கொடிய நரகத்தையடைந்து மீளவுங்கன்மத்துக்கீடாகப் பூத பரிணமமானதேகத்தை யெடாநிற்குமென்றும், பாம்பானது தோலையுரித்துப் போட்டுப் போவதுபோலும், பட்சியானது முட்டையினின்றும்புறப்பட்டுப்போவதுபோலும், பரகாயப் பிரவேசஞ் செய்வோரந்தக்கூட்டைவிட்டு வேறொருசரீரத்தில் பிரவேசிக்கு மாறுபோலுந் தூலதேகத்தைவிட்டுச் சூக்கும தேகத்துடன் போகிறதென்றும், இருவினையாகிய புண்ணிய பாவகன்மத்துக்கீடாக யோனிகளிற் செனிக்குமென்றும், அந்தந்தயோனி அந்தந்தயோனியாகவேசெனிக்குமென்றும், தெய்வயோனி மானிடயோனியும், மானிடயோனி தெய்வ யோனியுமாகாதென்றும், மானிடயோனி தாபரங்களாகா தென்றும், அச்சுகள்மாறுமென்றும் அதாவது அகலிகை கல்லதானளென்பதுபோல அச்சுகளழிந்து போகுமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

அச்சுகள் மாறிப்பிறக்குமென்பதற்குத் திட்டாந்தம்.

பூலோகத்திலே மானிடராயிருந்து மிகுந்த புண்ணியங்களைச் செய்தவர்களந்தச் சரீரமொழிந்தால் தெய்வலோகத்திலே தெய்வசரீரமாயிருந்து அங்குள்ளபோகங்களைப் புசித்து அதுதொலைந்தவாறே மீளவும் பூலோகத்திலேவந்து மானிடசரீரத்தையெடுக்கையினாலும், மயிர்க்குட்டிப்புழு அச்சுமாறி வண்டாகையினாலும், பச்சைப்புழு அச்சுமாறிவேட்டுவாளியாகையினாலும், அச்சுமாறிப்பிறக்குமென்றே சமயங்களெல்லாம் பொருள்கொண்டிருக்கின்றனவென்க.

திருமறைக்காட்டில் விளக்குதூண்டினபலத்தால் எலிமாபலிசக்ரவர்த்தியாய்ப் பிறந்ததென்பதையும், சிலம்பிப்பூச்சு சூரியவமிசத்திற்பிறந்து செங்கட்சோழநாயனாராய்ப் பூமிமுழுதையு மாண்டு ஒப்பில்லாத ராசாவானதென்பதையும், கௌதமர்பாரியை அகலிகாதேவியைத் தேவேந்திரன் காமுற்றுத்தீண்ட வதுகண்டவர் சாபத்தாலவள் கல்லானளென்பதையும், மாயன், மச்சியம், கூர்மம், வராகம், நாரசிங்கம், வாமனம், இராமன், பரசுராமன், பலராமன், திரிவிக்கிரமன், கிருஷ்ணன், என்னுந் தசாவதாரமெடுத்தாரென்பதையுங்கொண்டு அச்சுமாறிப் பிறக்குமென்பதை யுறுதிப்படுத்துமென்பதாம்.

உ-ம் "உடற்செய்தகன்மமிந்த வுடல்வந்தவாறே தென்னில், விடப்படு மூன்னுடம் பின்வினையிந்தவுடல் விளக்குந், தொடர்ச்சியாயொன்றுக்கொன்று தொன்றுதொட் டநாதிவித்தி, னிடத்தினின் மராமரத்தின்வித்தும்வந்தியையுமாபோல்" என்றும், "தன்மமோடதன்மமாகித் தானிருபயனுந் தந்து, நன்மைதீமையினுமின்பத் துன்பினுநாடிக்காண, முன்னமேயான்மாவின் றன்மும் மலத்தொன்றதாகிக், கன்மமுமூலங்காட்டிக் காமியமலமாய்நிற்கும்" என்றும் "இருவினையின்பதுன்பத்திவ்வுயிர் பிறந்திறந்து, வருவது போவதாகுமன்னிய வினைப்பயன்கள்" என்றும் "விதிப்படி சூக்குமத்தேயுருவரும் வினையாலங்கே, வதித்திடாவுருவமாக வுருவருமரங்கள் வித்திற் கதித்தெழுமாமும் வித்துங்கழியும் பின்னழியுஞ்சூக்க, மதிக்கெழுகலைகள்போல வருவதுபோவதாமே" என்றும், "நரர்களாய்ப் பிறப்பர்ஞாலத்தமரராய் நண்ணிடாரே" என்றும், "வெவ்வுருவுநதன்கன்மான் மாற்றுவனிறைவன்றனே" என்றும், "வண்டுகளாகி மாறுமயிர்க்குட்டி மற்றோர்சந்துப், பண்டையவுருவந்தானெவேட்டுவனுப் பிறக்குங், கண்டுகொள்யோனி யெல்லாங்கன்மத்தான் மாறுமன்றே" என்றும், அகலிகைகல்லதானுளரி பலபிறவியானுன், பகலவன் குலத்திற்றோன்றிப் பாரெலாமுழுதுமாண்டு, நிகரிலாவரசனுதஞ்சிலம்பி நீடுலகம்போற்றச், சகமதிலெலிதானன்றோ மாவலியாய்த்துத்தானே" என்றும், "உடல்விடா யோனிபற்றியுதிப்பினு முதிக்குமொன்றி, படர்வுறு துறும்பாவத்தாற் பாடாணம்போற்கிடந்து, கடனதாங்காலஞ்சென்றாற் கடுநரகதனில்வீழ்ந்தாங், கிடருறு முருவங்கன் மத் தளவினிலெடுக்குமன்றே" என்றும், "பூதனுசரீரம்போனுற் புரியட்டகரூபந்தானே, யாதனுசரீரமாகியின்பதுன்பங்களெல்லா, நாதனுராணையுய்க்க நரகொடு சுவர்க்கந்துயத்துத், தீதிலாவணுவாயோனி சேர்ந்திடுஞ்சீவனெல்லாம்" என்றும் சி-ஞா-சித்தியாரிலும், "அரவுதன் றோலுரிவு மக்கனவும்வேறு, பரகாயம் போய்வருமப் பண்பும் - பரவிற், குடாகாச வாகாசக் கூத்தாட்டாமென்ப, தடாதுள்ளம்போமாறது" என்று சி-ஞா-போதத்திலும், "புரியட்டகமே புரிந்தங்குண்ண, வுரியவுடான்னைவிளக்கும்" என்றும், புண்ணியபாவத்தாலே பூதத்தின்பரிணுமத்தா, மண்ணிடைமனிதராக மற்றையவடிவமெல்லாம்" என்றும் காரணுகமம் சிவதருமோத்திரத்துமறிக.

பஞ்சாக்ஷரமகிமை.

பரமேஸ்வான் ஆன்மாக்கள் தரிசிக்கத்தக்க பஞ்சாக்கா திருமேனி கொண்டபோது "நமசிவய" மென்னும் பஞ்சாக்ஷரமாகிய ஐந்தெழுத்தையே கொண்டருளி நிருத்தஞ்செய்தனராம். திருவடியிலே நகாரமாகவும், திருவுந்தியிலேமகார

மாகவும், திருத்தோளிலே சிகாரமாகவும், திருமுகத்திலே வகாரமாகவும், திருமுடியிலே யகாரமாகவுங் கொண்டருளினரெனப்படும். நகாரம் திரோதாயக்ஷரம், மகாரம்மலாக்ஷரம், சிகாரம்பதிபக்ஷரம், வகாரம்அருளட்சரம், யகாரம்சீவாக்ஷரமென்க. நகாரம்-பிரமா, மகாரம்-விஷ்ணுசிகாரம்-வுருத்திரன், வகாரம்-மகேஹஸ்வரன், யகாரம்-சதாசிவனுமாம். யகாரம்-லிங்கம். வகாரம்-நாளம். சிகாரம்-மேற்பதுமம். மகாரம்-கண்டம். நகாரம்-கீழ்ப்பதுமமுமாம். நகாரம்-சத்தியோசாதம். மகாரம்-வாமம். சிகாரம்-அகோரம். வகாரம்-தற்புருடம் யகாரம்-ஈசானமுகமுமாகத் திருமேனியானதெனப்படும். அருவாருவம் அதாவது உபயரூபமாகிய சகளநிட்கள சதாசிவமூர்த்திக்கும், உருவமாகிய சகளமூர்த்திகளுக்கும் பஞ்சாக்கரமே திருமேனியானதென்க.

பஞ்சாக்கர தரிசனமென்றது—நகாரம் - பாதம், மகாரம்-வயிறு, சிகாரம் - தோள்கள், வகாரம் - முகம், யகாரம் - திருமுடி யெனப்படும். "நமசிவய" மெனு மைந்தெழுத்தும் நிவ்ருத்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியாதீதமென்னும் பஞ்சகலைகளுக்கும் பீஜமெனப்படும். பஞ்சாக்கரத்தினுள்ளே சிவமும், சத்தியும், முந்திநின்று ஆன்மாவை நடுவே வைத்த முறைமை யதாவது "சிவயநம" வென்றதினாலே சிவன் ஆன்மாக்கள்பாசத்தைநீக்கி யனுக்கிரகஞ்செய்வனென்பது பொருளென்க. நமஸ்கரிக்கிறவன் அடிமையும், நமஸ்காரத்தைக் கொள்ளுகிறவ னாண்டவனுமாகையால் ஆன்மாக்கள் பாசத்தைநீக்கி யனுக்கிரகஞ்செய்கிற சிவனுக்கான்மா அடிமையென்று சொல்லப்படுமாம். "ஊனநடனமொருபாலொருபாலா - ஞானநடந் தா னடுவேநாடு', என்றிருப்பதை யறிக. ஆன்மாவடிமையும சிவன் ஆண்டவனுமென்கிற முறைமை யறிந்து பூசை யோமத் தியானங்களும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தாலே செய்யக்கடவதென்றும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை யுள்ள மரியாதியறிந்து புருவமத்தியிலே சிவன் ஆன்மாவுக்குப் பிராணனுய் நிற்கிற தன்மையுமறிந்து அந்தச்சிவன் நானென்று சோகம் பாவஞ்செய்ய இந்தவான்மாவை யுள்ளடக்கிச் சிவன் பிரகாசியா நிற்பனென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

உ - ம். "அஞ்செழுத்தா லுள்ள மானுடவுடம கண்டதனை, யஞ் செழுத்தா லர்ச்சித் திதயத்தி - லஞ்செழுத்தாற், குண்டலியிற் செய் தோம கோதண்டஞ் சாரிக்கு, லண்டனுஞ் சேடனுமங்கு" என்று சி-ஞா-போ-தத்தறிக.

பஞ்சாக்ஷரத்தில் "நமசிவய" மென்றது தூலமாம். "சிவயநம"வென்றது சூக்குமமாம். "சிவயவசி"யென்றது—காரணமாம். "வசிவ" என்றது மகாகாரணமாம். சிகாரம் முதலாக யோதில் அருள்நாடுமெனவும், பஞ்சாக்ஷரம் குரு முகத்தா லறியவேண்டுமெனவும் படும். "நம்முதலாக யோதிலருளுடாது நாடுமது சிம் முதலா யோதுநீசென்று" என்றிருப்பதனுலறிக.

பஞ்சாக்ஷரந் திரிபதர்த்தமா யடங்குமென்பது—நம, சிவ, ஆய, வெனப்பிரிக்கில் "நம" என்றது ஜீவாத்மாவை யும், "சிவ" என்றது பரமாத்மாவையும், "ஆய" என்றது ஐக்கியத்தையும் "தத்வமசி" வேத மகாவாக்கியத்தின் வாயி லாக விளக்கிக்காட்டு மெனப்படும். நகாரமகாரங்கள் பாச மாகவும், சிகாரவகாரங்கள் பதியாகவும், யகாரம் பசுவாகிய ஆன்மாவாகவுந் திரிபதார்த்தமாக அடங்கற்பாலதென்றறிக வென்பதாம். வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருள்ாக நிற் பது நமசிவயமென்னும் பஞ்சாக்ஷரமே யாமெனப்படும். பஞ் சாக்ஷரத்தில் தொண்ணூற்ரூறு தத்துவமு மடங்கி நிற்கு மாம். "தீங்கான தத்துவங்க டொண்ணூற்ரூறுஞ் சிவாயநம வஞ் செழுத்திற் செனித்தவாறே" என்று ஸ்ரீ சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் சொல்லியிருப்பதை யறிக.

உ - ம். வேதநான்கினு மெய்ப்பொருளாவது நாதநாம நமசி வாயவே" என்றும், "நவ்விரண்டு காலதாய் நவின்ற மவ்வும் வாய தாய், சிவ்விரண்டு தோள்களாய்ச் சிறந்த வவ்வும் வாயதாய், யவ்வு ம்யவ்வுமுடியதா யெழுந்த செம்மல் நேர்மையைச், செம்மை யோர் ந்து நிற்பதே சிவாயமைந் தெழுத்துமே" என்றும், "யகாரமிலிங்க மாம் நாளம் வகாரஞ், சிகாரமேற் பீடந் தெரிக்கின்—மகாரந்தான் கண்டமேயாகுங் கவினுரடிப்பீடம், பண்டிகழு நஃகாமையார்" என் றும், நகாரமே சத்தியோசாத முக நாடின், வகாரந் தான் வாமமென மதிக்கச்—சிகாரம், அகோரம் வகாரந் தற்புருடமாகும், யகாரமீசான முகமென்" என்றும், சொல்லப்பட்டிருப்பதையறிக.

அஷ்டாக்ஷரமாகிய மூலபஞ்சாக்ஷரமாவது.

"ஆம், ஊம், ஓம், சிவாயநம" என்னு மட்சரங்களே மூலபஞ்சாக்ஷரமென்றும், அஷ்டாக்ஷரமென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஆம் என்றது - அடி, ஊம்என்றது - நடு, ஓம்என்றது - திருவடி சி என்றது - சிவம், வ என்றது - சத்தி, ய வென்றது சீவனென்னும் ஆத்மா, ந என்றது திரோதாய், ம என்றது மலர்பாதமுமாம். நகாரம் - பிரமம், மகாரம் - விஷ்ணு, சிகாரம் - ருத்திரன், வகாரம் - மகேஹஸ்வரன், யகாரம் சதாசிவனுமாம். "அஞ்சுமூன்று மெட்டதாயநாதியான மந்திரம்" என்று சிவவாக்கியரும், "ஞாலமதிலெட்டெழுத்துத் தெய்வப்பேரை நயந்தறியாப் பேதையறிவில்லாரோடு என்று ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகளுங் கூறியிருப்பதையறிக.

ஆதாரம், நிராதாரம், மிதானமாவன.

"ஓம் நமசிவாய" என்றது ஆதாரமும், "ஓம் சிவாயநம" என்றது நிராதாரமும், "ஓம் ஆம் அவ்வும் சிவாய" என்றது மீதானமுமாம். ஆதாரமாவது - நடுமூலம். நிராதாரமாவது - நடுஇருதயம். மீதானமாவது - புருவமத்தியம். மீதானமாகிய புருவமத்தியில் பேரொளிப்பிரபையே நிராதாரமென்பதாம். ஓம் என்றது உச்சியுமூலமுமொன்றுயூடுருவி நிற்குமென்றும், "சிவாய" வென்றது சோதிமயமாய் நிற்குமென்றும், அந்தச்சோதி புருவத்திடை, வெளி, உச்சி, உண்ணுக்குக்குமேலாய் காணவுந் தன்மயமாய் நிற்குமென்றும், அந்தப் பேரொளியே அடிமுடிக்கு நடுவாய், நல்வினை தீவினைக்கு நடுவாய், இடைபிங்கலைகளுக்கு நடுவாய், இரவு பகலுக்கு நடுவாய் விளங்கி அருவுருவில்லா தானந்தமயமாய் நின்ற அவனைக்கண்ட பரமஞானிகளே சாயுச்சியத்தைப் பெறும் பாக்கியவான்களெனப் படுவரென்றுஞ் சொல்லப்படும்,

பிரணவமகிமை.

பிரணவம் உம்பர்நாயகன் றிருவாக்கி லுதித்ததெனப் படும். அந்தப்பிரணவம், பரப்பிரணவம், அபரப்பிரணமென்றிருவகையாம். பரப்பிரணவமாவது - வாச்சியரூபம் ஒலி

வடிவு சிவம் ஓம் என்பதாம். இது சச்சிதானந்தச் சொரூப மாகிய சிவமே யின்பத்தைப் பெருக்கும் ஆதிக்கியத்தோடு பொருந்தி நிற்பதாம். அபரப்பிரணவமாவது —வாசகரூபம் நாதவடிவு சத்தி என்பதாம். இது மாயாசொரூபமாய், சத்த வடிவாய்ச் சிவதத்துவ வுண்மையாகிய ஆதிக்கியத்தையுண் டாக்கி வான்மாக்களுக்கு நன்மைகளையெல்லாந் தருவதாம். எல்லாப்பொருளுந் தோன்றுவதற்கு மூலமாயுள்ள இந்த அபரப்பிரணவத்தினின்றும் இருக்கு முதலிய வேதங்களுந் தோன்றினவாம்.

அகார உகார மகாரமெனு மூன்றட்சரங்களையுங்கூட்டி ஓத ஓங்காரம் பிரணவமானதெனப்படும். விந்து திரோதாய் சத்தியும், நாதம் கிரியாசத்தியுமாம். அகாரம் - பிரமா, உகா ரம் - விஷ்ணு, மகாரம் - ருத்திரன், விந்து - மஹேஸ்வரன், நாதம் - சதாசிவனுமாம். இவர்கள் பஞ்சகர்த்தாக்களெ னப்படுவராம். அகாரம் சூரியப்பிரகாசம்போன்ற மனதை யும், உகாரம் சோமப்பிரகாசம்போன்ற புத்தியையும், மகா ரம் அக்கினிப்பிரகாசம்போன்ற அகங்காரத்தையும், விந்து தீபப்பிரகாசம்போன்ற சித்தத்தையும், நாதம் ஆயிரக்கோடி யாதித்தப்பிரகாசம்போன்ற புருடனையுமாக, அகார, உகார, மகார, விந்து, நாதமென்னுமைந்தக்கரங்களும் நிறைநிறையே யதிட்டித்து நின்று செலுத்துமெனப்படும். கடலின்தானத் திலே மனதும், நீரின்தானத்திலே யான்மாவும், அலையின் தானத்திலே ஆன்மபோதமும், வாயுவின்தானத்திலே கன்ம மும், ஆகாயத்தின் தானத்திலே விஷயமுமாய் நின்றதெனக் கொள்க. அகாரம் - ரேசகம், உகாரம் - பூரகம், மகாரம் - கும்பகமுமாம்.

ஆத்மாக்களை இரட்சிக்கத்தக்க திருவருள்புரிந்தபரமேஸ் வரன் பராபரையான சத்தியின் தொடையிலே தம்முடைய பெரு விர லங்குஷ்டங்கொண்டு கீறுகையினலே பராசத்தி பொறு க்கமாட்டாமல் ஒவென்றனளாம். அப்போது பரமேஸ்வரன் ஆவென்றமைக்க அந்தயெழுத்து அகாரமானதென்றும், அப் போது பராசத்தி அடக்கமாய் உளவென்ன அந்தயெழுத்து உகாரமானதென்றும், அகாரம் சிவமும், உகாரம் சத்தியுமாக

அகார உகாரங்கூடி ஒரெழுத்தானதென்றும், இலக்கத்தில் (அ) எட்டாகிய அகாரமும் இலக்கத்தில் (உ) இரண்டாகிய உகாரமுங்கூடித் தொகைக்குப் (க0) பத்தானதுபோல யகாரம் சீவனுனதென்றும், சத்தியும் சிவமுங்கூடி ஆத்மாக்களைச் சிநேகம் வருவித்ததென்றும், விந்துவாகிய நகாரந் திரோதாசத்தியானது ஆத்மாக்களைப் பிரபஞ்சத்திலே யிச்சையை வருவித்ததென்றும் நாதமாகிய மகாரம் கிரியாசத்தி ஆத்மாக்களைப் பிரபஞ்சத்திலே மெய்யென் றழுத்தாமல் சிவத்தில் ஆசையை வருவித்ததென்றும், இது சிவத்தோடுகூடி நிற்குமென்றும், யவ்வானசீவன் இந்த உருக்கத்தைச் சத்திபெறுளென் றறியாமல் நின்றது கேவலமான யிருளென்றும், எப்பொழுது பெறுவோமென்ற விசாரம் சகலமான பகலென்றும், இவை யிரண்டிற்கும் இரவு பகலென்று பெயரானதென்றும், இவை ஞானமுறையைக்குச் சகலாவத்தையென்றும், கேவலாவத்தையென்றும் பெயரானதென்றும், இந்தமுறைமை திருமூலதேவருக்கு ஆதி கபிலமாமுனிவர் திருவள்ளுவநாயனுர் வடிவமாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளியதென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

சகலாவத்தையென்றது — தனுகாணுதிகளோடு முதல்வன் றனது சிற்சத்தியால் கலைமுதலிய கருவிகளைத் தோற்றுவித்து கருவிகளை ஆன்மாக்களுக்குக் கூட்டிக் காரியப்படுத்திப் போகங்களைப் புசிப்பிக்கையாம்.

உ கேவலமென்றது—சங்காரகாலத்திற் றனதிச்சாஞானக் கிரியைகள் விளங்காமல் மலமேலீட்டினுல் மறைப்புண்டு கிடைத்தலாம்.

ஐ - ம். " அவ்வுட னுவ்வு மவ்வு மனம் புத்தி யாங்கா ரங்கள், செவ்விய விந்து நாதஞ் சித்துமோ டுள்ள மாகு, மொவ்வெனு மெழுத்தா மைந்து முணர்வுதித் தொடுங்கு மாறு, பவ்வமுந் திரையும் போலும் பார்க்கிலிப் பண்புந் தோன்றும்" என்றும், "அயனரி யரனுமீசர் சதாசிவ ரதிதெய்வங்கள்" என்றும், சி-ஞா-சி-யிலும், "எட்டிரண்டுங் கூடியே யிலிங்கமான தேவனை, மட்டதா யும் மூளை மதித்து நோக்க வல்லிரேற், கட்டமான பிறவியின் கருக்கடல் கடக்கலாம்" என்றும், "அகாரகாரணத்துளே யனேகனேக ரூபமாய், உகாரகாரணத்துளே உருதரித்து நின்றனன், மகாரகாரணத்துளே மயங்கி

நின்றவையகஞ், சிகாகாரணத்துளே தெளிந்ததே சிவாயமே" என்றும், "அழிவிலாது நின்றதே அகாரமும் உகாரமும், குளிகையான சோதியுங் குலாவிநின்ற தவ்விடம், வெளியதாகு மொன்றிலே விளைந்ததே சிவாயமே" என்றும், "மீன்றதாயு மப்பனு மியங்குகின்ற நாதமுந், தோன்றுமோ ரெழுத்திஞேடு சொல்லவேறு மில்லையே" என்றும் சிவவாக்கியரும், "எட்டுமிரண்டு முருவான லிங்கத்தே" என்று வுண்மைவிளக்கத்திலும், "அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதிபகவன் முதற்றே யுலகு" என்று திருவள்ளுவநாயனுரும், "அகார உகார சிகார நடுவாய, வகார யகார வாசியெனவே, நகார மகார மிரண்டுமெறுத்துச், சிகார முதல்வன் சிறந்து நின்றுனே" என்று திருமந்திரத்திலு மறிக.

ஊமை யெழுத்தாவது.

பரத்துக்கப்பால் சிற்பரம் உகாரம், அவ்வுகாரத்தின்மேலே தற்பரம் அகாரம், அவ்வகாரத்தின்மேலே சிவப்பாழ் சிகாரம். அச்சிவப்பாழுக்குமேலே பரப்பாழ் யகாரம், அந்த யகாரத்தின்மேலே பெரும்பாழாகிய வெளியே ஊமையெழுத்தென்பதாம். ஓங்காரம் ஊமையெழுத்திற் பிறக்குமாம். ஓங்காரத்தில் அகார உகார முதித்துநிற்குமாம். அவ்வெழுத்து நாதமும், உவ்வெழுத்து விந்துவும், ஓவ்வெழுத்து மகாமேருவுமா மென்க. உகாரத்தில் மவ்வும், அகாரத்தில் யவ்வும் வவ்வும், சிகாரத்தில் மவ்வும், மவ்வில் நவ்வுந் தோன்றுமெனப்படும்.

உ-ம். ஓங்கார முதலூமை தனிற்பிறக்கு மொவ்வெழுத்திலீரெழுத்து முதித்து நிற்கும், பாங்கான உவ்வெழுத்தில் மவ்வுந் தோன்றும் பகர்ந்த அவ்வில் யவ்வெழுத்தும் வவ்வுந்தோன்றும், நீங்காத சிவ்வெழுத்தில் மவ்வுந்தோன்றும் நின்ற மவ்வில் நவ்வெழுத்து நேராய்த் தோன்றும்" என்று ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகள் வடலறி விளக்கத்திற் காண்க.

சுழுமுனையாவது.

அந்த நாதாந்தச்சோதியை மனம்வாக்குக் காயமெனுமூன்று மொருமித்து ப்ரமரந்திரத்திலே நோக்கவும் நோக்குமிடமே சுழுமுனையெனப்படும். இதுவே ஓங்காரமாய், மந்திரகிரியாய், கடவுள்நாடியாய், அக்கினி, ஆதித்தன், சந்திரன் என்னு மூன்றுமொன்றுன விடமாயிருக்குமென்பதாம்.

ஆதாரமூல அக்ஷரங்களாவன.

சூரியகலையில் சரம் நடக்கும்போது ஆதாரதேவதை யறிய (1) அம், உம், சிம், வம், ஓம் (2) அவ், மவ், ஓம் நம சிவய, (3) உம், அம், சிவ, சிவயநம, (4) சிவாயநம, ஓம், ஐயும், (5) சிவசிவா, அவ், உவ், சம், ஓம், (6) மவ், உவ், நமசிவாயா, என்று உச்சரிக்கப்படவேண்டுமாம்.

சந்திரகலையில் பூதி நடக்கும்போது—(1) ஓம், கிலீம், நமசிவாயா, அவ், ஓம், (2) ஓம், ஐயும், சிவ, அங்கிஷ, (3) சிவாயநம, அம், உம், ஓம், (4) ஆம், உம், மம், ஈம், ஓம், (5) யம், ரம், அம், உம், மம், ஓம், (6) ஈம், ஓம், அம், உம், மம், என்று உச்சரிக்கப்படவேண்டுமாம்.

ரேசகம், பூரகம், கும்பக மிதுகளிலுள்ள அக்ஷரங்களைப் பிரித்து குருமுகத்தி லறிந்துகொள்க.

ஓம் சமஸ்த மந்திராதிகளுக்கு முதன்மையென்பது.

ஓம் யென்கிற உத்கிருஷ்டமான ஏகாக்ஷரத்தினுல் விளங் கப்படுகிறதெதுவோ அதுவே பிரமமெனப்படும். சமஸ்த வேதங்களும், சாஸ்திரங்களும், இதிகாசபுராணுதிகளும், சம ஸ்த சப்தங்களும், சமஸ்த மந்திராதிகளும், பிரணவாகாரமா கிய ஓங்காரமே மூலாதாரமாக முதன்மையாய் நின்றொலிக் கின்றனவாம். ஆந்திரம், கர்ணுடகம், உடுதி, மஹாராஷடகம், சௌராஷடம், பங்காளி, குஜராத்தி, முதலிய பாஷைகளைக் கற்கத் துவக்கும்போது முதலில் "ஓ நம: சி வா சி தம்" என்னுஞ் சடாக்ஷரத்தைக் கற்றபின் மற்றஅக்ஷரங்களைக் கற் பது சகசமாயும், முதலில் கற்குமக்ஷரங்கள் ஓம் நமசிவாய சிதம் என்பதனுல் ஓம் முதலாக நின்றொலிக்கின்றதாயு மிருக்கின்றதென்க.

"ஓம் நமோநாராயணுய" என்று வைணவதிருமந்திரத்தி லும், "ஓம் பிரசன்னுஞ்சிநேயம் ப்ரபா திவ்யகாயம்" என்று மாத்வர்களது திருமந்திரத்திலும், "ஓம்பகவதி பாக்யவதி" என்று சாக்தேயர்களது திருமந்திரத்திலும் "ஓம் கஜமு காய அஜமுகாயநம:" என்று கணுதிபத்தியர்களது திரு மந்திரத்திலும், "ஓம் சரவணபவ ஷண்முகதேவ" என்று

கௌமார்த்தர்களது திருமந்திரத்திலும் ஓம் முதன்மையாக நின்றெலிப்பதாயுமிருக்கின்றதென்க. மோக்ஷநிலையையடைந்துய்ய விரும்புந் தேவதைகளும், ஞானிகளும் சாதனைசெய்வதற்குரிய நற்கருவியாயுநின்றது ஓங்காரப் பிரணவமேயாமென்க. ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வேதங்களுக்கெல்லாம் நானே பிரணவமாயிருக்கிறே னென்றார். "ப்ரணவஸ் ஸர்வ வேதேஷு" என்றும் "மேதயம் பவித்ர மோங்கார ருக ஸாம்யஜுரேவச" என்றும் பகவத்கீதையிலறிக.

உ - ம். ஓங்காரம் பிந்துசையுக்தம் நித்யம் தியாயந்தி யோகிநாம், காமதம் மோக்ஷதம் சைவ ஓங்காராயநமோநமா:" என்று சிவரகசிய மூலபீஜத்திலும், "ஓமென்னும் பதமதனில் வேதமாதி வுற்பவிக்கு மாலம் வித்தி லுதிக்குமாபோல், ஓமென்னும் பதமதனை யுணர்ந்தார் தாமே யுணர்ந்தார்கள். வேதாதியுரைகளெல்லாம்" என்று புஜண்டர்நூலிலும், "அலகிய சீர்பிரணவத்தை யுணர்ந்தவரே வீட்டின்பமடையவல்லார்" என்று அகஸ்தியமாமுனிவர் நூலிலும் "ஓங்காரமாய்நின்ற வத்துவிலே யொருவித்து வந்து, பாங்காய் முளைத்த பயனறிந்தாற் பதினாலுலகு, நீங்காம நீங்கி நிலைபெறலாமிந்த நிச்சயந்தான், ஆங்கார மும்மத மற்றோருபதேச மாமனமே" என்று பட்டணத்துஸ்வாமிகள் பாடலிலுங் காண்க.

ஓர்மொழி யுபதேசமேன்பது.

ஞானசாரியரா லுபதேசிக்கப்படும் ஓர் மொழியென்றது பிரமஸ்வரூபமெனவும், ஒப்பற்ற பிரணவமாகிய மூலமந்திரமெனவும், மோனமாகச் சொல்லாமற் சொன்னதெனவும், வாசியினுற் காட்டும் பேரின்ப வுண்மையெனவும், சின்முத்திரையாற் காட்டு மறுத்தமெனவும், சும்மாயிருத்தலெனவும் படும். இந்த ஒருமொழியாலே வேதாகம சாஸ்திர புராண முதலியவைகளும், சரியை, கிரியை, யோகபாவனைகளு மொழிந்து போமென்றும். அண்டங்களுஃ பிருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்களு மொடுங்குமென்றும், ஆத்மஸ்வரூபமாகிய தன்னிலையைக் காட்டுமென்றும், அசைவற நிற்குந்தன்மையை யுடையதென்றும், சாயுச்சியபதவியை யடைவிக்குமென்றுங் கூறப்படும்.

உ - ம். "ஓ மென்னு மோங்காரத்துள்ளே யொருமொழி" என்று திருமந்திரத்திலும் "மொழியாலுரைக்கிற் குறிக்கப்படுமெ

ன்று மூதறிவால்" என்றும் "அழியாவிரதஞ் சிற்றம்பலநாடி யக
மகிழ்ந்து, விழியாலெனக் களித்தான் வீழ்த்தே னின்பமே விட்
டதே" என்றும் சிற்றம்பலநாடியிலும், "கருணைவிழியதனால் அரு
வினைகளற நோக்கி யாணவமேபோக்கி" என்று மஹாவாக்கியத்தி
லும், "மும்மாயைக்கப் பாலா முப்பாழுங்கண்டு நீ சும்மாயிருவெ
ன்று சொன்னா னம்மானை" என்று அத்துவிதக் கலிவெண்பாவி
லும், "சும்மா யிருக்கவைத்தான் சூத்திரத்தை நானறியேன்" என்று
பட்டணத்துஸ்வாமிகள் பாடலிலும, "சொல்லரிய நெறியையொரு
சொல்லாலுணர்த்தியே சொரூபானுபூதிகாட்டி" என்றும், "சோதி
மவுனியாய்த் தோன்றியவன் சொல்லாதவார்த்தையைச் சொன்
னாண்டி தோழி" என்றும், "சொன்னச்சொல் லேதென்று சொல்
வேன் யென்னைச் சூதாய்த்தனிக்கவே சும்மாயிருத்தி. முன்னிலை
எது மில்லாதே சுகமுற்றச்செய்தே யெனைப் பற்றிக்கொண்டாண்
டி" என்றும், தாயுமானஸ்வாமிகள் பாடலிலும், "வல்லவன் புகல்
வன் வாழவொரு மோனமொழியா லொல்லைகண்டு" என்று தத்
துவராயஸ்வாமிகளும், "ஓங்காரத்துட் பொருளை வொருமொழியா
லுணர்த்திப், பாங்காக வாண்டவர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே"
என்று தியாகராயஸ்வாமிகள் நூலிலும் "ஒருமொழியாலே சுருதி
யாகமநூ லுயர்புராணமுமெலாமொழியும், ஒருமொழியாலே சரியை
நற்கிரியை யோகபாவனையெலாமொழியும், ஒருமொழியாலே அண்
டபூசங்க ளொடுங்கிடுந் தன்னிலை தோன்றும், ஒருமொழி சும்மா
யிருத்தலாமதனை லொப்பிலாச் சிவபதமடைவார்" என்று நிஷ்டானு
பூதியிலுங் காண்க.

பிரணவம் நாலாம் வருணத்தார்க்கா மென்பது.

வைதீகத்தினும், ராமாயணத்தில் கிருதாயுகக்கிரமத்தில்
பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரரென்னு நால்வர்க்குந்
தபோமுக்கியஞ் சாற்றுவதுபோல, பிரமாண்டபுராணத்தில்
கிருதாயுகத்திற்குப் பிராமணசந்நியாசி முக்கியன், திரேதா
யுகத்திற்கு க்ஷத்திரியசந்நியாசி முக்கியன், துவாபரயுகத்
திற்கு வைசியசந்நியாசி முக்கியன், கலியுகத்திற்கு சூத்திர
சந்நியாசி முக்கியனென் றிருத்தலானும், ப்ரணவப் பூர்வப்
ரசாக மறியாதவன் குரு வல்லனென்று கூறுதலானும்,
ஸ்ரீ மகுடாகமத்தில் "நிர்வாண தீக்ஷிதே சூத்ரே பிரவஞ்ச
நியோ ஜயேத்" என்றிருத்தலானும், காமிகத்தினு மப்படி
யே சொல்லப்பட்டிருப்பதானும், பிராமணர் முதல் பத்து
சாதிக்கும் பிரமசரியம், கிரகித்தம், வானப்பிரத்தம், சந்நி

யாசமென்னு நான்காச்சிரம முண்டென்று சிந்திய விசுவ சாதாக்கியத்திற் கூறப்பட்டிருப்பதானும், விசிஷ்ட சமயி முதலாயினுர்க்குப் பிராமணியங் கொடுத்திருத்தலானும், மேல்சைவர், அநாதிசைவர்; ஆதிசைவர், மஹாசைவர், அநுசைவர், அவாந்தரசைவர், பிரபரசைவர், அந்திசைவர், என்னும் பேதமான சைவருக்குள் அநாதிசைவர், பிரபரசைவர், அந்திசைவர் நீங்கலாக மற்ற சைவர்களுக்கு விசேஷதர்மமாகிய பஞ்சமகாயக்கியம் கூறுகின்றமையானும், வீரசைவம் மோக்ஷாதிகளனுட்டித்தற்கும், மற்றச் சாமான்னியசைவம், மிசிரசைவம், சுத்தசைவமெனு மூன்றும் மந்தாதிகளனுட்டத்தற்குங் காரணமானதென்று சொல்லப்படுவதானும், சூத்திரர்கள் புலையர்களாகிய விவர்களில் எவர்கள் பகவானை நம்பியிருக்கிறூர்களோ அவர்கள் பரமபதம் சேருவார்களென்றும், பிரமபதத்தை யடைவார்களென்றும் பகவத்கீதையில் " மாம் ஹிபார்த்தவ்ய பாஸ்ரித்யயே பிஸ்யுஃ பாபயோநயஃ ஸரியோவைஸ் யாஸதா சூத்ராஸ்தே பியாந்தி பாரங்கிதம் " என்று கூறப்படுதலானும் பிரணவம் நாலாம் வருணத்தாருக்காமென்பது பிரஸித்தமேயா மென்கவென்பதாம்.

பஞ்சமகாயக்கியமென்பது.

பஞ்சமகாயக்கியமென்பது — ஐம்பெரும் வேள்விகளெனப்படும். அவையாவன: பிரமயக்கியம் அதாவது—வேதமோதுதல். பிதுர்யக்கியம் அதாவது - அந்நத்தினுலாவது ஜல தருப்பணத்தினுலாவது பிதுர்களைக்குறித்து திருப்தி செய்வது. தேவயக்கியம் அதாவது-தேவதைகளைக்குறித்து அக்நியால் வோமஞ்செய்வது. பூதயக்கியம் அதாவது-காக்கையாகிய வாயசபலி முதலானவை வைப்பது. மானுடயக்கியம் அதாவது-அதிதிகளுக்கு சாப்பாடு போடுவது. இந்த வைந்துயக்கியமும் பஞ்சமகா யக்கியமெனப் படுவதாம். இந்த ஐந்துந் தினந்தோறும் கிருகஸ்தனுக்கு கிரமமாக மகரிஷிகளால் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்க. வேள்வியென்றது—ஆராதனை, ஈகை, ஓமகுண்டம், மகநாள், யாகம் என்பனவாம்.

ஏந்திரம் அல்லது அம்மி, முறம் துடைப்பம், உரல், உலக்கை, தண்ணீர்க்குடமென்னு மைந்தையும் கிருகஸ்தன் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளுவதினு லவனுக்கு ஐவகைக் கொலை பாதங்க ளுண்டாகிறதென்றும், அவைகளைப் போக்குதற்காக மகாரிஷிகளால் மகாயக்கியம் விதிக்கப்பட்டதென்றும், இந்த மகாயக்கியங்களைத் தினந்தோறுந் தன்சக்திக்குத் தக்கபடி யெவன் செய்கிருனே அவன் கிருகஸ்தாசிரமத்தி லிருந்தபோதிலு மந்த ஐந்து கொலைபாவதோஷங்களை யவனடைகிறதில்லையென்றும், மநுசாஸ்திரம் மூன்ருவதத்தியாயத்திலும்பெரும் வேள்வி செய்தற்கேது கூறப்பட்டிருக்கிறதென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

வேள்விகளாவன.

கன்மவேள்வி, தபவேள்வி, தியானவேள்வி, ஜபவேள்வி, ஞானவேள்விகளெனவைந்தாம். இவற்றில கன்மவேள்வியாவது—வெடிய ஐந்துநாழிகைக் கெழுந்திருந்து அந்த வருணச்சிரமத்துக்குரிய கிரியைகளை ஏற்றக்குறைச்சலறப் பண்ணுகையாம். தபவேள்வியாவது—சந்திராயணம் அஷ்டமி யாதிசாப்பிடாமை விரதங்களினுலே தேகத்தைத் தபிப்பிக்கிறதாம். ஜபவேள்வியாவது—அந்தந்த வருணச்சிரமாநுகுணமான மந்திரத்தை வாசகமாக ரகஸ்யமாக மானசமாகத் தான் ஜபிப்பதாம். தியானவேள்வியாவது — இருதயாதிஸ்தானங்களிலே மூர்த்திகளைப் பலகாலும் தியானிப்பதாம். இந்நான்கும் போகத்தை யூட்டுவனவாம்.

ஞானவேள்வியாவது—ஞானநூலதனை யோதல், அதனைப் பிறர்க் கோதுவித்தல். அந்நூற்பொருளை தமது மதிநுட்பத்தால் பிறர்க்குக் கேட்பித்தல். அந்நூற்பொருளைத் தான் நன்ருகக் கேட்டல், குறைவில்லாத வப்பொருளைச் சிந்தித்தலென ஐவகையாகு மெனப்படும். ஞானவேள்வி வீடுபேற்றத்தைத் தருவதாம். கன்மம், தபசு, ஜபம் தியானமாகிய நான்கினையுமநுட்டித்தால் பெறும்பலன் யாதென்னில்? அவைகளின் வழிநின்றனுட்டித்தவர்களுக்குப் போகத்தைக் கொடுக்குமாம். போகம்புசித்துத் தொலைந்தவாறே மற்றொரு சரீரமெடுத்தற்குக் காரணமாம். இவையிற்

ருலே மோட்சமுண்டாகாதாம். இத்தன்மையுடையதாதலி ஞலே மோட்சத்தையடையக் கருதின ஞானவான்கள் விசிட்டமாகிய மேலான ஞானபூசனேயே யனவரதமுஞ்செய்வார்கள் என்றதென்க. விசிட்டமென்ருல் மேலானது.

கன்மம், தபசு, ஜபம் தியானமாகிய நான்கும் ஒன்றுக்கொன்று மேற்பட்டிருக்குமாம். அஃதெங்ஙனமென்னில்? கன்மத்தைப்பற்ற தவம் பதின்மடங்குபல மதிகமென்றும், அத்தவத்தைப்பற்ற ஜபம் நூறுமடங்குபல மதிகமென்றும், ஜபத்தைப்பற்ற தியானம் நூறுமடங்குபல மதிகமென்றும், அதனைப்பற்ற ஞானயாகமானது சாதனப்பிரயாசமற்பமாய் மகத்தான யளவற்ற பலத்தைக் கொடுப்பதாயிருக்குமாம்.

உ - ம். "ஞானநூறதனையோத லோதுவித்தனற் பொருளைக் கேட்பித்தருன் கேட்டனன்ரு, வீனமிலாதிப் பொருளதனைச் சிந்தித்தலேந்துமிறைவ னடியடைவிக்குமெழின் ஞானபூசை, யூனமிலாக் கன்மங்கடபஞ் செபங் கடியான மொன்றுக்கொன்று யுருமவை யூட்டுவது போகம், மானமையான் மேலான ஞானத்தா லரனையர்ச்சிப்பர் வீடெய்த வறிந்தோரெல்லாம்" என்று சி - ஞா - சி.

புண்ணியபாவ கன்மங்களாவன.

புண்ணியமென்றது - தர்மம், அது ஞானுதிக்கு உபலக்ஷணம். பாவமென்றது - அதர்மம், அது அஞ்ஞானதிக்கு உபலக்ஷணம். உபலக்ஷணமென்பது - ஞாபகமாம்.

தர்மமாவது - தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐஸ்வரியமெனு நான்குவிருத்திகளையுமுடையதாம். சாத்வீககுணோதிக்யத்தாலே யதாவது சாத்வீககுணமிகுதியினுலே தர்மம், ஞானம், வைராக்கியமெனு மூன்றும், ராஜசகுணோதிக்யத்தாலே ராகப்பிரவர்த்தியான ஐஸ்வரியமுமுண்டாயினவாம். தாமதகுணமிகுதியினுலே அதர்மம், அஞ்ஞானம், அவைராக்கியம், அநைஸ்வரியமெனு நான்கையும் விருத்தியாகவுடையதென்க. இவையிற்றின்பலன்களாவன:— தர்மத்தினுலே ஸ்வர்க்கமும், ஞானத்தினுலே பதமுத்தியும், வைராக்கியத்தினுலே பிரகிருதிலயமும், ஐஸ்வரியத்தினுலே யதேஷ்டசித்தியுமாம். அதர்மத்தினுலே பசுபக்ஷியாதிகள் சநநமும்,

அஞ்ஞானத்தினுலே நரகப்பிராப்தியும், அவைராக்கியத்தினு லே பந்தமும், அநைஸ்வரியத்தினுலே அபீஷ்டவிக்னமுமு ண்டாகுமாம். இவற்றுள் பேததருமம் இயம நியமமென விருவிதமாம். இயமமாவது - அஹிம்சை, சத்தியம், ஆஸ் தேயம், பிரமசரியம், தயை, ஆரஜவம், க்ஷமை, திரிதி, மிதா சாரம், சவுசமெனப்பத்தாம். நியமமாவது - தபசு, சந்தோ ஷம், ஆஸ்திக்யம், தானம், ஈஸ்வரபூஜை, சித்தாந்தசிரவணம், லச்சை, பக்தி, செபம், விரதமெனப்பத்தாம். இயமநியம வகைகளின்விரிவு முன்னியற்றிய உண்மைப்பொருள்விளக்க மென்னு நூலிற் கண்டுகொள்க.

புண்ணியகன்மங்களாவன.

ஒழுக்கம் அதாவது குலதர்மம்வழுவாமை. இது எல் லார்க்குஞ் சிறப்பினைத்தருவதாம். இன்பத்தை யுண்டாக் குவதற்கே காரணமாயிருத்தலினுல் உயிரைப்பார்க்கினுஞ்சிற ந்ததெனப்படும். “ ஒழுக்கம் விழுப்பந்தாலானொழுக்கமுயி ரினுமோம்பப்படும்” என்றார் திருவள்ளுவநாயனுர். அன்பு அதாவது மாதா பிதா குரு தேவதாபக்தி யென்பனவாம். அருள்-அதாவது எல்லாரிடத்தும்வைத்தகிருபை. ஆசாரம்- அதாவது வேதாகமங்களிற்கூறியவற்றை யநுட்டித்தல். உப சாரம் - அதாவது பெரியோரிடத் தனக்கியன்ற யாதானு மோருபசாரஞ்செய்தல் - உறவு - அதாவது பெரியோரிடத் தில்வைத்தமித்திரபாவம். சீலம் - அதாவது ஒருநெறிப்பட்ட நல்லறிவு. “ ஞானமுஞ்சீலமு நல்லறிவாகும்” என்றிருப்பதா லறிக. வழுக்கிலாத்தவம் அதாவது சாந்திராயணமுதலிய நியமவிரதம். தானம் அதாவது சற்பாத்திரத்திற் ருன்றே டிய பொருளைச்செலுத்துதல். இது உத்தமாதிபேதத்தான் மூவிதமாம். அவையாவன :— பெரியோரிருக்குமிடந்தேடி ப்போய்த் தனக்கியன்றதைக்கொடுத்தல் உத்தமமும், சற்பா த்திரத்தை தன்வாய்தலிலழைப்பித்துக்கொடுத்தல் மத்திம மும், தன்னைவந்துகிட்டி கேட்டிருக்கையினும் இன்று நாளை யென்று கண்ணழித்துப் பின்புகொடுக்கை யதமமுமாம். வந் தித்தல் அதாவது பெரியோர்முதலாயினுரைத் தோத்திரஞ் செய்தல். வணக்கம் அதாவது தான்வணங்குதற்குரியாரை

வணக்கஞ்செய்தல். வாய்மை அதாவது ஒருக்காலுந்தவறு தல்சொல்லாது வுண்மைசொல்லுதல். அழுக்கிலாத்துறவு - அதாவது சர்வசங்காரபரித்யாகம். அடக்கம் அதாவது குலங் கல்வி நிறைவாயிருந்தாலும் கர்வமில்லாதிருத்தல். ஒருவன் அடக்கமானது தேவருலகத்திற்செலுத்துமாம். அடங்கா மையானது நரகத்திற்செலுத்துமாம். "அடக்கம் அமரரு ளுய்க்கு, மடங்காமை யாரிருளுய்த்துவிடும்" என்ருர் திரு வள்ளுவநாயனர். அறிவோடர்ச்சித்தல் அதாவது அவரவர் சாத்திர சூத்திரங்களினேதியபடி யவரவர்கொண்டதேவதை யைப்பூசித்தல். ஆதி யதாவது அக்கினிகாரியம், கபிலபூஜை, ஆலயசேவை முதலாயின. இந்தப்பதினறும் இவைப்போல் வனவும் புண்ணியகன்மங்களென்பனவாம்.

பாவகன்மங்களென்பது - புண்ணியகன்மங்களுக்குமா ருய் வருவனவெல்லாம் பாவகன்மங்களெனப்படும்.

புண்ணியபாவமெனகிற விரண்டுவிஷயத்தாலும் அஞ்ஞா னமே பொருந்தியிருக்கப்பட்ட மலங்களாகிய அழுக்கை அதாவது கருமங்களாகிய வியாதிகளை ஈஸ்வரன்போக்குவ னும். தேகத்துக்குக்காரணமாகிய கருமத்தைப்போக்குகை யால் வைத்தியநாதனென்னும் பெயர் சிவனுக்குண்டான தென்க. வேதாகமங்களி லனுக்கிரகம்பண்ணினபடியே நட ந்தவான்மாக்கள் ஐஸ்வரியத்துடனே பொருந்துந்தலங்கள் இந்திரலோகாதிகளெனப்படும். நரகமாவது - துன்பம் பாவ பலனும். ஸ்வர்க்காதிபோகம் புண்ணியபலமெனப்படும். புண் ணியபாவம் துவந்தமாயினர்க்கு மத்தியலோகமாம்.

உ - ம். "ஒழுக்கமன்பருளாசார முபசார முறவுசீலம், வழுக் கிலாத்தவம் தானங்கள் வந்தித்தல் வணங்கல் வாய்மை, யழுக்கிலாத் துறவடக்க மறிவோ டர்ச்சித்தலாதி, யிழுக்கிலா வறங்களாகு லிரங் குவன் பணியறங்கள்" என்றும், "அருளினு லுரைத்தநூலின் வழி வாராததன் மஞ் செய்யி, னிருளுலா நிறையத் துன்பத்திட்டிரும்பாவந் தீர்ப்பன், பொருளுலாஞ் சுவர்க்கமாதி போகத்தாற் புணியுந்தீர்ப் பன், மருளுலா மலங்கடீர்க்கு மருந்திவை வைத்தியுநாதன்" என்றும் "அண்ணிலு மின்பதுன்ப மருத்தியே வினையறுப்பன்" என்றும் சி - ஞா - சி - யிற்காண்க.

கன்மயாகாதிகளாலடையும்பயனுவது.

கோதானம், பூதானம், முதலாக வுண்டானதானங்கள், அக்கிநி ஷ்டோமாதியான யக்கியங்கள், கங்கைமுதலான தீர்த்தங்களாடல், பிரமச்சரியாதி யாச்சிரமநுட்டித்தல், பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருக்கை, பிராய்ச்சித்தங்கள், விரதங்கள், அடையோகங்களாகிய வினைவயிற்றுக்களை பண்ணினபேர் துக்கமில்லாமற் சுகமே யநுபவிக்குந் தலமாகையினுலே சுவர்க்கமென்னும் பெயராயுள்ள தேவலோகத்தையடைந்து சுகத்தைப்புசித்துக் கன்மத்துக்கிடான தேகத்தை யெடுப்பர்களெனப்படும். கருமயோகிகளுக்குத் தான, சப, தீர்த்த, யாத்திரை, தேவதாபக்தி யாதிசற்கருமங்களினுலே சித்த சுத்தியுண்டாய் ஞானஞ் சித்திக்குமென்க.

நின்மலஞானமில்லாதார்க்கு சநந நீங்காதென்பது.

புண்ணியபூமிகளிலே சஞ்சரித்தும், வனத்திலே சென்று கந்தமூலாதிகளைப் புசித்தும், மலையிலுள்ள குகைகளிலிருந்து தபசுபண்ணியும், யோகாப்பியாசத்தினுலே பசி தண்ணீர் தாக முதலியவற்றிற் குணவுகளொழிந்தும், நெடுங்காலம் மரணமில்லாமலிருந்தும், நின்மலஞானமாகிய யாவும் ஈஸ்வரச் செயலென்றறியாதவர்களுக்கு சநநமரண நீங்காவாம். யாவும் ஈஸ்வரச் செயலென்றறிந்தவர்களுக்கு இந்திரியவியாபாரத்துடன் கூடியிருந்தாலும் சநநம் நீங்குமாம். சீவன் முத்தனெவ்விடத் தெவ்வினைகளைச் செய்யினும், ஞானபலத்தினுலே யவைகளவனுக்குப் பலமாகப் பொருந்தாதென்க. அக்கினித்தம்பனஞ் செய்பவல்லோன் அக்கினியை யெடுப்பினும் அணைப்பினுமவனுக்குச் சுடாது. மந்திர அவுஷத சித்தனுக்கு கடித்தவிஷமும் குடித்தவிஷமுந் தாக்காதாகுமாம். பிராரத்த கன்மம்புசிக்கையில் மாயை ஆணவம்கூடிநின்றே புசிப்பதானபடியினுலே சிவஞானியாவதெப்படி யென்னில்? அநாதியேதொன்று தொட்டுவரப்பட்ட கன்மம், மாயை, யாணவமென்னு மலங்களுக்கெல்லாஞ் சத்திகெட்டு வாதனையினுலே தேகமுள்ளளவும் விஷயங்களிலே யுழலுதலைச் செய்விக்குமாம். பிராரத்தகன்மம் அற்றபின் தேகத்தோடே வாதனையு நசிக்குமென்க. வாதனையினுல் பண்ணுங் கிரியை பலத்

தைக் கொடாதென்பதாம். வான்மா, சரீரத்தைவிட்டு முத்தியையடையும்போது வாசனாத்மகமாகிய கன்மம், மாயை, யாணவமுந்தான் கெடாமற் றன்சத்தியினது வலிகெட்டு நிற்கவே தடைபடாமல் முத்தியையடைவனெனக் கொள்க.

உ-ம் "நாடுகளிற் புக்குழன்றுங் காடுகளிற் சரித்து நாக முழைபுக்கிருந்துந் தாக முதறவிர்ந்தும், நீடுபல காலங்க ணித்தனு யிருந்து நின்மல ஞானத்தையிலார் நிகழ்ந்திடுவர் பிறப்பி, லேடுதரு மலர்க்குழலார் முலைத்தலைக்கேயிடைக்கே யேறி விழியின்படுகடைக்கே கிடந்து மிறைஞானம், கூடுமவர் கூடரிய வீடுங் கூட்டிக்குஞ் சித்தர் சேவடியுங் கும்பிட்டே யிருப்பர்" என்றும், "அங்கித்தம் பனை வல்லார்க் கனல்சுடா தாகு மௌடதமந் திரமுடையார்க் கருவிடங்க டேறு, வெங்கித்தைக் கன்மமெலாஞ் செய்தாலு ஞானிக் கிருவினைகள் சென்றணையா முற்செய்வினை யிங்குத், தங்கிப்போம் பாத்திர முங் குலாலன்வினை தவிர்ந்த சக்கரமுங் கந்தித்துச் சுழலு மாபோன், மங்கிப்போய் வாதனையா லுழல்விக்கு மெல்லா மலங்களும்பின் காயமொடு மாயுமன்றே" என்றும் சி-ஞா-சி-யிலறிக.

வைராக்கிய ஏதுக்களாவன.

சநநவைராக்கியம், தேகவைராக்கியம், ஐஸ்வரியவைராக்கியம், திரவியவைராக்கியம், பிரபஞ்சவைராக்கியம், சங்கவைராக்கியம், ஸ்திரீவைராக்கியம, புசிப்புவைராக்கியம், பிரதிக்கிய வைராக்கிய மதாவது தானத்துக்குப்போய்த் தள்ளுண்டதில் வருவது. தேகாதி சர்வவஸ்துக்களிலும் வரும் வைராக்கியம், ஆக வைராக்கியஏதுக்கள் பத்தென்க. நிர்ேதுகாமாய் வருகிற வைராக்கியமுத்தமமும், மற்றவை மத்திமமுமாம். சநநவைராக்கியம் - தேகபீடையாலும், தேகவைராக்கியம் — தேகதோஷத்தாலும், சங்கவைராக்கியம்—புத்ரமித்ராதிகளைப் பிரிதலாலும் வருவதாம். ஏனையவெளிப்படை.

ஐஸ்வரியபேதங்களு மவற்றின் பயனுமாவன.

ஐஸ்வரியபேதங்களாவன: அணிமா, மகிமா, லகிமா, கிரிமா, ஈசத்துவம், வசித்வம், பிராப்தி, பிராகாமியம், என எட்டு விதமென்க. இஃது தேகசித்திஐஸ்வரியம், அந்தக் கரணசித்திஐஸ்வரியமென் றிருவிதமாம். தேகசித்தி ஐஸ்வரியமாவது— அணிமா, லகிமா, மகிமாவெனு மூன்றும். அணி

மா—பரமாணுவினுஞ் சூக்குமமான தேகத்தை யுடைத்தா யிருக்கையாம். லகிமா—சேற்றிலுஞ் சலத்திலும் அடியமிழாமற் சரீரத்தோடுசெல்லுந் தேகத்தை யுடைத்தாயிருக்கையாம். இந்த ஐஸ்வரியங்கள் மூன்றும் தூலதேகமழியாமல் நீடுழிகாலம் எவ்வனபருவத்தோடு வைத்திருக்கவேண்டுமென்னு மிச்சையுடையோ ரனுஷ்டிக்குஞ் சாதனங்களென்க. அந்தக் கரணசித்திஐஸ்வரியமாவது—பிராப்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்வம், கிரிமா யென்பனவாம். இவற்றில் பிராப்தியாவது — மனதில் நினைத்தபதார்த்தங்க ளெல்லா முன்னே வந்திருக்கையாம். பிராகாமியம்—ரூபமுள்ள ஸ்திரீகளநேகரை மனச்சங்கற்பத்தினு லுண்டாக்கி எல்லாருடனும் ஏககாலத்தில் ரூபங்கொண்டு கூடியிருக்கையாம். ஈசத்துவம்—பிரம்மாதிகள் சர்வத்திராளிடத்திலுந் தன்னுடைய ஆக்கினையைச் செலுத்துகையாம். வசித்வம்—சர்வசநங்களையும், மாயையாகிய பிரகிருதியையும், வசீகரணம் பண்ணிக்கொண்டு சிருஷ்டிசெய்வதாம். கிரிமா—பர்வதத்திலும் பாரமாய் மகாவாயுவினலு மசைக்கப்போகாம லிருக்கையாம். இந்த ஐஸ்வரியபேதமானது பூலோகத்துக்குமேலாய் பிசாசலோக முதலாக உத்தரோத்தரந்து விதகுணமாய் அறுபத்தினலு குணமாமென்க. அஞ்ஞானபேத மறுபத்திநலென்றதெனப்படும்.

காமியத்தவம் சித்தியையும் நிஷ்காமியத்தவம் முத்தியையுந் தருமென்பது.

இச்சிக்கப்படும் பொருளையடையக் கருதுவதான காமியத்தவம் சித்தியையும், பொருளொன்றையு மடையக்கருதாத தானநிஷ்காமியத்தவம் முத்தியையுங் கொடுக்குமென்க. இரண்டையு மப்பியாசஞ்செய்து முநிவர்கள் சித்திமுத்தியைப் பெற்றுர்களாம். அணிமாதி சித்திகளானவை காலம்போக்கும் விளையாடலைமாத்திரந் தருமேயன்றி மோட்சத்தைக் கொடுக்கமாட்டாதென்க. சநகன், மாபலிசக்கிரவர்த்தி, பகீரதன் முதலாயினர் ஞானத்தை யப்பியசித்து மோட்சத்தை யடைந்தார்களேயன்றி யிச்சாபிரார்த்தமாகிய அணிமாதிகளை யப்பியாசஞ்செய்யவில்லை யென்றதென்க.

உ - ம். "முனிவர் சித்திகள் விநோதமாத்திரந் தருமுத்தியைத் தராவே" என்றும், "ஆகையாலந்தச் சித்திகள் பிராரத்தமாகுமென் றறிவாயே" என்றும், கைவல்விய நவநீதத்திலும், "சொல்லரிய வமுதுண்டு மற்பவுடல் கற்பங்க டோறுநிலை நிற்கவீறு, சித்திசெய் துஞ் ஞான மலது கை கூடுமோ" என்று தாயுமானஸ்வாமிகள் சொல்லியிருப்பதையுமறிக

வினையாவது.

வினையென்பது ஆன்மாக்கள்செய்யுந்தொழிலெனப்படும். செய்பவன் ஆன்மா, செயப்படுபொருளிருவினையாம். "வினையேசெய்பவன் செயப்படுபொருளே" யென்னு மிலக்கணத்தாலறிக. இருவினையாவது — நல்வினை தீவினைகளாம். உலகு, உடல், காணம், காலம், உறுபலம், நியதி, செய்தி, எனுமேழுங் காரகங்களென்க. வினை முதற்காரணமாகிய உயிர் இந்தஏழுகாரகங்களையுந்தனக்குத்துணையாகக்கொண்டு வினைகளையீட்டலு, நுகர்தலுமுடைத்தென்பது எல்லார்க்குமொப்பமுடிந்தமையேயாம். கன்மஞ்சடமாகையாலே தானுகச்சென்று ஆன்மாவைப் பொருந்தமாட்டாதென்றும், பாசசம்பந்தியாகிய ஆன்மாத்தானுகவே கூட்டிக்கொள்ள மாட்டாதென்றும், இவையிற்றைக்கூட்டி ஈசுரன்காரியப்படுத்துவனென்றுஞ் சொல்லப்படும். உலகு—புவனம், உடல்—தூலசரீரம், கரணம்—சூக்கும்சரீரம், காலம் — காலதத்துவம், உறுபலம் - திரவியமுதலியனவுஞ் சுக துக்கங்களும், நியதி—நியதிதத்துவம், செய்தி-மனவாக்குக்காயங்களினது தொழிலாகிய தூலகன்மமுமாமென்க.

உ - ம். "உலகுடல் கரணங் கால முறுபல நியதி செய்தி, பலமிவைகொண்டு கன்மம் பண்ணுவ துண்பதானு, னிலவிடாவிவை தான்சென்று நினைந்துயிர்நிருத்திக்கொள்ளா, தலகிலா வறிவினுனை யணைத்திடு மருளினுலே" என்று சி-ஞா-சி.

கருவிலமைப்பாவது.

முன் சநநத்திற்செய்த புண்ணியபாவ மிந்தசநநத்திற் பொருந்துவ தெப்படியென்னில்? பேறு-ஒன்றுண்டாகிறது. அதாவது தனக்குயோக்கிய போக்கியப்பொருளைப் பொருந்துதல். இழவு - போகிறது. அதாவது காலாந்தரத்திலதைப் பிரிதல். இன்பம்-சுகம். பிணி-துக்கம். மூப்பு-நரைதிரை. சாக்

காடு-மரணம். ஆகியவிவ்வாறும் முன்னேதானே சூக்கும மாய்க்கருவினுளமைந்துக் கிடந்தனவன்றி அப்போதப்போ துளவாவனவல்லவாம். பின்னரவை தூலமாய்வந்து கூடு தலவற்றை யநுபவித்தற்குத் துணையாகிய முயர்ச்சியாமெ ன்க. அநுபவத்திற்குத் துணையாகவெழுந் தவ்வளவினெழி யாது மற்றோருடம் பிற்படுமாம். அவ்வறுவகைக்கும் வித் தாய் நிலைபெறுமாம். முற்சநநத்திற் செய்தகருமங்களிந்த தேகத்திலே யநுபவிக்கிற சுகதுக்கங்களுக் கேதுவாமென் றும், இந்ததேகத்திலே செய்கிறபுண்ணியபாவங்களினாலே மேல் தேகாதிகளைப்பொருந்துமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த வுடலிலேசெய்கிறகன்ம முன்புள்ளதாகில் மேலைக்குக் கன்மமுண்டாகிறபடி யெப்படியென்னில்? முன்சநநத்தின் சுகதுக்கங்களைப்புசிக்கிற வவதரத்திலேயுண்டாம் பிரியாப் பிரியங்களென்றதென்க.

இந்தப் பூமியிலுண்டான விளைவுகளெல்லா மிந்தவருடத் துக்குப்புசிப்புமாய் வருகிறவருடத்துக்கு விதையுமானாற் போல ஆன்மாக்கள்செய்யப்பட்ட கன்மமிந்தச் சநநத்துக் குப்பிராரத்தமாய் வருகிறசநநத்துக்கு ஆகாமியமுமாய்வரு மென்க. சிறிது சஞ்சிதமாய்க்கட்டுப்பட்டுச் சிறிதுகாலமிரு ந்து மேல்வருஞ்சநநங்களிற் புசித்தற்குப் பாகமாயிருக்கு மாம். எடுத்ததேகத்திற் செய்யு மிதம் அகிதந்தானேயாகா மியமாயேறிச் சநநங்கடோறுஞ் சரீரமெடுத்தற்குக் காரண மாகிவருவதாமென்க.

உ - ம். "பேறிழ வின்பமொடு பிணிமூப்புச் சாக்காடென்னு, மாறுமுன் கருவிற்பட்ட தவ்விதி யநுபவத்தா, லேறிடு முன்பு செய்த கன்மமிங்கி வற்றிற்கேது, தேறுநீ யினிச்செய்கன்ம மேலு டற் சேருமன்றே" என்றும், "மேலைக்குவித்துமாகி விளைந்தவை யுணவுமாகி, ஞாலத்து வருமாபோல நாஞ்செயும் வினைகளெல்லா, மேலைத்தான் பலமாய்ச்செய்யு மிதமகிதங்கட் கெல்லா, மூலத்ததாகி யென்றும் வந்திடு முறைமையோடே" என்றும் சி-ஞா-சி.

இதம் அகிதமாவன.

இதம் அகிதமெனுமிரண்டுஞ் சநநத்திற்குக்காரணமாகிய கன்மமாம். புண்ணியமே இதமெனவும், துன்பத்திற்குக் காரணமாகியபாவமே அகிதமெனவும்படும். இதமாவது -

மனம் வாக்குக் காயமென்பவைகளினுலே ஆன்மாக்களுக்கு நன்மைபண்ணுதலாம். அகிதமாவது - நன்மைசெய்யாமற் றீமைசெய்வதாம். மனத்தினுற்செய்தல் - பிரியம், கோபம் முதலியனவாம். வாக்கினுற்செய்தல் - துதி, நிந்தைமுதலியனவாம். காயத்தினுற்செய்தல்-அடித்தல், அணைத்தல் முதலியனவாம். ஆன்மாவுக்கு நன்மைப்பகுதியுண்டாக்கத்தக்கவுறுதியான காரியங்களையறிந்துசெய்தல் இதமெனவும், ஆன்மாவுக்கு நன்மைப்பகுதியல்லாத காரியங்களையறிந்து ஒன்றையுஞ் செய்யாதிருத்தல் அகிதமெனவும் படும். உயிர்கள் வீடுபே றெய்தற்பொருட்டு வைத்தகருணையினுல் இதமகிதங்களால் புண்ணியபாவங்களனைத்தினையு முதல்வனேற்றுக்கொண்டு இதத்துக்குத்தக்க சுகத்தையும் அகிதத்துக்குத்தக்க துக்கத்தையுங் கொடா நிற்பனென்க. அகிதஞ்செய்தாரைக் கண்டித்தல் நல்வழிப்படுத்தற் பொருட்டேயாகலின் அதுவுங் கருணையேயாமென்க.

உ - ம். "இதமகிதங்க ளென்ப திகன் மனவாக்குக்காயத், திதமுயிர்க் குறுதிசெய்ய லகிதமற்றது செய்யாமை, யிதமகிதங்களெல்லா மிறைவனே யேற்றுக்கொண்டிங், கிதமகிதத்தா லின்பத்துன் பங்களீவனன்றே" என்று சி-ஞா-சி.

சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியமென்னும்வினைகளாவன.

சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியமாகியவினைகள் மூன்றெனப்படும். இவற்றில் சஞ்சிதமாவது-சநநங்கடோறு மநாதியேதொடர்ந்துதொடர்ந்து ஆறத்துவாக்களாகிய மந்திர, பதவன்ன, புவன, தத்துவ, கலைகளிற்கட்டுபட்டு அளவிறந்து கிடக்கும் நல்வினை தீவினைகளாம். கைக்கூடாத அவாக்களனைத்து மடைக்கப்படும்பையென்க. பிராரத்தமாவது-அந்த சஞ்சிதத்திலே பரிபக்குவத்தைக் குறித்ததற்கேற்றதனு, கரண, புவன, போகங்களையுண்டாக்கிப் புசிப்பிப்பதாம். பிராரத்தம்-இச்சை, அநிச்சை, பரேச்சையெனமூவகையாம். இச்சையாவது - இராசாவின்மனைவியைத் தீண்டலால் வருஞ்சுகமுந்துக்கமுமாம். அநிச்சையாவது - இடிமுதலியவற்றுலிருபயனையுமுறுவதாம். பரேச்சையாவது-ஒருவனெருகாரியஞ்செய்வதனு லவனையாக்கினை யபராதமெனநிராசகாஞ்சொல்ல

அதற்கொருவன் வினைமுதலியவற்று லுறுமிருபயனுமென்ப தாம். இந்தப் பிராரத்தமே சுபத்தம், மந்தம், தீவிரமென மூவகைத்தாம். சுபத்தம்—சிவதன்மத்தொரு பட்டவரையும். மந்தம் — சிவஞானிகளையும் வாதியாதென்க. திவரம்—சிவ ஞானிகளைமிகவும் வாதியாதாம்.

ஆகாமியமாவது—பிராரத்துக் கிசையவெடுத்த தேகத் தில் அதன் பலத்தைப் புசிப்பிக்கையில் விருப்பு, வெறுப்பு, நிந்தைகளாலுண்டாய கன்மபலத்தால் வரும் புண்ணியபாவ ங்களாம். இந்த ஆகாமியம், மதி, விதியென் றிருவிதமாம். மதியாவது — தானிச்சித்தவண்ணம் வேண்டுமெனலென்ற தெனவும், விதியாவது— அவ்வண்ணங் கைகூடலென்றதென வும் படும். மதி, பந்தகன்மம், விடுதிகன்மமென் றிருவகைத் தாம். பந்தகன்மம்—பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்னும் ஆவலாம். இது பிறவிக்கேதுவாம். விடுதிகன்மம்—பொரு ளல்லவற்றைப் பொருளன்றெனச் சோதனை, ஞாயம், பொரு த்தமென்னு மூவிதத்தால் ஐயந்திரிபின்றிக் களைந்து உள்ள தையுள்ளதாகக் கோடலாம். இது முத்திக்கேதுவாம். பந்த கன்மமாய் நின்றது அஞ்ஞானமும், விடுதிகன்மமாக நின் றது ஞானமுமாம். இங்கே ஞானமென்றது—பரஞானமாம். விதி, ஊழ், பிராரத்தமென்பன ஒருபொருட்கிளவி.

சஞ்சிதம், ஆகாமியமெனு மிரண்டும் முன்னும் பின்னு மாகிய வினைத்தொடர்பாம். வினைப்பயனென்றது—பிராரத்த வினையின் பயனும். ஆசையென்றது—கெடாதுவரும் பிறப் புக்கு விதையாமென்க. பிறப்பாவது—துன்பத்தைத் தரத் தக்க தென்றறிந்தவன் அதனைப் பெருமைக்குரிய காரணத் தை விரும்பவேண்டுமென்பதாம். அவாவென்றது—எனக் கிது வேண்டுமென்னும் விருப்பமாம். ஆசையற்றவர்—பிற வியற்றவரென்க. ஆசை, அவா, இச்சை, விருப்பமென்பன ஒருபொருட்கிளவி. "ஆசையுமன்பு மறுமின்னறுத்தபின், ஈசனிருந்த விடமெளிதாமே" என்று திருமந்திரம்.

சஞ்சிதவினைகளனைத்தையும் ஞானக்கினியான தெரித்து வெண்ணீராக்கி விடுமாம். ஆகாமியந் தினைத்துணையேனுங் கிட்டாமல் விட்டோடிப் போகுமாம். பிராரத்தவினையை

யனுபவித்தே தீரவேண்டுமாம். பிரார்த்த மனுபவிக்கும் போது தன்னையறியாமற்செய்த கன்மமானது இனிவரும் பிறவியிற்றொடர்ந்து வாராமலழிந்து போவதற்கு வகை யாதென்னில்? அறிவிலாகிய சிறியவர் மெய்ஞ்ஞானியரைத் தமது புன்னடைவழிச்சென்றிலரென்வைது அவரறியாது செய்தபாவத்தைப் பறித்தனுபவிப்பாராம். அறியத்தகுந்திறத்தையுடையோர் இவர்மெய்ஞ்ஞானிய ரென்றுணர்ந்து மெய் யன்புகொண்டு பூசித்தவர்செய் நல்லறங்களைக் கைக்கொண் டனுபவிப்பாராம்.

உ-ம். "பஞ்சினையூழித்தீப் போற் பல சங்மவிவிதவித்தாஞ், சஞ்சிதமெல்லா ஞானத்தழல்சுட்டு வெண்ணீராக்கும், கிஞ்சிலாகாமியந்தான்கிட்டாமல் விட்டுப்போகும், விஞ்சியபிராரத்தத்தின் வினையநுபவித்துத்தீரும்" என்றும், பொருமையாற் பிராரத்தத்தைப் புசிக்கு நாட்செய்த கன்ம, மறுமையிற் றொடர்ந்திடாமல் மாண்டுபோம் வழியேதென்னில், சிறியவரிகழ்ந்து ஞானிசெய்த பாவத்தைக் கொள்வ, ரறிபவரறிந்து பூசித்தரமெலாம் பரித்துண்பாரே" என்றும். கைவல்லியநவநீதம்.

திருட்டம் அதிருட்டம் திருட்டாதிருட்டமாவன.

திருட்டமாவது—இம்மையிற்செய்த கன்மமிம்மையிற்பலிக்குமதென்க அதிருட்டமாவது - இம்மையிற்செய்த கன்மமறுமையிற்சுவர்க்க நரகங்களையநுபவிக்கையாம். திருட்டாதிருட்டமாவது - இம்மையிலே அசுவமேதயாகஞ் செய்தவனிம்மையிற்றானே சுகத்தையடைந்து மறுமையினரகத்தின் கண்விழுவதாம். "குறித்தொருவர் செய்த தீவினை கொலைகள்சூழ்ந்தகளவெலாஞ், செறித்தொருவரைச்செய்த தீவினை யிம்மையே வருந்திண்ணமே" என்றிருப்பதையறிக. செய்த கிரியைநசிக்க சூக்குமரூபமாக வுண்டாகையால் அதிருட்டமென்றும், அசுத்தமாயாபோகத்துக் கேதுவாகையால் மலமென்றும் பெயராய்நிற்குமென்றும், ஆதியாத்மீகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவீகமென்னுந் தாபத்திரயத்துக் கேதுவாகவு நிற்குமென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

தாபத்திரியங்களாவன.

ஆதியாத்மீகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவீக மென தாபத்திரியங்கள் மூன்றென்க. ஆதியாத்மீகவாவது - சரீர

மென்றும், மாநசமென்றுமிருவகைத்தாம். சரீரம்- சரீரத்தி லுண்டானது. சரீரம்-குல்மம், வாதம், அதிசாரம், ஜ்வரம், சூலேயித்தி யாதிகளாம். மநுஷ்யராலே மிருகங்களினலே, பிசாசங்களினலே, பசுக்களினலே, பட்சிகளினலே, சோரராலே, ராட்சசராலேவருந்துக்கமாம். மாநசம்-சோகம், ஆசை, அவமானம், ஈரிஷை, பொருமை, மாச்சர்யம், இவைகளாலுண்டாகுந்துக்கமாம். ஆதிபௌதிகமாவது - குளிர் வுஷ்ணம், காற்று, மழை, மின், இடி இத்தியாதிகளால்வருந்துக்கமாம். ஆதிதைவீகமாவது-கர்ப்பம், ஜந்மம், நரை, திரை, அஞ்ஞானம், மரணம், நரகம், இவைகளால்வருந்துக்கமென்க.

ஈஷணேகளாவன.

அர்த்தேஷணே, புத்திரேஷணே, லோகேஷணே எனமூன்றென்க. அர்த்தேஷணேயாவது-ஆணவமென்கிற மலத்தால் அர்த்தக்ஷேத்ராதிகளிற் செலலுமோகமாம். புத்திரேஷணேயாவது - காமிகமென்கிற மலத்தால் புத்திரசம்சாராதிகளிற் செல்லுமோகமாம். லோகேஷணேயாவது - மாயையென்கிற மலத்தால் தேவகுருபக்திகளேப்பண்ணுமல் அஞ்ஞானத்தால் கெட்டவிஷயங்களில் விழுந்து சம்சாரத்தையடைகையாம். ஈஷணேயென்னும்வடமொழி ஈடணே எடணேயென மருவியற்றென்க. மோகம்—ஆசை, காமம்.

ராகத்துவேஷாதிகளாவன.

ராகம்-ஆசை, துவேஷம் - கோபம், லோபம் - லுபத்தம், மோகம்-தரியாமை, மதம் - களிப்பு, மாச்சர்யம் - பொருமை, அகங்காரம் - என்னேடொப்பாரரென்கை, டம்பம் - கர்வம். ஆகஎட்டும் ராகத்துவேஷாதிகளாம்.

சப்ததாதுக்களும் சடூர்மிகளுமாவன.

இரதம், இரக்தம், சுக்கிலம், மூளே, தசை, எலும்பு, தோல், எனுமேழுஞ் சப்ததாதுக்களென்க. சடூர்மிகள்-பசி, தாகம், சோகம், மோகம், ஜரை, கிழத்தனம், மரணம், இவைகள் சடூர்மிகளாமென்க.

பஞ்சகோசங்களாவன.

அன்னமயம், பிராணமயம், மனேமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயமெனு மைந்துங் கோசங்களாம். அன்னமயம் -

தா துக்களாலெடுத்தது. தூலசரீரம் நசியாமலிருப்பதற்காதார மாம். பிராணமயம் - அன்னசாரத்திஞல் பிராணனும்பலமுங் கூடியது. சூட்சுமசரீரம் நிலைப்பதற்காதாரமாம். மனோமயம்- அன்னசாரத்திஞ லடங்கிய பலத்திஞல்வந்து தோன்றியது. சூட்சுமசரீரம் நிலைப்பதற்காதாரமாம். விஞ்ஞானமயம்-மனத் தின்கண்தோன்றுவது. ஆனந்தமயம் - வித்தையல்லது கல் வியிற்றேன்றும் ஞானமாம். காரணசரீரம் நிலைப்பதற் காதா ரமாம். காரணசரீரமாவது—மாயை, அஞ்ஞானம், அவித்தை யென்பனவாம். கோசம் - ஆண்குறி, மதிலுறுப்பு.

தேகமாவது.

தேகமாவது — மண்ணுந் தண்ணீருங்கூடி சுவராஞற் போல தோல் மாங்கிஷம் மண்ணும், சுக்கிலசுரோணித முதலியன தண்ணீராகவும் கருவி கரணங்களுடன்கூடி யுண் டானது தேகமெனப்படும். தேகத்துக்காதாரம் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமெனும் பஞ்சபூதங்களாம். பூதங் கள், பூதகணங்கள், சத்துக்கள், உறுப்புகள், ஆத்மா, கா ணங்கள், தொழில்களாகிய விவ்வேழுந் தேகசுபாவமென்க. தேகம் அவரவர்கையால் எட்டுஜாண் அதாவது தொண் ணூற்ருறு விரற்கிடை பிரமாணநீளமும், நாலுஜாண் பிரமா ணம் பருமனும், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, யெனு மைந்துருபுகளும், செவி-உ, கண்-உ, நாசி-உ, வாய்-க, ஜல மிரங்குந் தானமாகிய குய்யம்-க, மலம்பிரியுந்தானமாகிய குகம் - க, ஆக ஒன்பதுவாயில்களையுமுடையதாய், தோல், மயிர், நரம்பு, எலும்பு, தசை நிணம், குடல், கொடி, குண் டிக்காய், இரத்தம், சீழ், அழுரி, பிராணவாயு, முதலியன வும், பஞ்சகோசமுமடங்கியதாயு மிருக்குமென்க. தூல, சூக்கும, காரணதேகங்களாகவும், ஒவ்வொன்றுந் தூல, சூக் கும, காரணமாகவும், மகாகாரண தேகமாகவு மிருக்குமெ ன்க. மகாகாரணத்துக்குத் தேகமில்லையாம்.

தேகதத்துவங்களாவன.

அகஸ்தியமாமுனிவர், ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகள், தாயு மானஸ்வாமிகள், இன்னமநேகம் பெரியோர்களுமியற்றிய நூல்களிலும், வேதாந்த சித்தாந்தக் கட்டளைகளிலும் சரீர

தத்துவாதிகளைப் பெருக்கித் தொண்ணூற்ரூறு கருவிகளா கத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சித்தாந்தத்துவந் தொண்ணூற்றறவன.

சுத்ததத்துவம்-ரு, வித்தியாதத்துவம்-எ, ஞானேந்திரி யம்-ரு, கன்மேந்திரியம்-ரு, தன்மாத்திரையாகிய ஞானேந் திரிய விஷயம்-ரு, கன்மேந்திரியவிஷயம்-ரு, பூதங்கள்-ரு, பூதகாரியங்கள் ஒன்றுக்கைந்தாக-உரு, வாயுக்கள்-கO, நாடி கள்-கO, வாக்குகள்-ச, அகங்காரங்கள்-ந, அந்தக்கரணங் கள்-ச, குணங்கள்-ங, ஆக தொண்ணூற்ரூறு தத்துவங்க ளெனப்படும். கருவிக ளெனவும்படும்.

வேதாந்தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றறவன.

பூதங்கள்-ரு, பொறியாகிய ஞானேந்திரியங்கள்-ரு, புல ன்களாகிய தன்மாத்திரைகள் - ரு, கன்மேந்திரியங்கள் - ரு, கன்மேந்திரியவிஷயங்கள்-ரு, அந்தக்காணங்கள-ச, அறிவு-க, நாடி-கO, வாயு-கO, சயங்கள்-ரு, கோசங்கள்-ரு, ஆதாரம்-சு, மண்டலம்-ங, மலம்-ங, தோஷம்-ங, ஈடணை-ங, குணங் கள்-ங, இராகாதிகள்-அ, வினை-உ, அவஸ்தை-ரு, ஆகமொத் தந் தொண்ணூற்ரூறென்க.

ஆன்மதத்துவ மிருபத்தினுலாவன.

வேதாந்த சித்தாந்த தத்துவங்கள் தொண்ணூற்ரூறில் ஞானேந்திரியம்-ரு, கன்மேந்திரியம் ரு, தன்மாத்திரை-ரு, பூதங்கள் - ரு, அந்தக்காணங்கள் - ச, ஆக தத்துவங்களிரு பத்து நானுமே ஆன்மதத்துவங்களாக வேதாந்த சித்தாந்த மார்க்கங்களி லெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன.

சரீர ஆதார அதிதேவதைகளாவன.

சரீரத்தில் ஆத்மாவுக்காதாரமான வலதுசாம், இடது சாம், நாபி, கண், மூக்கு, செவி, உச்சி, யென்னு மேழிடங் களில் வலதுசாத்துக் கதிதேவதை சூரியனும், இடதுசாத் துக் கதிதேவதை சந்திரனும், உடம்புக்கதிதேவதை மயேஸ் வானும், நாபிக்கதிதேவதை விஷ்ணுவும், கண்களுக்கதிதே வதை ருத்திரனும், முகத்திற்கதிதேவதை பிரமனும், காது களுக்கதிதேவதை சிவனும், உச்சிக்கதிதேவதை பாமசிவனு மாமென்க.

தத்துவஸ்வரூபங்களாவன.

மண், தண்ணீர், நெருப்பு, காற்றென்னு நாலுபூதங்களும் ரூபங்களாம். ஆகாசதத்துவங்களெல்லாம் அரூவமாம். அரூவாரூவம் உபயரூபங்களாம். அரூவமாகிய சிவம், சத்தி, நாதம், விந்துவும், உருவமாகிய ஈஸ்வரன் முதலாயினவெல்லாமுந் தத்துவமெனப் பெயர்பெறுமாம். அரூவாரூவம் சதாசிவமூர்த்தியென்க. ஆன்மவர்க்கங்களும் பாசங்களுமாக விவையெல்லா மழியாமலுண்மையான வத்துவாயிருக்கையால் தத்துசத்தஞ் சொல்லப்பெறுமாம். சுத்ததத்துவங்களுக்கும் ஈசானுதி மந்திரங்களுக்குந் தத்துவசத்தம் பொருந்துமென்க. தத்துவவபிமானி தேவதைகளுக்குந் தத்துவநாமங்களேயாம். "தத்துவரூபமாகுந் தருமருவுருவமெல்லாந், தத்துவசத்தஞ் சாருஞ் சகலமுந் தத்துவங்காண்" என்றிருப்பதாலறிக மரணமடைகிற மனிதரை யபேக்ஷித்து தேவர்களென்றாற்போல தாத்வீகமாகிய சரீராதிகளைப்போல வுடனே நாசவத்தின்றி பிரளயகாலபரியந்தமு நிற்பதாகையால் தாத்வீகத்தை யபேக்ஷித்து தத்துவமெனப் பெயராயினதென்க. பிரபஞ்சத்திலுள்ள ரூபாரூபங்களெல்லாந் தத்துவங்களினுடைய ஸ்வரூபங்களேயாமென்க வென்பதாம்.

சுக்கிலசுரோணிதங்களாவன.

அன்னத்தில்ரசமும், ரசத்தில்வுதிரமும், வுதிரத்தில்மாம்சமும், மாம்சத்தில்மேதையும், மேதையில் அஸ்தியாகிய எலும்பும், அந்தஅத்தியில் மச்சையும், மச்சையில்சுக்கிலமும், சுக்கிலத்தில் சுரோணிதமுமாகத் தோன்றுமென்க. அஸ்தி, நரம்பு, மச்சையென்பன பிதாவின்கூறும். உதிர முதலியன மாதாவின்கூறும். சுக்கிலமாவது - வெண்மை. சுரோணிதமாவது - சிகப்பு, இரத்தமாம் "கூறுனவுதிரமெல்லாஞ் சத்தியின்கூறும், கூடிநின்றவெலும்பெல்லாம் ருத்திரன்கூறும்" என்றதனுலறிக.

அஸ்தியாவது-எலும்பென்னும்அஸ்தி,வெண்ணிறமுள்ளதாயும், உறுதியானசவ்வினுல் மூடப்பட்டதாயும், அதிகபலத்தைத்தாத்தக்கதாயும், ஒருவிதபச்சை மழுப்பினதாயுமிருக்கு

மென்க. கங்காளம் முழுவெலும்பெனப்படும். அஸ்தி, எலு ம்பு, ஓர்மரம், யானையென்பன ஒருபொருட்கிளவி. கழுத்து, கை, கால்முதலியயிடங்களில் முழுவெலும்பு ஐந்நூற்றிரு பதெனப்படும்.

தோலாவது-சரீரம்பெறக்கூடிய வெல்லாமரியாதைகளுக் குங் காரணமானதாம். வெளித்தோல், உள்தோல் என்றிரு வகைத்தாம். மத்தியிலு மநேகவடுக்குகளு முள்ளனவாம். வெளித்தோலானது உஷ்ணம், பனி, காற்று முதலியவைகள் படுதலால் வாட்சியாய்ப் பெலனுயிருக்கின்றதாம். உள்தோ லானது தசையைப்பொருந்தி மிக மெல்லியதாயும், வெண் மையாயுமிருக்கின்றதாம். தைலாதிகள் தோலின்மேல்தேய் க்க உள்ளிரங்குகின்றது. நாடி, நாளம், சிறியரக்தக்குழ ல்களாகிய விவைகளந்த உள்தோலைப்பற்றி நிற்றலால் தேக த்தி லெந்தயிடத்திற்குத்தினலு மிரக்தம் வெளிகாண்கிற தென்க. மேல்தோலைக் கொண்டே மயிர், நிகங்கள்முளைக் கின்றன. சாரங்களைத் தோலானது கிரகிப்பதால் பலவர்ண ங்களோடு மேனிவிளக்கி வயதுக்குத்தக்க அழகு மாறுகின் றதாம். ரோமத்துவாரங்கள் தோலில் மூணரைகோடியெ ன்றதெனப்படும். ரோமமாவது - மயிர். நாளம் - இரக்தப் புறை, மாம்சவடுக்குகளாம்.

தேகஉள்ளுருப்புகளாவன.

சயங்களாவன :—அமர்வாயசம், பகிர்வாயுசம், சலவாய சம், மலவாயசம், சுக்கிலவாயசமெனச்சயங்களைந்தாம். அமர் வாயசமாவது - உண்ட அன்னசாரம் அமருமிடம். பகிர்வா யசமாவது - அன்னமுநீரு மமருமிடம். சலவாயசம் - சலஞ் சேருமிடம். மலவாயசம் - மலக்குழி. சுக்கிலவாயசம் - சுக் கிலம்பிரியுமிடம்.

இரக்தாசயமென்றது — இரக்தவுற்பத்தித் தானமாம். இரக்தவுறுப்பானது கோழிமுட்டையைப்போன்ற வுருண்ட வடிவாய் சற்றுநீண்டு இரண்டுறுப்புகளாயிரக்த சவ்வாற் சூழப்பட்ட கபாடங்களமைந்த யிரண்டரைகளடங்கியபை யென்க. இரக்தவோட்டமாவது - இரக்தம் வலதுசுவாசப்

பையுக்கும், இடதுசுவாசப்பையுக்கும் நாடிகள் துவாரா சென்று சிறியநரம்புகடோறு மோடியோடிச்சம்பந்தப்பட்டுச் சரீரமெங்கும் பின்னலாயிருக்கு மெல்லியசிறுநரம்புகுழைக ளிற்பாவி வுடலைச்சோபிக்குமென்க. சரீரஞ்சுகஸ்திதியிலிரு க்குமளவும் இரக்தமானது பாவிநிற்குமாம். பிரதிகூலமான அப்பியாசத்தாலும், அசுத்தகாற்று முதலியவைகளாலும் இரக்தவோட்டம் மட்டிடுமாகில் இரக்தநிறமுதலியது மாறி சரீரத்துக் கானியாகுமென்க.

இரப்பையாவது—ரப்பரைப்போன்ற மெல்லிய மூன்று சவ்வுகளாலமைந்து அடிவயத்துக்குமேலே நெஞ்சிக்குழிக் குக் கீழே சற்றிடப்பாகத்தைச் சார்ந்தாப்போல சலடைபை குண்டிக்காய் முதலியவைகட்குள்ளுரையா யோடியிருப்ப தாம்.

இரைக்குழலாவது — ஓரடிநீளமுள்ள தடித்த சவ்வின் குழையாம். இதன்வழியாகவே வுண்ணுமுணவுகளுட் செ ல்லுகின்றதென்க.

உமிநீர்கோளமாவது — நாவுக்கடியிலும், இருதாடைக ளுக்குள்ளும் காதுக்கடுத்த உட்பக்கத்திலும், பக்கத்துக் கிரண்டாயிருக்குமாம். அதிலுமிநீர் சுரப்புண்டாகின்றதாம்.

மிடராவது—அடிநாவிலிருந்துற்பத்தியாய் இரைக்குழல் மட்டுமோடி நிற்குமோர் குழலாம். சவ்வினிலைகளாம்.

இரசாயனியென்றது-சிறுகுடலுள் பக்கத்திலிருந்தெழு மிகச்சிறியகுழல்களாம். துவாரமுள்ள நரம்புகளாம். மணிக் குடலுக்குட்சென்று இரசதாரையிற் பொருந்துமாம்.

குடலென்றது—மலாந்தாம், மலவாயசமென்னு மிரண் டையு மொட்டியிருப்பதாம். சிறுகுடல் பெருகுடலென் றிரு வகையாம். குடல், குழலெனவும் படும். அவளிகையென் றது— குடலுக்குமுன்னே தொங்கிநிற்கு நாலுமடிப்புள்ள வோர் சவ்வாம்.

இரசதாரையாவது—இடதுகாரை யெலும்புக்குப்பின்னு ளிருக்கும்நாளத்திற்குள் இரசத்தைச் செலுத்துமாம்.

ஈரலென்றது—கருப்பு சிகப்பு கலந்தநிறமுள்ள தடித்த வோருருவமாம். இது வலபக்கம் விலாவிற்குள் வலது சுவாசப்பைக்குக் கீழிருப்பதாம். இதில் பித்தநீருண்டாகிறதென்க. பிளிகையென்றும் பெயராம்.

பிளிகையென்றது—வட்டவடிவாய்ச் சற்று கனமுடையதாய் சப்பையான கருநிறமான வுறுப்பாம். பித்தநீர் குழையாகிய் துணைக்குக்கியின்வழியாகப் பித்தநீர்சென்றால் சரீரத்துக் கபாயமில்லையென்றதென்க.

குண்டிக்காயென்றது—இரண்டு கனமான வுறுப்புகளாம். இரத்தப்பையை நிறைகோல் குண்டுகளைப்போ விழுத்திரத்தத்தை சுத்தியாக்கின்றனவாம். குழல்கள்கிளம்பி சலப்பையை நாடியோடி அக்குழல்கள் வழியாய் மூத்திரமானது சொட்டுச்சொட்டென்றிரங்கி சலப்பையை நிரப்புகின்றதென்க.

ஜீரணஉருப்புகளாவன.

உண்ணும்பதார்த்த மெல்லப்பட்டு நீருடன்கலந்து விழுங்க அது தொண்டைவழியா யிரைப்பையிற்சென்று சிதைந்து திரளுமாம். அப்போததிலுண்டாகு நீருடன்கலந்து பால்நிறமாகவும் மலமாகவுமாறி சிறுகுடலுக்குட் செல்லுமாம். அச்சிறுகுடல்களந்தரசத்தைக் கிரகித்து மற்றவைகளை பெருகுடலுட் செலுத்துமாம். அப்போது பிராணவாயுவானது மோதி இரக்தத்தையும், மலத்தையும்வேறுவேருய்ப் பிரிக்குமாம். இரக்த மேலுக்கேறி குழல்களிற்சென்று வுடம்பிற் பரவுமென்க.

வாத, பித்த, ச்லேத்மமென்னுந் தாதுத்திரியங்களாவன.

சத்தரூபமாகமாறின அன்னரசமானது ஈரலிற்சென்று மீண்டும் பாகம்பண்ணும்போது மேலேநுரைத்தெழுங் கல்மிஷத்திற்குப் பித்தமென்றும், அடியிற்படிந்திருக்கும் வண்டலுக்கு வாதமென்றும், மத்தியபாகமாய்நிற்பதற்குக் கபமென்றும், உத்தமபாகமாய் நடுவிற்றெளிந்திருக்குஞ் செந்நீருக்கு இரக்தமென்றும் பெயராம். இந்நான்கில் ரக்தமே பிரதானமென்க. இது வாயுவின் ஸ்வாபமுடையதாம்; சூடுங்

கொழுமையுமுள்ளதாயும், சர்வத்தையும் போஷிக்கத்தக்கதாயும், சீவநிலைக்குக் காரணமானதாயுமிருக்குமென்க. பித்தம் தேயுவின் ஸ்வாபம். குணம் - சூடும் வரட்சியுமானதாம். சிலேத்மம் அப்புவின் ஸ்வாபமாம். குணம் - குளிர்ச்சியும் கொழுமையுமுடையதாயும், வியாதிக்கிடமானதாயு மிருக்குமென்க. வாதம் - பிருதிவியின் ஸ்வாபமாம். குணம் - வண்டல். வியாதிகளையுண்டுபண்ணுவதென்க. சுக்கிலத்துடன் சுரோணிதஞ்சேரும்போது வாத பித்த சிலேத்துமங்களிலெது அதிகரிக்கிறதோ அதுவே வாததேகம், பித்ததேகம், சிலேத்துமதேகமெனப்படுவதாம். தேகத்தில் அபானமுதல் உந்திவரையில் வாதநிலையாம். உந்திக்குமேல் மார்புவரையில் பித்தநிலையாம். மார்புமுதல லுச்சிவரையில் சிலேத்துமநிலையாம். மனிதர்க்கு 40 வயதுவரையில் வாதகாலயாம். 40 முதலெண்பதுவரையில் பித்தகாலமாம். 80 - க்குமேல் நூறுவரையில் சிலேத்துமகாலமாம்.

நாடிகளாவன.

மானிடதேகத்தில் உந்திச்சுழியிலிருந்தெழுந்து கீழ்மேலாய், பேய்பீர்க்கங்காய்க்கூடுபோல, ஆக்கையெல்லாம் பற்றி நிற்குநாடி எழுபத்திராயிரமெனப்படும். எல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்து நாபிப்பிரதேசத்தில் நானுவர்ணமாகப்பந்தித்திருப்பதாம். இதற்குநாபிச்சக்கர மென்றுபெயராம், இடைகலை பிங்கலை, சுழும்னை, அலம்புடை, காந்தாரி, அத்தி, சிஃகுவை, சங்கினி, இயல், புருடன், குகு, யென்னும்பத்தும்பிரதான நாடிகளாம். இடைகலைநாடியானது - வலதுகாற்பெருவிரலிலிருந்து இடதுநாசிவரையிலும், பிங்கலைநாடியானது - இடதுகாற்பெருவிரலிலிருந்து வலதுநாசிவரையிலும் கத்தரிக்கோல் மாறலாகவோடி நிற்குமாம். சுழும்னைநாடி, மூலாதாரத்திலிருந்து ஆக்ஞைவரையிலோடி யுச்சியி லச் சுருவாணியாக நிற்குமாம். காந்தாரிநாடி, நாபியிற்றொடங்கி யேழுநாடியாய்க் கண்டத்துறுமாம். அத்தி சிஃகுவை யெனுமிரண்டும் பத்துநாடிகளையுற்றுக் கண்ணிநிற்குமாம். குகுவென்னுநாடி நாபியையுறைந்து குய்யத்தைப்பற்றிநிற்குமாம். சங்கினிநாடி, உபத்தத்தைப்பற்றி நிற்குமாம். அலம்புடை, இடதுகாதள

வாயும், புருடன் வலதுகண்ணளவாயுநிற்குமாம். ரூபங்க ளைப்பண்ணுவது காந்தாரிநாடியாம். அத்தி - சிஃகுவைநாடியாம். சப்தத்தைக்கிரகிப்பது புருஷா வலம்பியென்னும் புருடநாடியாம். தேவத்தியானராகப் பிரமாதங்களைப்பண்ணுவது சுக்கிலநாடியாம். அன்னத்தை ஆக்ருஷிக்குவிப்பது விஸ்வநாடியாம். அமிர்தகிரணம்பண்ணுவிப்பது சங்கினிநாடியாம். லிங்ககதியால் தாதுமோட்சத்தைப் பண்ணுவது பயஸ்விநாடியாம். லிங்கத்தைப்பற்றிச் சிறுநிரைவிடுவது வருணநாடியாம். மலவிரோசனஞ்செய்வது ஆஹூதி நாடியாம். விசங்கினிநாடி வலஆகாரமாய் நாபிப்பிரதேசத்திலிருக்கின்றதென்க. சுக்ஷூம்நாநாடிக்குப் பிரமநாடியென்றும்பெயராம். இந்தச்சுழும்நாநாடிக்கு வாமபாகத்திலிருக்கிற இடாநாடிவழியாய் வாயுபிரவேசித்து சந்திரமண்டலத்திற்படிந்து இடதுமூக்கால் வெளிப்படுமாம். சுழும்நாநாடிக்கு தக்ஷணபாரிசத்திலிருக்கிற பிங்களாநாடிவழியாய் வாயு பிரவேசித்து சூரியமண்டலத்திற் படிந்து வலதுமூக்கால் வெளிப்பட்டுபோகுமாம். நாளொன்றுக்கியங்கும்பிராணவாயுவாகிய சுவாசம்இருபத்தோருயிரத்தறுநூறில் பனிரெண்டு விரலங்குலப் பிரமாணம்புறப்பட்டு நாலுவிரலங்குலங்கழிந்து போய் எட்டங்குலமுடம் பூடுருவி சப்ததாதுக்களை வளர்க்குமென்க. இடாநாடி பிங்களாநாடியென்றது-இடைகலை, பிங்கலையென்பதாம்.

நாடியென்றது-நரம்பு, ஆண்மயிர், உட்டுளை, மூக்குயென்பதாம். "சுஷூம்நா" யென்னும் வடமொழி சுழும்னையென்றும், சுழிமுனையென்றும் வழங்கப்படுவதாம். வீணைக்குத் தந்தியைப்போல மூலாதாரந்தொடங்கி நிற்குநாடிக்கு வீணைத்தண்டியென்று பெயராமென்க.

நாடிநடையும் பரிட்சிக்கும்விதமுமாவன.

இருதயம் விரியவும்சுருங்கவுமாக யிருப்பதால் அதனுடன்சேர்ந்த நாடிநரம்புகளுக்கும் விரிந்துசுருங்குந் தன்மையுண்டாயிருக்கின்றதாம். இந்தச் செய்கையையே நாடிநடையெனப்படுமாம். நாடிநடை இருதயத்துக்கொத்திருக்குமெ

ன்க. நாடிநடை கைகளிலும், கன்னச்சுழிகளிலும், கணுக்காலினுட்புரத்திலும் பரிட்சிக்கப்படுமென்க. கையில் மணிக்கட்டுவரையில் நாடிபெருநரம்பின் ரக்தக்குழாய் சிறுத்திருப்பதால் வாதபித்தசிலேத்தும நாடிகளை யெளிதிலறியப்படுமாம். மற்றயிடங்களில் ரக்தக்குழாங்கள் பருத்திருப்பதாலெளிதிலறியக்கூடாதாம். கைநாடி பரிட்சையே சகலத்துக்கு முத்தமமானதெனப்படும். புருஷருக்கு வலதுகையிலும் பெண்களுக்கு இடதுகையிலும் நாடிபரிட்சிப்பது கிரமமாம். நாடிபரிட்சையில் முதல் விரற்கீழ் வாதநாடியாகவும், நடுவிரற்கீழ் பித்தநாடியாகவும், கடைவிரற்கீழ் சிலேத்மநாடியாகவும், அறியவேண்டுமாம். புருடருக்கு வாதநாடி வலதுகையில் குயில்போலும், அன்னம்போலும், கோழிபோலும், மயில்போலும், பித்தநாடி ஆமைபோலும், அட்டைபோலும், சிலேத்மநாடிபாம்புபோலும் நடக்குமாம். பெண்களுக்கு வாதநாடி இடதுகையில் சர்ப்பம்போலும், பித்தநாடி தவளைபோலும், சிலேத்மநாடி அன்னம்போலும் நடக்குமாம். நாடி புழுப்போல் நெளிந்தாலும், சூடுகொண்டாலும், பஞ்சுபோல மெதுவாயிருந்தாலும், அன்னம்போல் நடந்தாலும் பிணிநீங்குமாம். வாத, பித்த, சிலேத்ம மெனு மூன்றுந் தோஷங்களெனப்படும்.

உ - ம். "பீடாரு நாடிகள் பேர்பேசு மிடகலையும், வாடாத பிங்கலையும் வண்சுழுனை - நாடார, சிகுவை புருடனொடு காந்தாரியத்திகுது, தகுமலம் புடைசங் கினி" என்று சுவாநுபவமாலையிலும் "ஆகிய வாத நாடி அன்னம்போற் குயிலைப் போலும், ஏகிய பித்த நாடி யெழிலாமை அட்டை போலும், போகிய சிலேத்தும நாடி பொல்லாத பாம்பு போலும், பாகுடன் முனிவர் தாமும் பாடினார் நாடி தானே" என்று ஆத்ம ரக்ஷாமிர்த வைத்திய சாரசங்கிரகத்திலுங் காண்க.

வாயுக்களாவன.

மானிடதேகத்தில் வியானன், பிராணன், அபானன், சமானன், உதானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகான், தேவதத்தன், தனஞ்சயனென வாயுக்கள் பத்தாம். ஆகாயத்தினம்சம்வியானவாயுவும், வாயுவினம்சம் பிராணவாயுவும், அக்கினியினம்சம் அபானவாயுவும், அப்புவினம்சம் சமானவாயுவும்,

பிருதிவினம்சம் உதானவாயுவுமாகப் பஞ்சவாயுக்களெனப்படும். நாகன், கூர்மன், கிரிகான், தேவதத்தன், தனஞ்சயனென்னும் வாயுக்களைந்தும் பிராணவாயுவின் தொழில்களெனப்படும். பிராணவாயு லலாடத்திற்றோன்றி, சித்திரநாடியில் விழுந்து, நாபித்தானத்தில் முட்டி, இடைபிங்கலைகளிலோடிக் கபாலத்தைச்சுற்றி நாசியிற் பனிரெண்டங்குலம் புறப்பட்டு நாலங்குலங்கழன்று, எட்டங்குலமுட்புகுமாம். நாளொன்றுக்கு இருபத்தோராயிரத்தறுநூறு சுவாசமியங்குகின்றதென்க. பிராணவாயு சர்வாங்கமும் வியாபிக்குமாம். அபானன்வுண்ட அன்னபானாதிகளைச் சீரணிப்பிக்குமாம், உதானன் அன்னபானாதிகளைக் கடையுமாம், சமானனன்வுண்ட அன்னரசங்களைக் கிரகிக்குமாம். நாகன் விக்கலுங்கக்கலுமுண்டாக்குமாம், கூர்மன் கண்ணினின் றிமைப்பிக்குமாம். கிரிகான் புருவமத்தியத்தினின்று தும்மலும் அழுகையுஞ் செய்யுமாம். தேவதத்தன் வோடுவித்தல் உலாவுதல் உயித்தியம்பண்ணுவதாகிய விவைகளைச்செய்யுமாம். தனஞ்சயன் பிராணன் சரீரத்தைவிட்டுப் பிரிந்தாலுந் தான் பிரியாமல்நின்று வுடம்பை வீங்கப்பண்ணி மூன்றுநாட்கப்பால் கபாலத்தைப் பிளந்தோடுமாம்.

உ-ம். "தசவாயு வின்பெயரைச் சாற்றக்கேள் பிராணன், நிசமா ரபானனேர் வியானன்—சமான,னத்தலைகைய நாக னுதா னன் கிரிக ரன்கூறேவ, தத்தன் தனஞ்சய னிதாம்" என்று சுவானுபவ மாலையிலறிக.

தேகத்தில் மும்மண்டலங்களாவன.

அக்கினிமண்டலம், சூரியமண்டலம், சந்திரமண்டலமென மூன்று. அக்நிமண்டலத்துக்குத் தானம் பிருதிவியும் அப்புவுங் கூடினவிடம். சூரியமண்டலத்துக்குத் தானம் இருதயம். சந்திரமண்டலதானம் சிரசிநடுவாம்.

தேகத்தில் ஆறாதாரமாவது.

மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்கினையென ஆதாரம்ஆறு.

நால்வகைத்தோற்றமாவது.

அண்டசம் - முட்டையிற்றோன்றுவது. சுவேதசம் - வியர்வையிற்றோன்றுவது. உற்பீசம் - நிலமுதலியவற்றிற் றோன்றுவது. சராயுசம் - பையிற்றோன்றுவதுஆக தோற்றம்நாலு.

எழுவகைப்பிறவியாவது.

தேவர், மக்கள், புள், விலங்கு, பக்ஷி, நிலத்திலூர்வன, ஜலத்திலூர்வன, தாவரமெனப் பிறவிகளேழு.

யோனிபேதங்கள்—எண்பத்துநான்கு நூறுயிரமாம்.

மூவகைச்சாதியாவது.

உத்தமம், மத்திமம், அதமமெனச் சாதிகள்மூவிதம். உத்தமசாதியாவது—இகலோக பரலோகபுத்தியாகிய விருவகையுங் கொடுக்கின்ற மானிடசரீரமாம். மத்திமசாதியாவது—பரலோகபுத்தியை மறைத்து இகலோகபுத்தியை மாத்திரம் கொடுக்கின்ற பசுபக்ஷிமுதலாயின. அதமசாதியாவது-இரண்டு லோகபுத்தியையு மறைத்திருக்கின்ற மரம், கொடி, செடிமுதலியன. ஆகாசபூதங்களாயிருக்கின்ற பிதுர்லோகம், தேவலோகம், யட்சர்வ கந்தர்வசித்தலோகங்களிலும் நட்சத்திரங்களாகத் தோற்றுகின்ற சந்திரன்முதலான பிதுர்க்கள், சூரியன்முதலான தேவதைகள் கந்தர்வசித்தரென்னப்பட்டவர்களும் உத்தமசாதியென்றும், காமதேனு அயிராவதம் அன்னம் கருடன்முதலானவை மத்திமசாதியென்றும், கற்பகவிருட்சம் பாரிசாதம்முதலானவை அதமசாதியென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

உ - ம். "அண்டசஞ் சுவேதசங்க ளுற்பீசஞ் சராயுசத்தோடெண்டரு நாலெண்பத்து, நான்குநூறுயிரத்தா, வுண்டுபல்யோனியெல்லா மொழிந்துமாநுடத்துதித்தல்" என்று சி - ஞா-சி-யிலும், "புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப், பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக், கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய், வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச், செல்லா நின்றவித் தாவர சங்கமத்து, ளெல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தே னெம்பெருமான்" என்று திருவாசகத்திலுங் காண்க.

மானிடசென்மச்சிறப்பு வயதளவுமுதலியன.

மானிடஜென்மத்தையுண்டாக்கினது பரமேஸ்வரனை மனதினலே நினைக்கவும், வாக்கினலே தோத்திரஞ்செய்யவும், கைகளால் பூசைசெய்யவும், கால்களாற் பிரதக்ஷணஞ்செய்யவும், சிரசினலே வணங்கவும், செவியினலே யவருடையபுகழைக் கேழ்க்கவும், கண்களினலே யவருடையதிருமேனியைத் தரிசிக்கவுமாம்.

மனிதர்களுக்கு வயதளவு நூறெனப்படும். 120 யென்றுஞ் சொல்லப்படும். 10 வயதளவு மிளமையும், 20 வரையில் வாலிபமும், 40 வரையில் எவ்வனமும், 50 வரையில் கௌமாரகமுமாம். 60-வது வயதில் அப்புதேயுவையும், 70-ல் தேயுவாயுவையும், 80-ல் வாயுஆகாசத்தையும் 90-ல் ஆகாசம் ஆத்மாவையும், நெருக்குமாம். நூருவதுவயதில் ஆத்மாவந்தவழியை நோக்குமாம். இடையில் வியாதிமுதலியவற்ருல் மரணமும் சம்பவிக்குமென்க.

உ - ம். "வேதநூல் பிராய நூறு மனிதராம் புகுவ ரேனும், பாதியு முறங்கிப் போகு நின்றதிற்பதினை யாண்டு, பேதைபா லகனதாகும் பிணிபசி மூப்புத் துன்பம், ஆதலால் பிறவி வேண்டே னரங்கமா னத்து ளானே" என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் சாற்று.

காலப்பிரமாணங்களாவன.

நிமிஷம் 15 கொண்டதுகாஷ்டை, காஷ்டை 30 கொண்டதுகலை, கலை 30 கொண்டதுமுகுர்த்தம், முகுர்த்தம் 30 கொண்டதுதிவசம், திவசம் 30 கொண்டதுபக்ஷம், பக்ஷமிரண்டு கொண்டதுமாசம், மாசம்பனிரெண்டுகொண்டது வருடம், மநுடவருடம் 360 கொண்டது ஒருதேவவருடம், தேவவருடம் 12000 கொண்டது சதுர்யுகம். சதுர்யுகமென்றது கிருதாயுகம், திரோதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகமென நான்கெனப்படும்.

வருடங்களறுபதாவன—பிரபவ, விபவ, சுக்கில, பிரமோதூத, பிரசோற்பத்தி, ஆங்கிரச, ஸ்ரீமுக, பவ, யுவ, தாது, ஈஸ்வர, வெகுதானிய, பிரமாதி, விக்ரம, விஷு, சித்திரபானு, சுபானு, தாரண, பார்த்திப, விய, சர்வசித்து, சர்வதாரி,

விரோதி, விக்ருதி, கர, நந்தன, விஜய, சய, மன்மத, துன்முகி, ஏவிளம்பி. விளம்பி, விகாரி, சார்வரி, பிலவ, சுபக்கிருது, சோபக்கிருது, குரோதி, விசுவாவசு, பராபவ, பிலவங்க, கீலக, சவுமிய, சாதாரண, விரோதிக்ருது, பரிதாபி, பிரமாதீச்ச, ஆனந்த, ராட்சச, நள, பிங்கள, காளயுக்தி, சித்தாத்ரி, ரௌத்திரி, துன்மதி, துந்துபி, ருத்ரோற்காரி, ரத்தாட்சி, குரோதன, அட்சய, எனவருடங்கள் அறுபது.

மாசங்களாவன — சித்திரை, வைகாசி, ஆனி, ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி, அற்பிசி, கார்த்திகை, மார்கழி, தை, மாசி, பங்குனியென மாசங்கள் பனிரெண்டு.

வாரங்களாவன—நாயர், திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழம், வெள்ளி, சனி, யெனஏழு. தைமுதல்ஆனிவரையில் உத்திராயணகாலமும், ஆடிமுதல் மார்கழிவரையில் தக்ஷணாயனகாலமுமாமெனப்படும்.

திதிகளாவன—பிரதமை, துதியை, திரிதியை, சவுத்தி, பஞ்சமி, சஷ்டி—சப்தமி, அஷ்டமி, நவமி, தசமி, ஏகாதசி, துவாதசி, திரயோதசி, சதுர்த்தி, பௌர்ணமி, எனப்பதினைந்து. கிருஷ்ணபக்ஷதிதிகள் பதினைந்தும், சுக்கிலபக்ஷதிதிகள் பதினைந்துமாகவிரண்டுங்கூடிய மாதம்ஒன்றுபிதுர்களுக் கோரிராப்பகலென்க. கிருஷ்ணபக்ஷம் இருட்டுகாலம், சுக்கிலபக்ஷம்வெளிச்சம் அதாவதுநிலவுகாலம்.

நக்ஷத்திரங்களாவன—அசுவனி, பரணி, கிருத்திகை, ரோகணி, மிருகசீரிஷம், திருவாதிரை, புனர்பூசம், பூசம், ஆயில்யம், மகம், பூரம், உத்திரம், அஸ்தம், சித்திரை, சுவாதி, விசாகம், அநுஷம், கேட்டை, மூலம், பூராடம், உத்திராடம், திருவோணம், அவிட்டம், சதயம், பூரட்டாதி, உத்திரட்டாதி, ரேவதி, எனநட்சத்திரங்களிருபத்தேழு. இவற்றுள் உளர்த்தமுகநட்சத்திரம் ஒன்பது, திரிமுகநட்சத்திரம் ஒன்பது, அதோமுகநட்சத்திரம் ஒன்பதெனப்படும்.

பஞ்சபக்ஷிகளாவன—வல்லூர், ஆந்தை, காகம், கோழி, மயிலென்னும் பட்சிகளைந்து. இவற்றில் அசுவனிமுதல் மிருகசீரிஷம்வரையில் வல்லூர்பக்ஷியும், திருவாதிரைமுதல் பூரம்

வரையில் ஆந்தையும், உத்திரமுதல்விசாகம்வரையில் காகமும், அநுஷமுதல் உத்திராடம்வரையில் கோழியும், திருவோணமுதல் ரேவதிவரையில்மயிலும் பிறந்தார்நட்சத்திரங்களெனப்படும்.

நவக்கிரகங்களுமவைகளின் திசாவருடங்களும்.

சூரியன், சந்திரன், அங்காரகன், ராகு, குரு, சுக்கிரன், சனி, புதன், கேது, எனு மொன்பதும் நவக்கிரகங்களாம். சூரியதிசாவருடம் 6, சந்திரதிசாவருடம் 10, அங்காரசதிசாவருடம் 7, ராகுதிசாவருடம் 18, குருதிசாவருடம் 16, சனிதிசாவருடம் 19, புததிசாவருடம் 17, கேதுதிசாவருடம் 7, சுக்கிரமகாதிசாவருடம் 20.

இராசிகளாவன.

மேஷம், ' ரிஷபம், மிதுனம், கடகம், சிம்மம், கன்னி, துலாம், விருச்சிகம், தனுசு, மகரம், கும்பம், மீனமென ராசிகள் 12-ம் லக்கினங்கள் 12 யெனவும், இராசிகளென்றது சந்திரலக்கினமெனவும், மாதங்கள் 12-க்கும் 12 ராசிகளெனவும்படும். ரிஷபம், சிங்கம், விருச்சிகம், கும்பமெனுநான்கும் ஸ்திரராசிகளாம். இவை நன்மைகளைத்தருவதாம். மேஷம், கடகம், துலாம், மகரமெனுநான்கும் சரராசிகளாம். இவை மத்திமமாம். மிதுனம் ,தனுசு, கன்னி, மீனமெனுநான்கும் உபயராசிகளாம். இவைஉத்தமராசிகளெனப்படும்.

பதவிகளாவன.

ஸாலோக, சாமீப, சாரூப, சாயுச்சியமெனப்பதவிகள் நாலெனப்படும். இந்தநான்கும்வடமொழி. ஸ யென்றது-அவனெனப்படும். லோகம்மென்றதுவுலகம். ஸாலோகமென்றால் அவனதுலோகம், ஸாமீபமென்றால் அவனதுசாமீபம், சாரூபமென்றால் அவனதுரூபம், சாயுச்சியமென்றால் அவனைப்போலமான் மழு காளகண்டமுமாயிருக்கு மென்றதென்க. பத முத்தியென்றது காலாந்தரத்திலேபுநருற்பவம் அதாவதுமறுபிறப்பென்க. சாலோக சாமீப சாரூபமென்னும் பதமுத்திகள் அநித்தியமாகையால் அசத்தியமென்க. சாயுச்சியம்நித்தியமாகையால் அதுசத்தியமென்றதென்க. சரியை, கிரியை,

யோகமெனு மூன்றையுமநுட்டித்தவர் முறையே சாலோக சாமீப சாரூபபதவிகளையும்,ஞானத்தையநுட்டித்தவர் சாயுச்சியத்தையுமடைவர்களென்றதென்க. சாயுச்சியமேபரமமான முத்தியாமென்க.

ஞானமென்னும்பதத்துக்கருத்தம்- ஞானமென்னும்பதம் ஞாயாதேகந்தீகாணவியுத்பத்தியாலேயுண்டாயிற்றென்க. இது வடமொழி. இந்தஞானம்பரஞானம், அபரஞானமென்றிருவிதமாம். பரஞானமென்றது பதிஞானமாம். அபரஞானமென்றது வாச்சியஞானமாம். பதிஞானமாகியபரஞானம் பிரத்யக்ஷம், அநுமானம், ஆகமமாகிய யிம்மூன்றினுலுமறியப்படாதபடியினலே பரஞானமெனக் கூறியதென்க. சர்வஞ்ஞோத்திரம், சிவதருமோத்தரம் யோகசம், சிந்தியம், மிருகேந்திரமென்னு நூல்களில்விரிவறிக.

ஞானவகைகளாவன.

விகற்பஞானம், நிருவிகற்பஞானம், திரிபுடிஞானம், சாத்திரஞானம், பாவனைஞானம், விந்துஞானம், சிவஞானமென ஞானவகைகளாம். இவற்றுள் விகற்பஞானமாவது—சிற்சத்தியைத்தரிசித்ததனுற் சிவனைவெறறக்காண்கையாம். நிருவிகற்பஞானமாவது — காண்பாளுகியதன்னையும், காணப்படுபொருளாகிய சிவனையும், காட்சியாகிய சிவஞானத்தையும் பகுத்தறியு முறைமையின்றிச் சிவமாகிநிற்பது நிர்விகற்பஞானமாம். திரிபுடிஞானமாவது—காண்பாளுகிய ஞாதுருவும், காணப்படுபொருளாகிய ஞானமும் காட்சியாகியஞேயமும் சங்கற்பித்தறிதலாம். அதாவது ஆன்மபோதத்தைச் சுட்டியறிகிறஞானமென்க. சாத்திரஞானமாவது — கேட்டலின்கணுள்ளதாம். பாவனைஞானமாவது--சிந்தித்துத்தெளிதலின் கணுள்ளதாகியபேதஞானமாம். விந்துஞானமாவது— வைகரி, மத்திமை, பைசந்தி, சூக்குமையென்னுநால்வாக்குகளைப்பற்றி நிகழுஞானமாம். சிவஞானமென்னுந் திருஞானமாவது — அநுபூதியல்லாமல் யெல்லாத்துக்குமப்பாற்பட்டு வாக்கு மனேகோசரமாயிருக்கிற தெனப்படும். சீவன் முத்தரானவர்கள் விகற்பமாகிய பதார்த்தஞானங்களைவிட்டு

நிர்விகற்பஞானமாக வெல்லாஞ் சிவமாகவே கண்டிருப்ப ரென்றதென்க.

ஞானமே முத்திக்குச் சிறந்தகாரணமேன்றது.

இருக்குவேதத்தில் பிராமணத்திலும், உருத்திரசங்கிதை யிலும், இரண்டாம்வேதமாகிய யசுரில் ஆரணத்திலும், பிரக தாரணியத்திலும், மூன்றும்வேதமாகிய சாமத்தில் சாந்தோக் கியத்திலாருவதிலும், அதர்வணமாகிய நான்காம் வேதத்தில் ஈஸ்வரசாட்சாத்காரத்தினுலேயும், சைவபுராணத்தில் சூதசங் கீதையிலும், சுப்ரபேதத்தும், சிவதருமோத்தரத்தும், பதி னெண்புராணங்களிருவத்தெட்டு திவ்யாகமங்களிலும் ஞான த்தினுலேயே முத்தியென்று கூறப்படுகின்றனவாம். ஞான மல்லாதனவெல்லாம் அஞ்ஞானமாதலின் அவ்வஞ்ஞானப் பகுதிகளால் பந்தமுறுதலின்றி வீடுபேறடைதல் கூடாதென வும், கருமமனைத்தும் ஞானவாயிலாக வீடுபேற்றிற்குக் கார ணமாவதல்லது நேரே காரணமன்றெனவும், மெஞ்ஞான முடையோர்க்கே முத்தியாமெனவும் படும்.

உ - ம். "ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராண நல் லவா கமஞ்சொல்ல வல்லவா மென்னு, மூனத்தா ரென்கடவ ரஞ்ஞா னத்தா லுறவதுதான் பந்தமுயர் மெய்ஞ்ஞானத்தா, ஞனத்தாலது போவ தலர்கதிர்முன் னிருள்போ லஞ்ஞான மறபந்த மறுமுத்தி யாகும்" என்று சி - ஞா - சியிலும் "இருணீங்கி யின்பம் பயக்கு மறுணீங்கி, மாசறு காட்சி யவர்க்கு" என்று திரு. வ. நா. குறளி லுங்காண்க.

ஞானத்தில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமேன்றது.

ஞானத்தில்சரியையாவது—தத்துவங்களை நியதிகளைந்து தன்னை யருளாலறிந்து முடிவில்நிற்பதாம். ஞானத்தில் கிரி யையாவது—அருள்வடிவாயிருப்பதாம். ஞானத்தில் யோக மாவது—அருள்வடிவாயிருந்து தற்போதஞ் சிறிதுந் தோன் ருதொழிந்து ஞானத்தைப்பெறுவதாம். ஞானத்தில் ஞான மாவது—பரைநீக்கத்திற் றோன்றும் ஞானுனந்தத்தி லதீதப் படுவதாம். ஞானத்துக்கங்கம் சரியை, கிரியை, யோகமென் றும், அவைகளுக்குப் பதமுத்தியென்றும், ஞானத்தினு லேயே மோட்சமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

உ - ம். "ஞானத்தின் ஞானதி நான்குமா ஞானிக்கு, ஞானத்தின் ஞானமே நானென்ன தென்னமல், ஞானத்தில் யோகமே நாதாந்த நல்லொளி, ஞானக்கிரியையே நன்முத்தி நாடலே" என்று திருமந்திரம்.

ஞானநிலை யுயர்வுங் கன்மநிலை யிழிவும்.

கன்மத்தாற் பெறும்பலம் அற்பம். அடையுந்துயரமோ பெரிதாம். ஒளியினையுடைய மாணிக்கத்தைக் கைக்கொண்டார்க்கு மகிழ்ச்சியேயன்றித் துயருண்டோ? அதுபோலத் தெளிவினையுடைய ஞானயோகஞ் சித்தித்தார்க்கு யின்பமேயன்றித் துன்பமுண்டோ? புல்லியநிறத்தையுடைய வம்மிக் கல் முதலியவற்றைச் சுமந்தார்க்கு விலையாலெய்தும் பொருளோ அற்பம், அதனைச் சுமக்குந் துயரமோ மிகப்பெரிது, அதுபோல பூசை, செபம், தியானமெனப் பாந்த கன்மநிலையில் நிற்பார்க்குப் பெறும்பலம் அற்பம்அடையுந் துயரமோ பெரிதாம். "தெளிய யோகசித்தர்க்குஞ் சிறப்பேயலது செல்லுண்டோ, புளியசிலையைப் பொருந்தார்க்குப் பொருளோ சிறிதுதுயர் பெரிது, நெளிவுபெரிது பலஞ்சிறிது நிறைந்த கருமநிலையார்க்கே" என்று சிவதருமோத்தரம்.

உண்மையறியுஞ்சத்தி வுணர்வுக்கேயன்றித்
தொழிலுக்கின்றேன்பது.

மாறுவேடங்கொண்டவர்களை யறியவிரும்பினல் மறைந்திருப்பவைகளான அவர்களுடைய குணங்களையும், அடையாளங்களையும், நடைகளையும், ஆராய்ந் தவரினையறென் றறியாமல் வோடியும், குதித்தும், தலைகீழாகநின்றும், உயர்ந்த கம்பத்தேறி ஆடியு மாகிய விவ்வாறுன பலதொழிலாகிய கன்மங்களைச்செய்தாலும் அவர்களது யெதார்த்தவடிவந் தெரியமாட்டாதாம். வீட்டிற்குள்வைத்த வஸ்துக்களை வைத்தவிடந் தெரியாது மறந்தவன் வருடம் நூறுதுக்கித்தாலும் முன்வைத்தவிடத்தை ஞாபகஞ்செய்து அறிந்தபின்னந்தவஸ்து கிட்டுமேயல்லது வேறென்றல் வெளிப்படாதாம். இருட்டிஅுள்ளபொருளை எறிகின்ற விளக்கினலும் கண்களினலும் காணல்வேண்டும். பிரத்யட்ச சூரியனைப் பார்க்க நேத்திரமொன்றே போதுமாம். பரந்தவுலகத்தைப்

யார்க்க விருத்தியும் பலமும் வேண்டுமாம். உண்மையான பிரமவஸ்துவாகிய ஆன்மாவைத் தரிசித்தற்கு விசாரரூபமான விருத்திஞானமொன்றுமே போதுமென்றதென்க. பிரமம் அகமுகமனத்திற்கறியப்படும். பகிர்முகமனத்திற் கறியப்படாதெனப்படும். பிரமஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கும் இலட்சணத்தால் சுருதிசொல்லும் பிரஞ்ஞானமும் விசாரணையினால் வருமேயல்லாமல் வேதசாஸ்திரங்களைப் படித்தாலும், அன்னதானம், தவம், மந்திரம், ஆசாரம், வேள்வியாகிய விவைகளிலெந்தகருமத்தைச்செய்தாலும் ஆத்மாவாகிய தன்னைத் தெரிந்துகொள்வது இக்கருமங்களால் வரமாட்டாதென்கவேன்பதாம். ஞானத்தையறிவிக்குஞ் சத்தி விசாரத்துக்கேயன்றி கன்மத்துக்கில்லையாம். கன்மசம்பந்தமான அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பது விசாரரூபமான ஞானமேயாம். பழுதான அஞ்ஞானத்தைப் புண்ணியகன்மங்களானவை நட்பாக்குமாம். சத்கருமத்தால் ஞானமுதிக்குமே விசாரணை யாதுக்கென்னில்? தத்தம் வருணச்சிரமங்கட்குரிய சத்கருமத்தைப் பலாபேட்சையின்றி ஈஸ்வரப்பிரீதி செய்யில் அந்தக்கரணத்திலுள்ள வசுத்தம்நீங்கும், சித்தசுத்திவரும். அம்மனம் பின்பு சிற்சடவிசாரஞ்செய்து ஞானத்தைப் பொருந்தானிற்குமாம். அஞ்ஞானத்துக்குச் சொரூபஞானம் உறவும், விருத்திஞானம் பகையுமாம். விசாரத்தாலுண்டாகு மந்த விருத்திஞானமானது சொரூபஞானத்தி லுறவாகிநின்று அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்துத் தானும் அந்த வஞ்ஞானத்தோடொக்க நசிக்குமாம். விசாரணையாவதேதென்னில்? மனமுதலிய இந்தத் தேகத்திலிருக்கிற யிந்த நான்யாவன்? சித்தென்பதியாது? சித்துஞ்சடமுமாகிய விரண்டுமொன்றாய்க் கூடப்பெற்ற பந்தம் யாது? அதனை விடப்பெற்றமுத்தி யாது? யென விசாரித்தல் விசாரணையாமென்க.

உ - ம். "வேட மாறிய பேர்களை யறிய வென்ற பாடத்தில், கூட மாமவர் சுபாவங்கள் சீலங்கள் குறிகளாய்ந் தறியாமல், ஓடியுங்குதித்துந் தலை கீழ்நின்று முயர்ந்த கம்பத்தேறி, ஆடி யும்பல கன்மங்கள் செய்யினு மவருண்மை தெரியாதே" என்றும், "மனைக்குள்வைத்த பண்டங்களை மறந்தவன் வருடநூ றழுதாலும், நினைத்

துணர்ந்தபின் கிட்டும்" என்றும், "எறிகின்ற விளக்காற் கண்ணு விருட்பொருள் காணல்வேண்டும், புரிகின்ற விருத்தியொன்றே போதுமெய்ப் பொருள்காண் போர்க்கே" என்றும், "இன்னவா ரந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு மிலக்கணத்தால் வேதம், சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமின்றிச் சுருதிநூல் படித்தாலும், அன் னதானங்க டவங்கண் மந்திரங்க ளாசாரங்கள் யாகங்கள், என்ன செய்யினுந் தன்னைத்தானறிகின்ற நிலைகளால் வாராதே" என்றும், கைவ - நி - நீ - ற்காண்க.

ஞானயோகம் கன்மயோகமிரண்டு மோட்சஏதுக்களேன்பது.

கருமமில்லாமல் ஞானநிஷ்டையுள்ளவனுக்குச் சரீரதா ரண முண்டாகாதாம். ஆத்மாவின் பூர்வகர்ம பந்தநிவர்த்தி யின்பொருட்டுக் கருமத்தைச் செய்வதென்க. எவனுமெந்த காலத்திலாகிலும் க்ஷணமாத்திரங் கருமங்களைச் செய்யாம லிருக்கவில்லை. பிரகிருதிகுணங்களால் தன்ஸ்வாதீனமில்லா மலே கருமங்களைச் செய்விக்கப்படுகிறானும். எவன்கரு மேந்திரியங்களையடக்கி மனத்தோடுவிஷயங்களை ஸ்மரித்துக் கொண்டிருக்கின்றானோ அவன்பொய்யான ஆசாரமுடையவ னென்று சொல்லப்படுவனும். மனதையும் இந்திரியங்களையும் வென்று தன்ஆத்மாவும், சகலபிராணிகளின்ஆத்மாவும் ஒரே ரூபமாகநினைப்பவன் கருமங்களைச்செய்தாலும் அகங்காராதிக ளவனைப்பற்றமாட்டாவாம். தத்துவஞானியாகிய யோகிபார்த் தாலும், கேட்டாலும், தீண்டினுலும், மோர்ந்தாலும், புசித் தாலும், நடந்தாலும், தூங்கினுலும், மூச்சுவிட்டாலும், பேசினுலும், விட்டாலும், கிரகித்தாலும், கண்திறந்தாலும் மூடினுலும், அந்தந்தஇந்திரியங்கள் தம்தம்காரியங்களிற்பிர வர்த்திக்கின்றனவென்று மாத்திரம் நிச்சயித்துக்கொண்டே தானெதையுஞ் செய்யவில்லையென்று நினைப்பானென்றும், கர் மங்களைப் பிரமத்தில்வைத்து பாலாபேக்ஷையில்லாமலெவன் செய்கிறானோ அவனைத் தாமரைநீர்போலப் பாபங்கள்பற்ற மாட்டாதென்றுஞ் சொல்லப்படும் "பகவத்கீதை மூன்றுமத் தியாயம், 4-முதல் 10-வரையிலும், 5-ம் அத்தியாயம் 6-முதல் 11 வரையிலும் ஸ்லோகங்களில்காண்க.

ஞானமாகிய அறிவே சத்தியம், உடலாகியவுலகம் அசத்தியமேன்பது.

வேதமுடிவும், கீதை, உபநிடதங்களும், உலகுமித்தை அறிவே சத்தியமெனக் கூறுகின்றனவாம். சமஸ்தபிரபஞ் சங்களும் கட்டையிற் கள்ளன், பழுதையிற்பாம்பு, கானலிற் சலம், கிளிஞ்சலில் வெள்ளியும்போலவும், மலடிபுத்திரன், முயர்க்கொம்புபோலவும், சொப்பனப்பிரபஞ்சம் போலவும் பொய்யேயாம். ஞானமொன்றுமே மெய்யென்றறிதெனப்படும். அறிவு—பாவம்-மெய். அபாவம்-பொய்யெனவறிக. "ஞான மெய் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந்திடாயே" என்றும், பீனமாந்தரிபுமானி பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யே" என்றும் கைவ-ந-நிதத்திற்காண்க. சித்தின்முயல்வார்சித்தும், சடத் தின் முயல்வார்சடமுமாகுவராம். சித்து—அறிவு, சடம் — தேகம். சகசசமாதியின்றுகலின் உலகந்தோன்றுமாம். தன் னெறிக்கண்ணிற்கில் அஃதிருக்கினுந்தோன்ருதாம். அயர்ந் தால் தோன்றுமாம். வுலகைச்சின்மாத்திரமாகக் கரைக்கிற் றேன்றினுந்தோன்ருவிடினு மிடையூறில்லையாம்.

சமாதியாவது.

சரீரவாதனைகளில் வுணர்வற்று ஸ்தம்பமாய்ப் பிரமஸ்வ ரூபத்திற்கலந்து தேகத்தையசைவற நிறுத்திச்சின்மயத்தில் நீடூழிகாலம் நின்றுவிடுதல் சமாதியெனப்படும். சொரூப சமாதி, சகசசமாதியென்றிருவகைத்தாம். இவற்றில்சொரூப சமாதியாவது—அகத்தில்தேகமுதல் ஆன்மாயிறுதியாகநின்ற தத்துவங்களை நியதிகளைந்துச் சேருவதாம். வஸ்துவைய ணு வுக்கணுவாகத் தரிசித்தலென்க. இந்தச்சொரூபசமாதி அகச் சமாதியெனவும்படும். சகசசமாதியாவது— தேகத்துப்புறம் பில் வுடலாதிபிரமமிறுதியாகநின்ற வியாபகவியாய்ப்பியங் களைநியதிகளைந்துச் சேருவதாம். வஸ்துவைமகத்துக்குமகத் தாகத்தரிசித்தலென்க. சகசசமாதி புறச்சமாதி யெனவும் படும். சொரூபசமாதியி லேதேனுந்தடைகளால் நிட்டை கலைந்தாலப்போதே சங்கற்பந்தோன்றும், திரிபுடியும் இச்சா ஞானக்கிரியையு முண்டாகுமாம். சங்கற்பந்தோன்றுவது ஞெப்தியாதலாலதனை யங்ஙனே சிற்பிரகாசமாக விளக்கில்

அனைத்துமங்ஙனமாமென்க திரிபுடியும் சிற்பிரகாசமாயேக மாய்விளங்குமாம். கேவலகும்பகத்தில்நிற்றல், பிரமமந்திர த்தையுச்சரித்தல், முப்பதுநாழிகைவரையிலுஞ் சுவாசபந்த னஞ் செய்திருத்தலுமாமென்க.

பழக்கவாசனைவிருத்திகளடக்குமுபாயம்.

அறிவென்னுமுண்மையில் அந்தர்முக திருஷ்டியாயிடை விடாத அப்பியாசத்தால் மனமானது தன்வசமாக யிருந்து சைதன்னியஸ்வரூபமானால், வெறுக்கப்பட்ட தேகத்திலிருந் தாலும் பிரமானந்தச்சாகரஸ்வரூபராவராம். சாக்கிராதியவத் தைகளுதிக்கின்ற விருத்திகளைத் தள்ளில் பரிபூரணமாயிரு ந்து நிரதிசயானந்தத்தை யடையலாமென்றதென்க. ஞான வாசனைப் புத்திமுதலிய விடயங்களனைத்தையுந் தன்னேவ லாக விருக்கப்பெற்று காரணமாகத்தடித்தவொப்பற்ற அவி த்தைகளையுநீக்கினால் பழக்கவாசனை விருத்திகளியாவுமொடு ங்குமாம். "நிசத்திலுள்விழிப்பார்வையாய் நிரந்தரப்பழக்கத் தால், வசத்திலுன்மனம் நின்றுசின்மாத்திரவடிவமாகிடின்" என்றும், "போதமாமிராசன்றனைப் புந்தியைப் புலன்களா கத், தாதராயிருக்கப்பெற்றாற் சகலமுமடங்குந்தானே" என் றும், "கருத்ததற்கில்லையென்னிற் காரணசரீரமாகிப், பெரு த்ததோரவித்தை தன்னைப் பிடிங்கிடிலடங்குந்தானே" என் றும் கைவ. ந. நிதத்திற்காண்க.

கேட்டல்சிந்தித்தல்தேளிதல்நிட்டையேன்பது.

கேட்டலாவது — ஞானேபதேசங்களைக் கேட்டலாம். சிந்தித்தலாவது—உண்மையிப்படியென்றுவாராய்ந்தறிவதாம். தெளிதலாவது — உண்மைப்பொருளை யறிவிற்றெளிவதாம். நிட்டையாவது — தெளிந்தமேலான ஞானத்துடன்கலந்து நிட்டைபுரிதலாம். சமாதியாவது—மனமானது விஷயாகாரங் களைப் பற்றாமலிருக்கவும், இன்பத்தைப்பெறும்படி நினையா மனினைத்துப்பிரகாசிக்கின்ற ஒப்பற்றநிலையில் சதாகாலமும் சாக்ஷித்தன்மையைநீங்காமல் பொருந்தியிருத்தலாம். அங்கா சனத்திலிருந்து நிட்டைசெய்தலே சதாநிட்டையென்றதெ ன்க. மான்தோல், புலித்தோல், சித்ராசனம், வெள்ளைவஸ்தி

ரம், தருப்பைஆகியஐந்திலொன்றை அழுத்தமான பூமியில் விரித்து அங்காசனம்செய்து ஞானசாதனநிட்டைகூடவேண்டுமாம். பத்திரம், வீரம், குக்குடம் அருமையானபதுமம், கோமுகம்ஆகியஐந்தும் அங்காசனமாம். இவை ஞானசாதனத்துக்குரியவைகளென்க. ஞானபூமிகளேழுஞ்சமாதியடைதற்குச் சாதனங்களாம். சகலசமயங்களுக்கும் ஞானபூமிகளேமேலானதாம். 17-வது பக்கத்திலிருப்பதையுங்காண்க. நிட்டைகூடாதவர் பதமுத்தியையடைந்து பூமியின்கண்ணே நல்லகுலங்களிலேவந்துதோன்றி யாசாரியனுலே ஞானநிட்டையைக்கூடி பரமேஸ்வரனுடைய சீர்பாதத்தைப்பொருந்தாநிற்பாராம். நிட்டைகூடினவர் சாயுச்சியத்தை யடைவராம்.

சிவயோகமாவது— வாயுவடக்குதல் ஞானநிட்டையல்லவாம். மனத்தினுடைய விருத்தியடங்கநிறுத்தலே ஞானநிட்டையாம். மனமடங்கிடில் வாயுவடங்கிடுமாம். அப்படி கருத்தடங்கினதே சிவயோகமெனப்படுவதாம், "நிட்டையாதல் கருத்தடங்கநிறுத்தலே சிவயோகம்" என்றும் "மனமடங்கிடில் வாயு வடங்கிடும், மனமனமங்குண்டு வாயுவுமங்குண்டு" என்றும் நிட்டானபூதி திருமந்திரமிவைகளிலும். "கேட்டலுடன் சிந்தித்த றெளிதநிட்டை கிளர்த்தலென வீரிரண்டாங்கிளர்க்கின் ஞானம்" என்று சி-ஞா-சியிலும் "அலையுமனதை யகத்தடக்குமவனே ஞானயதிசூரன்" என்று நி - அ - பூதியிலும். நினைவொன்றும் நினையாமல்நிற்கினகமென்பார் நிற்குமிடமேயருளாநிட்டை யருளொட்டும்" என்றும், "மாணமுண்டென்பது சதாநிட்டர்நினைவதில்லை" என்றும், தாயுமானஸ்வாமிகள் பாடலிலும், "திடமாகச் சுவானு பூதி சிவோகமென் றிருந்திடாயே" என்று கை-ந-நிலுமறிக.

ஞானத்துக்குத்தடைகளும்நீக்கமுமாவன.

ஞானத்திற்குத்தடைகள், அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதங்களெனப்படும். சிரவணத்தால் அஞ்ஞானத்தையும், மனனத்தினுல்சந்தேகத்தையும், சுவாநுபவமாகத் தெளிதலினுல் விபரீதத்தையும் போக்கவேண்டுமாம். தடைகளேபந்தமும்,

தெளிதலேமுத்தியுமாம். "தடைகளேதெனி லஞ்ஞானஞ்சந் தேகம் விபரீதங்கள்" என்றும், "திடமுடன்கெடுப்பாய் கேட்டல்சிந்தித்தறெளிதலாலே" என்றும்கைவ-ந-நீதத்தறிக.

மோட்சமுண்டென்கிற எந்தமார்க்கத்துக்கும் உபக்கிர மத்திற்பந்தமும், உபசங்காரத்தில் முத்தியுமென்பது சித்தாந் தமே. உபக்கிரமமாவது — தத்துவங்களின்பாகுபாடுகள். இதுவேபந்தமாம். உபசங்காரமாவது — தத்துவங்களின் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதந்தெரிகிறது. இதுவேமுத்தியாம்.

கன்மகாண்டம் பூர்வபக்ஷமென்பது.

வேதங்கூறும் பிரபலசுருதி வாக்கியமென்னும் ஞான காண்டம், அற்பசுருதி வாக்கியமென்னும் கன்மகாண்டமா கிய விவ்விரண்டில் கன்மகாண்டவிதி, கட்டுக்கடங்காரைக் கட்டுக்கடங்கக் கன்மம்புரிய பூர்வபக்ஷமாக நியமித்ததென் றும், கன்மங்களு மதினுலுண்டாகும் போகவின்பங்களா கியவனைத்தும் பின்பு துன்பமாகவருதலைக்கண்டு அவற்றை விடுத்து பரமசுகத்தைத் தேடவேண்டுமென்பதே வேதசம் மதமாமென்றும், போகபாக்கியப்பயனுன கன்மத்தை வேதம் விலக்கினதேயன்றி விதித்ததன்றென்றும், போகத்தைப்புசிக் கின்ற சீவர்களுக்குநேர்ந்த பதார்த்தங்களை அருந்தலும், நேரிட்டபெண்களைப் பொருந்தலும் சுபாவமேயாமென்றுஞ் சொல்லப்படும். காக்கையே கருத்திடு, அக்கினியே சுடு, வே ம்பே கசந்திடு, காற்றே சலியென்று வொருவரும் நியமிக்க வேண்டுவதில்லையே? அதுபோல வேதங்களுஞ் சுபாவங்களை நியமிக்குமோ? மதுவையும், மாம்சத்தையுமுண்ண இச்சித் தால் யாகங்கள்செய்யென்றும், காமவேட்கையுண்டானல் விவாகஞ்செய்த மனைவியோடு புணர்கவென்றுஞ்சொன்னல் இக்காமி மற்றவைகளனைத்தையுந் தீண்டாது நீக்கவேண்டு மென்பதே வேதத்தினுடைய சம்மதமும் அபிப்பிராயமுமா மென்றதெனப்படும். வேதத்தின் கருத்தறியாது மறுத்தல் பிழையாமென்க. மது மாம்சங்களைப்புசியென்ற வேதமா னது பின்பு ஆக்ராணஞ்செய்தாற் போதுமென்றதென்பதை யும், மனைவியின் புணர்ச்சியின்பம் மகப்பேருண்டாம் பொரு

ட்டென்ற தென்பதையுமறிக. பூர்வபக்ஷமென்றது களைதற்பாலது. சித்தாந்தபக்ஷமென்றது நிலைத்தற்பாலது.

விவாகங்களெட்டுவிதமென்றது.

பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரரென்னு நாலுசாதியாருக்கும் பிராமம், தெய்வம், ஆருஷம், பிராஜாபத்தியம், ஆசுரம், காந்தர்வம், இராட்சசம், பைசாசமென விவாகங்களெட்டுவிதமெனப்படும். பிராமணனுக்குப் பிராமமுதல் காந்தர்வம்வரையிலும், க்ஷத்திரியனுக்கு ஆசுரமுதல் பைசாசம் வரையிலும், வைசியனுக்கும் சூத்திரனுக்கும் ஆசுரம், காந்தர்வம், பைசாசமெனு மூன்றும் விவாகங்களெனப்படும். புத்திரன் புத்தென்னு நரகத்தினின்று மீட்பனும். சத்புத்திரனால் ஸ்வர்க்கமுண்டாகுமாம். தர்மசாஸ்திரம் 20, 21, 23, ஸ்லோகங்களிலறிக.

கெற்பக்கோளிலக்கணம், மலட்டுக்குணங்கள், அவுழதங்கள், ஜீவோற்பத்தி முதலியவைகள் ஆத்மரக்ஷாமிர்த வைத்திய சாரசங்கிரகமுதலிய சாஸ்திரங்களிற்காணலாம்.

பயன்றருங்கடவுள் பரமேஸ்வரனேன்பது.

பசு, பாப்பார், தந்தை, முதலாயினரை இம்மைக்கண் வழிப்பட்டார்க்கு அஃதறிந்து மறுமைக்கண் பயன்தருங்கடவுள் வேறென்பது யெல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தமையே. ஆன்மாக்கள் தங்கள் தங்கள் கருத்துக்கிசைந்த தெய்வங்களை வழிப்பட அந்தந்தத் தெய்வங்களுக்குச் சுகதுக்கவேதனையும், சநநமரணமு முண்டாயிருக்கையினாலே பக்குவான்மாக்களையறிந்து சநநமரணங்களைப் போக்கமாட்டாதென்றும், இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட குற்றங்களெல்லாந் தனக்கில்லாத பரமேஸ்வரன் பக்குவான்மாக்களைத் தானேயறிந்து அனுக்கிரகஞ்செய்யா நிற்பரென்றும், ஜநநமரணக் கடலைவிட்டுக் கரையேற்றுகையின்பொருட்டு ஸ்வர்க்கநரகமாகிற அவுழ்தத்தாலே கருமங்களாகிய வியாதிகளை நீக்குவரென்றுங் கூறப்படும்.

உ – ம். "யாதொரு தெய்வங்கொண்டீரத் தெய்வமாகி யங்கே, மாதொரு பாகனூர்தாம் வருவா மற்றத்தெய்வங்கள், வேதனைப்படு

மிறக்குமேல் வினைகளையுஞ் செய்யு, மாதலா லிவையிலா தானநிந் தருள் செய்வனன்றே" என்று சி - ஞா - சி.

அபுத்தி பூர்வபாவப் பிராய்ச்சித்தாதிகளாவன.

அபுத்திபூர்வமாக வருணாச்சிரம தருமத்திலே நடக்கிற பேர்க்குப் பாபம் வந்தால் குருவினாலே பிராய்ச்சித்தாதி யநுஷ்டானத்தாலே சுத்தியாம். துர்ஆன்மாக்களாயிருக் கிறபேர்கள் பண்ணினபாவத்திற்கு ராஜதண்டத்திலே சுத்தி யாம். ராஜாவினாலே யறியப்படாத பாபத்துக்கு யமதண் டத்தினாலே சுத்தியாம். இப்படி மூன்றுவிதமாக ஆதியிலே கர்த்தா பூமியின்கணருளிய வேதநீதியாமென்க. அரசன் வுலகிற்குயிர்போன்றவனும், அனைவரையு மாளத்தக்க வீரிய முள்ளவனும், தேவர்களின் அம்சம் பொருந்தினவனுமாம். இராசதண்டனைப்பட்டார்க்கு நரகவாதனையில்லையாம். நரகத் திலுந் தண்டிக்கிற முறைமையும் ராஜதண்டனைப்போலாகுமா மென்றதெனப்படும்.

இந்திரன், சூரியன், வாயு, எமன், வருணன், சந்திரன், அக்நி, இவர்களின் நடையை யநுசரித்து அரசன் நடக்க வேண்டுமென்க. நாலுயுகங்களும் அரசன் நடையினாலேயே யுண்டாகின்றன. அரசனே யுகமென்று சொல்லப்படுகிறான். இந்திரன் மழையையுண்டுபண்ணி சநங்களைச் சந்தோஷிக் கிறதுபோல அரசன் தன் இராச்சியத்திலிருக்கிற பிரஜைக ளுக்கு அபீஷ்டத்தை யுண்டுபண்ணுவனாம். வருணன் பாபஞ்செய்த பிரஜைகளைப் பாசங்களால் யோசனையின்றிக் கட்டுகிறதுபோல அரசன் பாபிகளைத் தயையில்லாமல் தண் டிப்பனும்.

உ - ம். "விண்ணுளார் நரர் மற்றயர் விலங்குமோ, பண்ணும் பாவபலத்தைக் கொடுப்பவ, திண்ணமே யமன் றேசிகன் றீர்த்திடும், பண்ணிற் பாவவிதஞ் சிவபத்தரும்" என்றும், "பிணக்கந் தன்னை யும் பெற்றவர் தம்மிடைக், கணக்கி லாரையுங் கள்வர்க டம்மையும், வணக்குவான் மன்னன் மற்றயர் தங்களை, யிணக்கு வானரகத்துளி யமனே" என்றும் காரணாகமம் வாய் வசங்கீதை யிவைகளிலும், "தன்னுயிரா மென வுலகிற் றங்கிய, மன்னியி ரனைத்தையும் புரக்கு மாட்சியான்" என்று இராமாயணத்திலும், மனுதர்மசாத்திரம் 307, 308 ஸ்லோகங்களிலு மறிக.

ஞானசாரியரை வழிப்படுவதும் அவரால் செய்யப்படுந் தீக்ஷையுமாவன.

ஞானசாரியனே பரமபிரம சொரூபமென்றும், பரமமான சிவனென்றும், மேலான பரஞானமிவனேயென்றும், அவனுக்குண்டாயச் சிறப்பியாதொன்றுளதோ அவையெல்லா மிவனுக்கே யென்றும் குருவெனத்தேறி ஞானசாரியனை நாடோறும் வழிப்படவே அருவமாகிநின்ற சிவன் ஆன்மாக்கண்மேல் வைத்த காருண்ணியத்தாலே தமதுள்ளிருந்துந் தெரியாது தாம் தேடுந் தேட்டமாகிய பேரானந்தந் தானே திரண்ட ஞானசாரியராய்த் தமது திருமேனியை அங்ஙனந் தேடுபவர் கண்ணுற் காணும்படி புறம்பாகக் காட்டி யாசாரிய மூர்த்தியாகத் தோன்றிச் சீடனைப்பார்த்தும், பரிசித்தும், சிந்தித்துந் தன்வண்ணமாக்குவனும். பரிசதீட்சையினுலே மாயையையும், மானததீக்ஷையினுலே கன்மத்தையும், சட்சு தீக்ஷ யதாவது திருநோக்கத்தாலே யாணவமலத்தையும் போக்குவனும். அத்தம் வைத்தல் பரிசதீக்ஷையும், சிந்தித்தல் மானததீக்ஷயுமாம்.

பாசநீங்கச்செய்யுந் தீக்ஷ பலபிரகாரமென்பது.

ஆன்மாக்களுக்குப் பாசத்தை நீக்கச்செய்யுந் தீக்ஷ பலபிரகாரமாயிருக்குமெனப்படும். எல்லாதீக்ஷகளும் சமயம், விசேடம், நிருவாணம், அபிடேகமெனு நான்கனுளடங்காநிற்குமாம். சாத்திரதீக்ஷ, யோகதீக்ஷ, அவுத்திரி தீக்ஷயும் இன்னும் பலவேறுபட்டனவுமாம். சாத்திரதீக்ஷயாவது—முடிவற்ற சாத்திரங்களையெல்லாஞ் சங்கிரகித்து, பதி, பசு, பாசமார்க்கத்தினுடைய லட்சணங்களையும், சிவசீவர்களுடைய ஐக்கியத்தையுஞ் சதசத் சம்பிரதாயமாகப் போதிப்பதாம். யோகதீக்ஷயாவது—நிராதார சிவயோகத்தை யப்பியசம்பண்ணுவிப்பதாம். அவுத்திரிதீக்ஷயாவது—ஓம சம்பந்தமாகப் பண்ணுவதாம். சட்சு, பரிசம், மானதம், வாசகம், சாத்திரம், யோகமென்னுந் தீக்ஷகளாறும் அவுத்திரிதீக்ஷக்கங்கமெனப்படும். இந்த அவுத்திரிதீக்ஷயே நிர்பீசம், சபீசம், ஞானவதி, கிரியாவதி, அத்துவாசுத்தி யென்பனவுமாம்.

நிர்பீசமாவது—மூன்றுவயதுக்குமேல் பதினறுவயதளவாகிய பாலர்க்கும், கன்மமநுஷ்டிக்கமாட்டாதறிவில்லாதவர்க்கும், எழுவதுவயதுக்கு மேற்பட்ட விருத்தருக்கும், ஸ்திரீகளுக்கும், போகத்திலே மிகவிருப்பமுள்ள விராசாக்களுக்கும், வியாதியினல் வருத்தமுறுபவர்க்குஞ் செய்யுந் தீக்ஷையாம்.

சபீசமாவது—வேதாகமசாஸ்திரங்க ளோதியுணர்ந்து அந்தச் சாஸ்திரஞ்சொன்ன முறைமையிலே நிற்கிற வுள்ளத்தவர்களுக்குஞ் செய்வதாம்.

சமயாசாரத்துடன்கூடி யநுட்டித்தல் சபீசமும், உயர்பீசம் நிர்பீசமுமாம். சமயவிசேடமெனு மிரண்டு மொரே வொன்றென்க.

ஞானவதியாவது-குண்டமண்டலம், அங்கி, நெய், சுருக்குச்சுருவு முதலியவனைத்தும் மனத்தாற் கற்பித்துக்கொண்டு விதிப்படி யகத்தே யாகுதிமுதலிய கிரியைகளைச் செய்வதாம். ஞானவதி, சத்தி, சாம்பவியென் றிருவிதமாம்.

சத்தியாவது — யோகதீக்ஷையாம். சாம்பவி — ஞான தீக்ஷையாம்.

கிரியாவதியாவது—குண்டமண்டலம், அங்கி, நெய், சுருக்குச்சுருவு முதலியவனைத்தும், புறத்தே நிலவக்கொண்டு புறம்பே அக்கிரியைகளைச்செய்வதாம்.

அத்துவாசுத்தியாவது—ஞானவதி கிரியாவதியென்னுந் தீக்கையிலொன்றும். கன்மங்களையெல்லாம் நசிப்பித்தலாம். ஆன்மாக்களைப்பாகதியடைவிப்பைக்குக் காரணமானதென்க.

நிருவாணதீக்ஷையாவது — இது சத்தியநிருவாணம், அசத்தியநிருவாணமென் றிருவகையாம். சத்தியநிருவாணமாவது—தீக்ஷைசெய்தவுடனே சரீரத்தைக் கமனமாக்குகிறதாம். அதாவது உடனே சுகமடைவதாம். இது முத்தியை விரும்பினர்க்கு நயிஷ்டிகதீக்ஷையென்று நாட்டப்படுந் தீக்

கையாம். அசத்தியநிருவாணமாவது—தீக்ஷைசெய்தபின்பு சரீரஞ் சிலநாளிருந்து தேகாந்தத்திலே முத்தியைக் கொடுக்கிறதாம். நிருவாணதீக்ஷை—உலோகதன்மணி, சிவதன்மணியென் றிருவிதமாம். உலோகதன்மணியாவது—கிருகஸ்தனுக்குப் பௌதிகாசாரியர் சிகாசேதமின்றிப் பண்ணுந் தீக்கையாம். இது பரமுத்தியைக் கொடுப்பதாம். சிவதன்மணியாவது—நைஷ்டிகாசாரியர் நைஷ்டிகனுக்குச் சிகாச்சேதத்துடன் செய்யுந் தீக்கையாம். சித்தியை விரும்பினர்க்குச் செய்வது பௌதிகமாம். நைஷ்டிகாசாரியர் பௌதிகனுக்கு உலோகதன்மணி தீக்ஷையுஞ் செய்யலாமென்க. பௌதிகன் நைஷ்டிகனுக்குத் தீக்ஷைபண்ணலாகாதெனப்படும்.

உ – ம். "பலவிதமாசான் பாசமோசனந்தான் பண்ணும்படி நயனத்தருள் பரிச வாசக மானதமு, மலகில் சாத்திரம் யோக மவுத்திராதி யநேக முளவவற்றி னவுத்திரி யிரண்டாமறியி, னிலகு ஞானங் கிரியையென ஞானமனத்தா லியற்றுவது கிரியை யெழிற் குண்ட மண்டலாதி, நிலவுவித்துச் செய்தல் கிரியாவதி 'தானின்னு நிர்ப்பீசம் சபீசமென விரண்டாய் நிகழும்" என்றும், "பாலரொடு வாலீசர் பனிமொழியார் பல போகத்தவர் வியாதிபட்டவர்க்குப் பண்ணுவதுஞ், சீலமது நிர்பீசமென்றும்," ஓதியுணர்ந் தொழுக்க நெறி யிழுக்கா நல்ல உத்தமர்க்குச் செய்வதுயர் பீசமிவை தம்மை, நீதியினு னித்திய நைமித்திக காமிகத்தினிறுத்தி நிரம்பதிகாரைநிகழ்த்துவதுஞ்செய்து, சாதகாசாரியருமாக்கி வீடுதருவிக்கு முலோக சிவதருமணி யென்றிரண்டா, மாதலினு னதிகாரையாஞ் சமய விசேட நிருவாண மபிடேக மிவற்றடங்குமன்றே" என்றும்சி-ஞா-சி.

மகாபூசையென்றது.

பரமேஸ்வரனை இருதயத்திலே தியானிப்பதே அவனுக்கு நிறைந்த மகாபூசையாம். அப்படி பக்தியுள்ளவர்கள் பாபங்களைச் செய்தார்களேயாயினும் அது புண்ணியமாமென்றும், பக்திசெய்யாதவர்கள், புண்ணியஞ் செய்தார்களேயாயினு மது பாவமாமென்றுங் கூறப்படும்.

உ – ம். "நீபரன்றன்னை நெஞ்சிநினைவையே நிறைந்தபூசை" என்றும், "அரனடிக்கன்புசெய்யும் பாவமு மறமதாகும், அரனடிக்கன்பிலாதார் புண்ணிய பாவமாகும்" என்றும் சி - ஞா - சி.

பஞ்சகலாசோதனையாவது.

நிவ்ருத்தி, பிரதிட்டை, வித்தியா, சாந்தி, சாந்தியாதீத மென்னும் பஞ்சகலைகளில் நிவ்ருத்தி கலைக்கெல்லை மூலாதாரந் தொடங்கி வுந்திக்கு மேலெண் விரலளவாம். இதற்கு ஆதித்தமண்டலம், மாயாமலமாம். பிரதிட்டா கலைக்கெல்லை இருதயந்தொடங்கி கண்டத்தளவாம். இதற்கு ஆதித்தமண்டலம் கன்மமலமாம். வித்தியாகலைக்கெல்லை கண்டத்துக்கு மேல் வாயினிருபக்கமாகிய தாலு மூலத்தளவாம். இதற்காதித்த மண்டலம் மாயேயமலமாம். சாந்திகலைக்கெல்லை தாலுமூலத்துக்குமேல் நாலங்குலம் புருவமத்தியத்தளவாம். இதற்காதித்த மண்டலமும் சோமமண்டலமுமாம். திரோதாய்மலமாம். சாந்தியாதீத கலைக்கெல்லை புருவமத்தியத்துக்குமேல் மூன்றங்குல அளிவாம். சோமமண்டலம் அனுக்கிரகமாம். மந்திர, பத, வன்ன, புவன, தத்துவ, கலைகளென்னும் அத்துவாக்களாறும் முதல்வனுக்குத் தேகமெனப்படுவதாம். 56 57, பக்கங்களிலிருப்பதையுங் காண்க.

தத்துவஞானமாவது.

தத்துவஞானமென்றது மெய்ஞ்ஞானமாகிய உண்மை ஞானமாம். வேதாகமமுதலிய சாஸ்திரவிசாரணையினல் திரிபதார்த்த நிச்சயமுணர்ந்துத் தன்னைத்தானறிதலே தத்துவ ஞானமாம். தத்துவஞானமே பெரிதென்றுங் கர்த்தா தத்துவாதீதனென்றும், ஆன்மாக்களுக்குச் சர்வவியாபகமாகப் பொருந்திநிற்பது தத்துவங்களேயென்றும், பஞ்சகோசங்களாயிருக்கிற சரீரத்துட னெவ்வளவு கூடியிருந்தா னவ்வளவு மறைப்பேயென்றும், சரீரமும் சரீரியாகிய வான்மாவு மித்தன்மையுள்ளதென்று தெரிந்துகொள்ள பிரயத்தினப்படுகிறவர்களுக்கே சூரிய சந்நிதானத்திருள்போல அஞ்ஞான நீங்கி ஞானக்கிரியைகள் பிரகாசிக்குமென்றும், பந்தநீங்கி முத்தியடைவர்களென்றும், சநநமரணத்திலிருந்து விடுபடுகிறார்களென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

தத்துவரூபமாவது—மண்முதல் நாததத்துவமீறுகிய தத்துவங்களையுந், தனுகரண புவனபோகங்களுஞ் செயலும்

பிரேரகமாய்நின்றதையுந் தனக்கு வேருகக் காண்பதுவே தத்துவரூபமாம்.

தத்துவதரிசனமாவது—தத்துவங்கள் சடப்பொருளென்று தன்னறிவிலே காணப்படுவதே தத்துவதரிசனமாம். தத்துவசுத்தியாவது— தத்துவங்கள் தன்னைத் தாக்காமல் தன்னறிவிலே கண்டு நீங்கி யசைவற யன்னியனு யெங்கு நிறைவாய் நித்தியமா யறிவாயுள்ள முறைமையையறிந்து நிற்பதுவே தத்துவசுத்தியாம்.

தத்துவஞானியினிலக்கணம்.

ஆன்மாக்களுக்குச் சர்வவியாபகமாகப் பொருந்திநிற்குந் தத்துவங்களினுண்மையை நன்ருகவுணர்ந்தவைகளின் சுவாபங்களையுமவைகணிற்கும் வியாத்தி வியாபகங்களையும் பகுத்தறிந்து அவைகணிங்கு முறைமையில் அவைகளை நீக்கியவற்றிற்கு மேலாயதொன்றனை ஐயந்திரி பின்றியுணரப் பெற்றவனே தத்துவஞானியாவனும். வியாத்தி-சமநிறைவு, வியாபகம் - நிறைவு. கடல்வியாபகமும், நீருமுப்புங் கலந்திருத்தல் வியாத்தியுமென்றதென்க. வியாத்திவியாப்பியமாமென்க.

உ – ம். "தனுகரண புவனபோகந் தற்பரம் பந்தம் வீடென், றணுவினே டெல்லாமாகி யடைந்திடுந் தத்துவங்க, ளினிதறிந்திவை நிவர்த்தி முதற்கலை யிடத்தே நீக்கி, நணிபர வுணர்ந்தோனந்தத் தத்துவஞானியாவன்" என்று சி - ஞா - சியிலும், "தத்துவத்தை நித்தநித்தம் பற்றிப் பார்த்துத் தன்னையின்னு னென்றறிந்தே பந்தநீங்கி, யத்துவிதந் தானுகி நிற்பாயாகி லழியாத வீட்டின்பம் பெருகுந்தானே" என்று பரமானந்தத் தீபத்திலும், "இன்னது தேகந்தேகி யிவனென வுணர்வன்யாவன், அன்னவன் தன்னைத் தானென் றறிந்தவ னுகுமென்றே" என்று கைவல்லியநவநீதத்திலும், "தேகாதி பொய்யெனவே தேர்ந்த வுபசாந்தருக்கு, மோகாதியுண்டோ மொழியாய் பராபரமே" என்று தாயுமானஸ்வாமிகள் பாடலிலும், "ஜராமரண மோட்சாய மாமா ஸ்ரியயத்யவந்தியே, தேப்பிரம தத்விதுஃக்ருதமத் யாத்மம் கர்மசாக்கிலம்" என்று பகவத்கீதையிலுங்காண்க.

வைணவவேதாந்தமார்க்கம்.

சிதசித் விசிஷ்ட பிரமமொன்றுமே தத்துவமென்றும், அந்தப்பிரமம் ஸ்ரீமன் நாராயணனேயென்றும், பக்தி பிர

பக்திகளால் பிரசந்நனுய் கிருபையோடுகூடி அப்ராக்ருத லோகமாகிய பரமபதத்தில் பிராட்டிமார்களுடையவும், நித்ய முக்தர்களுடையவும், நிரந்தரானுபவ கைங்கரியங்களுக்கு விஷயமாயிருக்கிற அந்த ஸ்ரீமன் நாராயணனே உபாயமென்றும், பரமபிராப்யமென்றும், பிரமசூத்திரம் வியாசசூத்திரமென்று வழங்கப்படுவதாகிய, வேதவியாசபகவானுல் செய்யப்பட்ட, மீமாஞ்ஜையென்னும் நூலிலும், வேதாந்த சித்தாந்தங்களிலும், பகவத்கீதை, ஸ்மிருதி, இதிகாசபுராணங்களிலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

பிரம்மாவது—ஸ்வரூபகுண விபூதிசேஷ்டிதங்களால் சமாநாதிகரகிதமாய், சர்வகாரணமாய், சர்வரக்ஷகமாய், சர்வசரீரியாய், சர்வ சப்தவாச்சியமாய், சர்வகர்மசமாராத்யமாய், சர்வவித்யாவேத்யமாய், சர்வபலப் பிரதமமாயிருக்கும் சர்வநியாம்யகமான ஈஸ்வரனென்க. நாராயணனென்பதற்குச் சப்தார்த்தம் அடியிற்கண்க.

"நாராயணன்" என்பதற்குச் சப்தார்த்தம் சேதனவர்க்கத்துக்குப் பிராப்பியபூதனென்க. "நாரா" என்னும் பதம் சீவாத்ம சமூகமெனவும், அயநயென்னும் பதம், மனிதர்கள் கூட்டத்திற்கு ஆதாரமான ஸ்தானமாயிருக்கும் பிரமமெனப் பொருள் படுமெனவும் படும்.

பெரிய திருமந்திரம் பிரணவலக்ஷணம்.

"ஓம் நமோநாராயணுய" என்னும் பெரிய திருமந்திரமாகிய அஷ்டாக்ஷரம் "ஓம்" என்றும், நம, என்றும், "நாராயணுய" என்றும் மூன்றுபதங்களாகப் பிரிந்திலங்குவதோடு சேஷத்வம், பாரதந்திரம், கைங்கரியமென்னும் மூன்றர்த்தங்களைக் கைக்கொண்டிருக்கின்றனவாம். ஓம் என்னும் பிரணவம் சமஸ்தபதமாய் அகண்டாகாரமாயும், வியக்தபதமாய் சகண்டமாயுமிருக்கிற ஆகாரங்களையுடையதாம்.

சகண்ட பிரணவத்திலுள்ள அகார, உகார, மகார, நாதமெனு நான்கில் சுழுத்தியவத்தையையுடைய சீவர்களுக்கு தத்பதஸ்தராய், மகாரவாச்சியராயிருக்கிறவர் சங்கிருஷ்ணரென்றும், ஸ்வப்னுவஸ்தையையுடைய சீவர்களுக்கு தத்பதஸ்

தராய் உகராவாச்சியாராயிருக்கிறவர் பிரத்யும்னரென்றும், சாக்கிராவஸ்தையையுடைய சீவர்களுக்கு தத்பதஸ்தராய் அமாத்திரையென்னு நாதத்துக்கு வாச்சியாராயிருக்கிறவர் அநிருத்தரென்றும், சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தியவத்தைகளில்லாதவராய் துரியாவஸ்தையுடைய சீவர்களுக்கு தத்பதஸ்தராய் அமாத்திரையென்று சொல்லப்படும் நாதத்துக்கு வாச்சியாராயிருக்கிறவர் வியூக வாசுதேவரென்றும், துரியாதீதராய் சமஸ்தபதமாகிய அகண்ட பிரணவத்துக்கு வாச்சியமாயிருக்கிறவர் பரவாசுதேவரென்றும், அந்தப் பரவாசுதேவரை உபாசிப்பவர் பரமபதத்தை யடைவர்களென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

அகாரம், சித்சொரூபரான பரமாத்மாவுக்கும், உகாரம்சித்சொரூபரான கிருடைக்கும் வாசகமாம். மகாரம், தாசனுன சீவாத்மாவுக்கு அறிகுறியாம். "அகாராஸ் சித்சொரூபஸ்யவிஷ்ணோர் வாசக இஷ்யதே, மகார ஸ்து தயோர்த்தாபி இதிப் பிரணவலட்சணம்" என்று பிரணவாகாரமான ஓங்காரலக்ஷணம் கூறுகின்றனவாம்.

விசிஷ்டமாவது—சிதசித் பிரமமொன்றுமே தத்துவமென்பதாம். இது சித்துக்களோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிறதாம். அத்வைதமாவது—சிதசித்துக்களைவிட்டு இரண்டாய் வேருகப் பிரிந்திருக்கையாம். இது சித்து, அசித்து, பிரமம் என்னு மூன்றுதத்துவங்களாம். மூன்றும் பிரகாரப் பிரகாரிக ஐக்கியத்தாலே ஒன்றென்னலாய் ஸ்வரூபபேதத்தாலே மூன்ருயிருக்கின்றனவென்று சொல்லப்படும். அத்வைதம்-சீவாத்வைதம், பரமாத்வைதமென் றிருவகையாம். சீவாத்வைதமாவது—பிரகார அத்வைதமாம். பரமாத்வைதமாவது-பிரகாரி அத்வைதமாம். பிரகாரமாவது - சரீரமாம். பிரகாரியாவது - சரீரியாம். சித்தாவது—ஞானத்துக்கிருப்பிடமான சேதனர்களான ஆத்மாக்களாம். அசித்தாவது — ஞானத்துக்கிருப்பிட மின்றிக்கே யிருக்கும் அசேதனமான பிரகிருதியாம். மாயையெனப்படும். அமலசொரூபனுன ஆத்மாவுக்கு சத்வ, ரசஸ், தமசென்னுங் குணஸ்ரியமான அசித் சம்பந்தத்தாலே அவித்தையாதி கர்மவாசனருசிகள் வுண்டாயினவாம்.

அவித்தையாவது—அஞ்ஞானம். அது ஞானனுதயம், அந்யதாஞானம், விபரீதஞானரூபங்களாலநேகவிதமாயுமிருக்கின்றதென்க.

கர்மமாவது—காணத்திரயத்தாலே பண்ணப்பட்டதாய் புண்ணிய பாபாத்மகமான கிரியாவிசேஷமாம். வாசனையாவது—முன்புசெய்துப் போந்தவற்றிலே மீளவு மூளுகைக் குறுப்பான ஸமஸ்காரமாம். ருசியாவது—ரசாந்தரத்தாலு மீட்கவொண்ணுதபடி ஒன்றிலே செல்லும் விருப்பமாம். ஆத்மாவினுடைய கர்த்திருத்வம் ஈஸ்வராதீனமென்க. ஆன்மாக்கள் அவ்வோபதார்த்தங்களிலுண்டான ஞானேச்சா பிரயத்னங்களை யுடையவர்களாய்க் கொண்டு பிரவர்த்தியா நிற்பர்களாம். பரமாத்மா ஆத்மாக்களுடைய பூர்வவாசனரூபமான விதி நிஷேதபிரவர்த்தியினுலே அநுமதியையும், அநாதரத்தையு முடையவராய்க் கொண்டு, விஹிதங்களினுலே அநுக்கிரகத்தையும், நிஷிதங்களினுலே நிக்ரகத்தையும், புண்ணியத்துக்குப் பலமான சுகத்தையும், பாபத்துக்குப் பலமான துக்கத்தையும் ஆத்மாக்களுக்குக் கொடாநிற்குமென்க.

சாயுச்சியமே மோக்ஷமென்றது.

சாலோ, சாமீப, சாருப்பிய, சாயுச்சியமென்னும், பதவிகளில் சரியை, கிரியை, யோகமெனு மூன்றை யநுஷ்டிக்கிறவர்கள் சாலோக, சாமீப, சாரூப்பியப் பதவிகளை யடைவர்களாம். சாயுச்சியமே மோட்சமாம். அதற்குள்ளே சாலோகாதிகளெல்லா மந்தர்பூதமாகையா லங்கொருவர்க்கும் வைஷம்யமில்லையாம். பரமபதத்திலே சென்ருல் வரும் சாயுச்சியமே மோட்சமென்றதெனப்படும்.

யத்ஞான தபோதியானுதிகளால் பிரயோஜனமில்லையென்பது.

அஷ்டாங்கயோகங்களோடே கூடின யஞ்ஞ, தான, தபோதியான, சந்தியாவந்தன, பஞ்சமகாயக்கிய, அக்னியோத்ர, தீர்த்த யாத்திராதியும், சாஸ்திராப்பியாச சமாராதன, தர்ப்பணுதி ரூப கர்மயோகத்தையுஞ்செய்து அல்பஸ்திரத்வங்களான போகங்களையடைவது பிரயோஜனமில்லையென்

பதையும், சொஸ்வரூபம், பாஸ்வரூபங்களை யறியவொட்டாமல் மறைப்பது மாயையாகையா லதற்குடன்படாமல் நாம் தேகமன்று, தேகாநுபந்திகளான தாரா புத்திராதிகளு நம்முடையதன்று, பகவத்சேஷபூதராய் பாதந்திரா யிருப்பவர்களென்பதையுமறிந்து, முத்தனென்கிற திருநாமத்தை யடைந்து சாயுச்சியத்தைப் பெற்று சதானந்தனு யிருக்கும்படியான மஹாபலத்தைப் பெறுவதே நலமெனப்படும்.

தத்துவஞானம் பிறந்துச் சீவிக்கும்போதறிய வேண்டிய விஷயங்களாவன.

தத்துவஞானம் பிறந்துச் சீவிக்கும்போதறிய வேண்டிய விஷயங்கள் சொஸ்வரூபம், பாஸ்வரூபம், புருஷார்த்தஸ்வரூபம், உபாயஸ்வரூபம், விரோதிஸ்வரூபங்களைந்தெனப்படும். சொஸ்வரூபம் - ஆத்மஸ்வரூபமாம். இது நித்யர், முக்தர், பக்தர், கேவலர், முமூட்சுக்களெனவைந்தாம். பாஸ்வரூபம்- பாத்துவம், வியூகம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அச்சாவதாரம் யெனவைந்தாம். புருஷார்த்தஸ்வரூபம் - புருஷார்த்தம், அர்த்தம், கர்மம், ஆத்மாநுபவம், பகவர்தானுபவ மெனவைந்தாம். உபாயஸ்வரூபம் - கர்மம், கியாநம், பக்தி, பிரபக்தி, ஆசாரியாபிமான மெனவைந்தாம். விரோதிஸ்வரூபம்- சுகஸ்வரூபவிரோதி, பாஸ்வரூபவிரோதி, புருஷார்த்தஸ்வரூபவிரோதி, உபாயஸ்வரூபவிரோதி, பிராப்யவிரோதியென ஐந்தாம்.

ஆன்மதத்துவ மிருபத்தினுலு. யிருபத்தைந்தாந் தத்துவம் ஆன்மா, யிருபத்தாறுந் தத்துவம் ஈஸ்வரனும். தத்துவ தோற்றமுதலிய 31, 32-வது பக்கங்களிலிருப்பதையுஞ் சேர்த்துக்கொள்க.

வேதாந்தமார்க்கம்.

வேதாந்த மார்க்கபந்த முத்திவிவகாரங்களாவன.

ஆன்மதரிசனத்தை வேதாந்தநூல்கள் அத்தியாரோபம் அபவாதமென்னு மிரண்டு யுக்திகளைக்கொண்டு பந்தமோட்சங்களின் பாகுபாடுகளுடன் அறிவிக்குமாம். அத்தியாரோபமாவது—பழுதையிற் பாம்பும், கட்டையிற் கள்வனும், கான

விற் சலமும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளியுந் தோன்றுவதுபோல கற்பிதமாகப் பிரமத்தினிடத்தில் செக சீவ பரந் தோன்றிய தெனப்படும்.

அபவாதமாவது—கற்பிதமாகப் பிரமத்தினிடத்திற் ருேன்றிய அந்த செக, சீவ, பரத்தைத் தனது ரூபமாக ஒன்றிலொன்றுண்டான பிரகாரம் முறையாக வடக்கிச் சுத்தபிரமத்தைத் தரிசிப்பதென்பதாம். தத்துவங்களின் பாகுபாடாகிய அத்தியாரோபமே பந்தமாம். இது தன்னை யுபாதித்திரயத்தி லொன்ருகக் காண்பதாம். தத்துவங்களின் வொன்றற்கொன்றுள்ள பேதந்தெரிகிறதே முத்தியாம். இது தன்னை ஞானபிரகாசமாகக் காண்டலாம்.

பிரமகைவல்லியமடையு மார்க்கம்.

வேதமுடிவாகிய வுபநிடதத்தில் பிரமகைவல்லிய சமாதியிலிருந் தடைவதற்கு மேலானமார்க்கம் மாயாரூபம், மாயாதரிசனம், மாயாசுத்தியென்றும், சீவரூபம், சீவதரிசனம், சீவசுத்தி யென்றும், பிரமரூபம், பிரமதரிசனமென்றும், தேககைவல்லியம், விதேககைவல்லியமென்றும், பத்துகாரியங்களாகச் சொல்லப்படும்.

மாயாரூபமாவது—சர்வபிரபஞ்சங்களுமுண்டாய் விளங்கிரம்மியமாய் நாமரூபமாய் விளங்குதலைக் காண்கை.

மாயாதரிசனமாவது—அந்த நாமரூபமாகிய விரண்டும் மாயையெனக் காண்கை.

மாயாசுத்தியாவது—அதனுடைய அதிட்டானத்தைக் காண்கை. அதிட்டனமாவது - ஞெப்தி, அறிவு.

சீவரூபமாவது—மாயாரூபத்தைக் காண்க வோரறிவுண்டெனக் காண்கை. சீவதரிசனமாவது—அவ்வறிவு தானெனக் காண்கை. சீவசுத்தியாவது—அவ்வறிவின் அதிட்டானத்தைக் காண்கை.

பிரமரூபமாவது—மாயாரூபத்துக்கும், சீவரூபத்துக்கும் அதிட்டானம் பிரமமெனக் காண்கை. பிரமதரிசனமாவது—மாயையுஞ் சீவனும் பிரமமாகத்தானே காண்கை.

தேககைவல்லியமாவது—பிரம்மாகத் தானே காண்கிற போதமுநீங்கி ஆனந்தமயமாய் நிற்கையாம்.

விதேககைவல்லியமாவது — பிரமானந்தாதீதத்தையடைகையாம்.

இந்த தசகாரியமும் அநுபவப்பட்டு பிரம கைவல்லியமடையில் பந்தமுத்தி விவகாரஞ் சொப்பனம்போலக் கண்டு மேல்சநநத்துக்கு வித்தாகிய ஆசையும் பயமுமொழியுமாம். தான் சர்வானந்தத்திற்கும் அதிட்டானமாகிய பிரமானந்தமயமாகையால் ஆசையும், தற்சொரூபமாகிய பிரமானந்தத்தைத்தவிர பிரத்யக்கு வேறொன்றுமில்லாததாகையால் பயமுமொழியுமாம்.

சத்தி, மாயை, தத்துவங்கள் தோற்றமுதலியன.

சத்தியம், ஞானம், அனந்தம், ஆனந்தமென்னு மிலக்கணங்களையுடைய சுயம்பிரகாசமாகிய பாவஸ்து வின்கணின்று, பின்னுசத்தியும், அந்த பின்னுசத்தியினின்று மாயையுந்தோன்றுமாம். அந்தமாயை ஊர்த்தமாயை அதோமாயையென்றிருவகைத்தாம். அதில் ஊர்த்தமாயையினின்றும், பாதத்துவமும், பாதத்துவத்தினின்றும் வியோமமும், அந்த வியோமத்தினின்று காலபாமும், தோன்றுமாம். அதோ மாயையினின்று புருடனும் அந்தப் புருடனில் மூலப்பிரகிருதியும், அந்த மூலப்பிரகிருதியினின்று புத்தியும், அந்தப் புத்தியினின்று அகங்காரமும், சத்துவ ரசஸ் தமசென்னு முக்குணங்களும் வுண்டாய் அந்த முக்குணங்களில் ஒவ்வொன்றும் சத்துவ ரசஸ் தம சாக மும்மூன்று யொன்பதுகுணங்களாய் விரியா நிற்குமாம். சத்துவத்தில் சத்துவம் பிரதானமான போது அதிற் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தை ரக்ஷிக்கையினுலே விஷ்ணுவென்றும், சத்துவத்தில் ரஜஸ்பிரதானமான போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சகத்தை சிருஷ்டிக்கையினுலே பிரமாவென்றும், சத்துவத்தில் தமசு பிரதானமானபோது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் செகத்தை உபசம்மரிக்கையினுலே உருத்திரனென்றும், பெயராய்நிற்பராம்.

இரசசில் சத்துவம் பிரதானமானபோது அதில் பிரதிவிம்பித்தசிதாபாசன் தத்துவநிஷ்டனென்றும், இரசசில் இரசஸ் பிரதானமானபோது அதிற் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் கர்மநிஷ்டாபரனென்றும், இரசசில் தமஸ் பிரதானமானபோது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் சோம்பல் நித்திரை மயக்கமாகிய விவைகளையுடையவனென்றுஞ் சொல்லப்படும். தமோகுணத்தில் ஆவரணம் விட்சேபமெனு மிரண்டுசத்திகளும், அபஞ்சீகிருத பஞ்சதன்மாத்திரைகளான சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கெந்த, மெனு மைந்தும், சூட்சுமசரீரங்களும், பஞ்சீகிருத பஞ்சமகாபூதங்களான பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமெனுமைந்தும், தூலசரீரப்பிரபஞ்சங்களுந் தோன்றினவாம். தன்மாத்திரைகளுக்கு அபஞ்சீ கிருத பூதங்களென்றும், சூக்கும பூதங்களென்றும், மூக்குணங்களென்றும் பெயராம்.

பஞ்சீகரணமென்பது.

ஒரு பூதஸ்வரூபத்தை யிரண்டுபங்காக்கி, ஒருபாதி யந்த பூதமாகவேயிருக்க நின்றபாதி ஒவ்வொன்றை நான்குநான்காகச்செய்து அந்த நான்கிலும் அந்நியோந்நியம் வியாபித்திருப்பதாம். அபஞ்சீகிருதபூதமாகிய தன்மாத்திரைகளான சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தமெனு மைந்தையு மிரண்டு கூறுக்கி யதாவது பத்துபங்குசெய்து அவற்றிலொருகூற்றில் ஒவ்வொன்றை நன்னான்காக்கித் தன்னம்சமல்லாத நான்கொடுநான்கையுங்கூட்ட தூலபூதங்களான பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமெனு மைந்துமுண்டாயினவாம். தூலபூதங்களினின்றும் தூலசரீரங்களும், அண்டமும், புவனமும், போகங்களுந் தோன்றினவாம். "தாக்கு மிவ்வுயிர்க்குத் தூலதனுவும் போகமுமுண்டாக்க, காக்கு மிவ்வீசன் பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான்ருனே" என்று கைவல்லியநவநீதத்தறிக.

ஆவரணசத்தி விட்சேபசத்தியென்றது.

ஆவரணசத்தியாவது — ஆவரணம் அஞ்ஞானமெனுமிரண்டும் அசுத்தமாயாசம்பந்தமாம். ஆவரணமெனினும் பஞ்சகோசமெனினுமொக்கும். இருளைப்போல்மறைப்பது.

ஆவரணமாவது—மறைப்பு. இது சீவர்களுக்குச் சரீரத்திரயமாகிய சிதாபாசன், சாட்சி, சைதன்னியமெனு மூன்றின் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதந்தெரியவொட்டாமல் மறைத்து, தத்துவங்களை யொருமைப்பாடாகச் சீவர்கள் நானென்றபிமானிக்கச்செய்வதென்ற தென்க. முத்தியிற் சேர்க்கவொட்டாமல் ஆவரணம் கெடுக்குமாம். "கொழுத்தவாவரணமுத்தி கூடாமற் கெடுத்ததேடே" என்று கைவ-ந-நீ-ம்.

விட்சேபசத்தியாவது விட்சேபம், பரோட்சஞானமெனுமிரண்டும், சுத்த மாயாசம்பந்தமாம். விட்சேபம் சநநத்துக் காரணமானாலும், சிரவணாதி முயர்ச்சிகளால் வீடடைபவர்களுக்கு மிகவுஞ் சகாயமாம். விட்சேபம் - அறிவு, அறிதற்குதவியாம். இது பிறவி முதற்றுணைக் காரணமாயிருந்து முன்னர் விடயஞானத்தை விளக்கி, பின்னர் ஞானசாதனமாயிருந்து சொரூபஞானத்தை விளக்கிவைத்து அதுவும் அந்தச் சொரூபத்திலேயே லயமாகி விடுமென்க. "தோற்றமாஞ் சத்திதானே துன்பமாம் பவமானாலும், ஆற்றலான் முத்திசேர் வார்க்கனுகூல சகாயமாமே" என்று கைவ. ந. நீதத்திற்காண்க.

தத்துவவகைகளாவன—தன்மாத்திரைகளான அபஞ்சீகிருதபூதங்கள் 5, பஞ்சீகரணபூதங்கள் 5, அந்தக்கரணங்கள் 5, ஞானேந்திரியங்கள் 5, கன்மேந்திரியங்கள் 5, புருடன் 1, காலபாம் 1, வியோமம் 1, ஆக தத்துவங்கள் யிருபத்தெட்டின்மேல் மாயை 1, பின்னுசத்தி 1, இந்த மொத்த முப்பது தத்துவங்களே பந்தமாம். இதுவே உபக்கிரமம். இந்த முப்பதுதத்துவங்களு நீங்கி சுயம் பிரகாசத்தையடைதலே முத்தியாம். இதுவே உபசங்காரமாம்.

அந்தக்கரணங்களு மவற்றின் காரியப்பாடுகளும்.

பஞ்சபூதங்களின் சத்துவாம்சத்திலே பூதத்துக் கொவ்வொரு மாத்திரையாக எடுத்துவைத்தது அந்தக்கரணங்களாம். ஆகாயத்தின் விருத்தி உள்ளமும், வாயுவின் விருத்தி மனமும், தேயுவின் விருத்திபுத்தியும், அப்புவின் விருத்தி சித்தமும், பிருதிவியின் விருத்தி அகங்காரமுமாக அந்

தக்கரணங்களேந்தெனப்படும். உள்ளமாவது — உச்சியில் நின்று சகலத்தையுமறிந்து தன்னைக்கண்டு மகிழ்ந்திருக்குமாம். மனமானது—நினைக்குமாம். இது சலனம், அசலமென் றிருவகைத்தாம். சலனமானது—உள்ளேநின்று சங்கற்ப விகற்பங்களேப் பண்ணுவதாம். அசலமாவது—புறம்பே இந்திரியத் துவாரங்களினுலே இந்திரியங்களேச் சம்பந்தம்பண்ணி நிற்பதாம். ஆன்மா இந்திரியங்களோடுகூடி நிற்பினும், மனமானது வொருவிடயத்திலே பொருந்தாத காலத்து இந்திரியங்கள் சேடிக்கமாட்டாதாதலின் மனமே பிரதானமென்றதென்க. புத்தியாவது—விசாரிக்கிறதாம். ரூபபேதங்களை விளக்குவதாம். சித்தமாவது—சிந்திக்கிறதாம். அகங்காரமாவது-கொண்டெழுப்புகிறதாம். புத்தியும் அகங்காரமுமொன்றென்று சொல்லப்போகாதென்க. 12, 13, பக்கங்களிற் கண்டதையுமறிக.

அந்தக்கரணங்களின் அதிதேவதைகளாவன.

உள்ளமாவது — அறிவு. மனதுக்கு சந்திரனும், புத்திக்கு க்ஷேத்ரஞ்ஞனுகிய புத்திநாமசத்தியும், சித்தத்துக்கு ஈசனும், அகங்காரத்துக்கு உருத்திரனும் அதிதேவதைகளென்று மதங்கம் சுப்ரபேதமென்னும் ஆகமங்கள் கூறுகின்றனவாம். கரணம் - உதவி.

உ – ம். "என்று மறிகரண மினிநான்கு கேளா யியம்புமனம் புத்தியாங் காரஞ்சித்தம்" என்றும், "மனமான செய்நினைக்கும் புத்தி விசாரிக்கு மகங்காரங் கொண்டெழுப்பும், சித்தமொன் றிவிக்கும்" என்றும் உடலறிவிளக்கம். "அறிவாவ துள்ளமாகாயஞ் சத்தமா யுச்சியினின்றே" என்ற ஞானனுபவசாரம்.

ஞானேந்திரியங்களு மவற்றின் காரியப்பாடுகளும்.

பஞ்சபூதங்களின் சத்துவாம்சத்திலே பூதத்துக் கொவ்வொருமாத்திரையாக தனித்தனியே யெடுத்துவைத்தது ஞானேந்திரியங்களாம். ஆகாசத்தினம்சம் சோத்திரமும், வாயுவினம்சம் தொக்குவும், தேயுவினம்சம் சட்சுவும், அப்புவினம்சம் சிங்ஙுவையும், பிருதிவியினம்சம் ஆக்ராணமுமாக ஞானேந்திரியங்களேந்தெனப்படும். சோத்திரமாவது—தேகத்தில் ஆகாசமாகிய காதினிடமாகநின்று சத்தத்தையறியுமாம்.

தொக்காவது—தேகத்தில் சூக்குமமாக வாயுவினிடமாகநின்று தன்னைப் பொருந்தின சீதோஷ்ணாதி பரிசங்களை யறியுமாம். சட்சாவது—தேகத்தில் கண்குவளையில் சூட்சுமபூத அக்கினியினிடமாக நின்று ரூபத்தை யறியுமாம். சிங்குவையாவது—சரீரத்தில் சூட்சுமபூத அப்புவினிடமாகநின்று ரசங்களைக் கிரகிக்குமாம். ஆக்ராணமாவது—தேகத்தில் நாசிநுனியிலிருந்து கந்தத்தையறியுமாம். அதாவது நாசிகையில் சூட்சுமபூதபிருதிவியை யாசரித்து வாயுசத்தத்தினாலே வந்தடைந்த சுகந்தம் துர்கந்தமாகிய விவைகளைக் கிரகிக்குமாம். ஞானேந்திரியங்களைந்தும் ஆன்மாவினுடைய ஞானக்கிரியாசத்தி வியாபாரத்துக்கு அபிவியஞ்சகமெனப்படும். அபிவியஞ்சகம், பிரகாசிக்கிறதென்க. அந்தக்கரணங்களில் ஐந்து மாத்திரையுமொன்ருய்க் கூடினதைக்கொண்டு ஐந்திந்திரியங்களினாலு மைந்துவிடயங்களையு மறியுமாம். ஐந்துமொன்றோடொன்று கூடாதபடியினாலே ஒன்று மற்றொன்றை யறியாதாம். அந்தக்கரணங்களும் ஞானேந்திரியங்களும் ஞானசாதனங்களெனப்படும். ஞானேந்திரியம், புத்தி யிந்திரியம், பொறி, காணம், கந்தம் என்பன ஒருபொருட்கிளவி. ஞானேந்திரியங்கள் கன்மேந்திரியங்களுக்குச் சகாயமாம். கன்மேந்திரியங்கள் ஞானேந்திரியங்களுக்குச் சகாயமல்லவாம். "நற்செவி தொக்குக் கண்ணு நாசியைந்தினையு நல்லோர், புத்தி யிந்திரியமென்று புகன்றனர்" என்றிருப்பதையறிக.

ஞானேந்திரியங்களின் அதிதேவதைகளாவன:—சோத்திரத்துக் கதிதேவதை திக்குரூபி, தெய்வம் சிவனும். தொக்குக் கதிதேவதை வாயுபகவான், அதிதெய்வம் மயேஸ்வானும். சட்சுவுக் கதிதேவதை சூரியனும். சிங்குவைக் கதிதெய்வம் வருணன். ஆக்ராணத்துக் கதிதேவதை அசுவனி, அதிதெய்வம் பிரகஸ்பதி பகவானும்.

கன்மேந்திரியங்களு மவற்றின் தொழில் முதலியனவும்.

பஞ்சபூதங்களின் இராச சாம்சத்திலே பூதத்துக் கொவ்வொருமாத்திரையாக யெடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது

வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுறு, உபத்தமென்னும் கன்மேந்திரியங்களைந்தாம். அவற்றின் தொழில்கள் முறையே வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தமென வைந்தாம். வாக்கு வசனிக்கும், பாதம் கமனிக்கும், பாணியிடுதலு மேற்றலுஞ் செய்யும், பாயுறு மலசலாதிகளை விசர்க்கஞ்செய்யும், உபத்தம் ஆனந்திக்குமாம். வாக்காவது - சொல். பாதமாவது - கால். பாணியாவது - கை. பாயுறுவாவது - குதம், அபானம். உபத்தமாவது - குறியென்க. "வாக்கொடு பாதம் பாணி பாயுவோடு பத்தமைந்து" என்று சி - ஞா - சி.

கன்மேந்திரியங்களின் அதிதேவதைகளாவன :— வாக்குக்கதிதேவதை சரஸ்வதி. பாதத்துக் கதிதேவதை இந்திரன். பாணிக்கதிதேவதை மால். பாயுறுவுக் கதிதேவதை மிருத்யுவு. உபத்தத்துக் கதிதேவதை பிரமாவாம். வாக்குகள், சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரியென்ன நான்கு வகையாகுமாம்.

தன்மாத்திரைகளு மவற்றின் காரியப்பாடுகளும்.

சூக்குமபூதங்களாகிய சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தமெனு மைந்தும் தன்மாத்திரைகளாம். இவை ஞானேந்திரியங்களைந்துக்கும் அறிவையுண்டாக்குவனவாம். ஞானேந்திரியவிஷயங்களெனவும் படும். சத்தமானது—ஆகாசத்திலும் செவியிலும், ஸ்பரிசமானது—வாயுவிலும் உடம்பிலும், ரூபமாவது—தேயுவிலும் கண்ணிலும், ரசமாவது—நீரிலும், நாவிலும், கெந்தமாவது—பிருதிவியிலும், நாசியிலுமாக நிற்பதென்க. "ஓசைநற் பரிசரூப விரத கந்தங்களென்று, பேசு மாத்திரைகளைந்தும் பிறக்கும் பூதாதிகத்தில்" என்றும், "சத்த நற்பரிச ரூப விரத கந்தங்களைந்தும், வைத்தனர் விடயமாக" என்றும், சி - ஞா - சி.

தூலபூதங்கள், அவற்றின்வடிவு, நிறம், அதிதேவதைமுதலியன.

தமோம்சமாயிருக்கிற தூலபூதங்கள் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசமென வைந்து. இவற்றில் பிருதிவி கடினம் நாற்சதுரம் வெண்மை பொன்மை கருமை புகை நிறம், கடகடாதியான வொலி, அதிதெய்வம் பிரமா.

அப்பு - வெண்ணிறம், அர்த்தசந்திரவடிவு, சலசலாதியான வொலி, அதிதெய்வம் விஷ்ணு. தேயு செம்மைநிறம், முக்கோணவடிவு, தமதமவொலி, அதிதெய்வம் உருத்திரன். வாயு - கருத்தநிறம், அறுகோணவடிவு, சசசசவொலி, அதிதெய்வம் மயேஸ்வரன். இது உற்பூதஸ்பரிசம், அநர்பூதரூபமுமாயிருக்கும், யோகீஸ்வரரா லறியப்படுவதாம். ஆகாசம், ஆகமாந்தரங்களில் தூமவர்ணங் கூறப்படுமாம், எதிரொலியாம், அதிதெய்வம் சதாசிவனும். பஞ்சபூத வியல்புகள் 11 - வது பக்கத்திலிருப்பதையறிக.

தூலபூதபௌதீக காரியப்பாடுமுதலியன.

பிருதிவியில் - மயிர், தோல், நரம்பு, எலும்பு, தசைஎனுமைந்தும்; அப்புவில் - ஒடுநீர், உதிரம், சுக்கிலம், மூளை, மச்சை, எனுமைந்தும்; தேயுவில் - ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பல் எனுமைந்தும்; வாயுவில் - ஓடல், நடத்தல், நிற்றல், இருத்தல், கிடத்தல், எனுமைந்தும்; ஆகாசத்தில் - காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம் எனுமைந்துமுண்டாகுமாம்.

பஞ்சீகாண அன்னியோன்னிய வியாபகமாவது - பிருதிவியில் பிருதிவிகூடில் அஸ்தி. அப்புகூடில் மாம்சம், தேயு சர்ம்மம், வாயு நரம்பு, ஆகாசம் ரோமம், ஆக 5 - ம் பிருதிவியின்கூறும். அப்புவில் அப்புகூடில் மூத்திரம், பிருதிவி உமிநீர், அக்கினி வியர்வை, வாயு உதிரம், ஆகாசம் சுக்கிலம், ஆக 5 - ம் அப்புவின்கூறும். தேயுவில் தேயுகூடில் நித்திரை, பிருதிவி பசி, அப்பு தாகம், வாயு ஆலசியம், ஆகாசம் சங்கமம், ஆக 5 - ம் தேயுவின்கூறும். வாயுவில் வாயுகூடில் ஓடல், பிருதிவி படுத்தல், அப்பு நடத்தல், தேயு உட்கார்த்தல், ஆகாசம் தாண்டல், ஆக 5 - ம் வாயுவின்கூறும். ஆகாயத்தில் ஆகாயம்கூடில் மோகம், பிருதிவி விராகம், அப்பு துவேஷம், தேயு பயம், வாயு லச்சை, ஆக 5 - ம் ஆகாயத்தின்கூறும். ஆக இருபத்தைந்தும்கூடி சீவனுக்கு ஸ்தூலதேகமானதாம். சீவனுக்கிதுவே சாக்கிரাவத்தையாம். அபிமானி விஸ்வனும். ஸ்தூலபௌதீகமாம். பஞ்சீகாணம் பக்கம் 120 லறிக.

தத்துவநியதி.

தத்துவங்களை நியதிகளையுமிடத்து அறுசுவையைப் புசித்து, இனிப்பு, கார்ப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கைப்பு, அறிவதுபோல போதத்தை முன்னிடாமல் தத்துவங்களிற் பொருந்தி வொவ்வொன்றையும் விசாரித்தறிவதெனப்படும். அஃதெப்படி யென்னில்? தேகம் உயிரா? சவமாய்ச் சிதைகின்ற தேகம் பஞ்சபூதங்களின் கூறுகையாலும், தேகமென்றறிவது வேறுயிருப்பதாலும், தேகந்தனக்கன்னியமாயிருப்பதாலும் தேகம் உயிரல்ல. பஞ்சபூதங்களும் இந்திரியங்களும் உயிரா? என்கண் நன்றாய் விளங்குகிறதென்றும், என்காது நன்றாய் கேழ்க்கிறதென்றும், கேழ்க்கப்படவில்லையென்றுஞ் சொல்லப்படுவதாலும், இந்திரியங்களொன்றறிந்ததொன்றறியாதாகையாலும், ஒன்று மற்றொன்றை யறியாதாகையாலும், அவைகள் பஞ்சபூதங்களின் கூறுகையாலும், இந்திரியங்களையும் பஞ்சபூதங்களையு மறிவது வேறுயிருப்பதாலும் அவைகளுயிரல்ல. பிராணவாயு உயிரா? வெறுந் துருத்தி காற்றை வீசுவதுபோல் மூக்கினுல் வீசும் ரசோகுணவிகாரமாகிய பிராணவாயுவை விட்டும், அடக்கியும், கும்பித்தும் தன்வசம்பண்ணிக்கொண்டு மூச்சு போக்குவரவு செய்வது வேறுயிருப்பதாலும், என் பிராணனென்றறிவதாலும், உறக்கத்தின்கணறிவின்றி நிற்றலானும், பிராணவாயுவுயிரல்ல. சூன்னியம் உயிரா? அவ்வாறு சொல்லுவதொன்றுண்டாகையாலும், சூன்னியமென்றறியப்பட்டது வேறுயிருப்பதாலும், சூன்னியம் உயிரல்ல. அந்தக்கரணங்கள் உயிரா? என்மனம், என்புத்தி, என்சித்தம், என்அகங்காரமென்று சொல்லப்படுவதாலும், மனம் வாயுவின் கூறுயும், புத்தி தேயுவின்கூறுயும், சித்தம் அப்புவின்கூறுயும், அகங்காரம், பிருதிவியின்கூறுயுமிருப்பதாலும் கண்ணுக்குக் காட்டுகிற விளக்குபோலவைகள் வுயிருக்குஅந்தாங்கக்கருவிகளாயிருப்பதாலும் அந்தக்கரணங்க ளுயிரல்ல. பிரமம் உயிரா? சாக்கிராதி யைந் தவத்தைப்பட்டு ஆன்மா அறிதலால் பிரமமுயிரல்ல. அனைத்துங்கூடிய சமுதாயம் உயிரா? அவை தத்துவங்களுக் குள்பட்டதாகையாலும், பஞ்சகோசங்கள்

சத்தாதிகுணங்களின் விருத்திவிகாரங்களாயிருக்கையாலும், ஆன்மா தத்துவங்களுக்குள்பட்ட தல்லாதாகையாலும் ஆன்மா துரியாதீதத்தினுண்மையாதலாலும் அனைத்துங்கூடிய சமுதாயம் உயிரல்ல. இவையெல்லாம் உயிரல்லனவாகில் உயிராவதேதென்னில்? கண்காட்சிகளையறிவதுபோலக் கருவிகளையெல்லாம் இது விதுவென்று பகுத்தறிந்து அவையெல்லாந் தானன்றென்று நீங்கியவற்றின் முடிவிலே நின்ற அறிவாகிய நீயே ஆன்மசைதன்னியமென்றதென்க. அறிவே நீயாதலால் நீயே சாட்சியாம்.

சாக்கிரத்திற்றூலதேகத்தைத் தனுவாகப்பெற்று வுலகபோகத்தை நுகர்வதும், சொப்பனத்தில் சூட்சுமதேகத்தைத் தனுவாகப்பெற்று அங்குள்ள சுகத்தை நுகர்வதும், சுழுத்தியில் காரணதேகத்தைதத்னுவாகப்பெற்று அங்குள்ள கேவலசுகத்தை யநுபவிப்பதும் அறிவுக்கேயன்றி வுபாதிக்கன்றென்க. நீ வுன்னாலறியப்படும் பொருளாமென்னில் உலகமாம். உலகஞ் சடமாதலால் நீயல்ல. நீ வுன்னாலறியப் படாப் பொருளாமென்னில் சூன்னியமாம். சூன்னியம் சடமாதலின் நீயல்லை. இவ்விரண்டையு மறிவதறிவாகலின் அதுவே நீயாமென்க.

உ – ம். "அறிவு பூதம தென்னில் வேறு புறத்தவை கண்டிலஞ், செறிவு தானுட லத்தே னிற்சவ மானபோதுடற் றேறுமோ, குறிகொ ளாதுடல் வாயு வானவை கூடிடாமையி லென்னிநீ, பிறித ராதுயிர் நிற்கு ஞான முறக்க மென்பிற வாததே" என்றும், "எனதென்ற மாட்டி லெனதலா தென்னு, துனதலா துன்கைகா லாக்கை—எனதென்று, மென்னறிவ தென்று முரைத்துநீ நிற்றிகா, ணுன்னறிவை வேறுணர்" என்றும் சி - ஞா - போதத்திலும், "உணர்வன கரண மென்னி னொன்றையொன் றுணரா வெவ்வே, றணைதருஞ் செயல்க ளன்கு மறிந்தவை யடக்கி யான்மா" என்றும், "வறிந்திடும் பிராணன் றன்னை வடக்கியும் விட்டு மான்மா" என்றும் சி - ஞா - சியிலும், "மண்ணாதி சத்தாதி வாக்குமன மாதி, கண்ணாதி நாதாந்தங் கண்டகன்ற—வுண்மைதனை, யணுவென்றே யுணர்த்துஞ் சார்பினையுங் கண்ட, யுனையறிவென் றுள்ளே யுணர்" என்று ஒழுவிலொடுக்கத்திலும், "பன்னரிய வுடன்மூன்றுங் கோச மைந்தும் பகுத்தறியு முயர்சாட்சி நீயாங் காணே"

என்று பரமானந்ததீபத்திலும், "பிறிவதெப் படியென் றக்கால் பிணமாகு முடனு னென்னு, மறிவினைக் கொல்லல் வேண்டு மைம்பூத விகாரமன்றோ, வெறியதோர் திருத்தி மூச்சு விடுவது போல மூக்கா, லெறிபிரா ணனுநீ யல்லை யிராசத குணவி காரம்" என்று கைவ, ந, நீதத்திலுங்காண்க.

அறிவையன்றி யாதுமின்றேன்பது.

அநாத்மாவாகிய தேகமே யாத்மாவென்றது நாஸ்திகமும், அதை மறுக்க சீவனெனக்குறிப்பித்தது ஆஸ்திகமும், இவ்வாஸ்திகத்தை மறுக்க அறிவென்றது வேதாந்தமுமாம். அநாத்மாவைத்தவிர வேறே யாத்மாவென்றவனார்? மயக்கமாயுள்ள சொப்பனத்திற் ருனுகவந்து முளைத்தவனெவன்? மயக்கமாயுள்ள சொப்பனமும், காணப்படாத சுழுத்தியையுங் கண்டவனெவன்? இவையினைத்தினையும் ஒழுங்காகச்சேர்த்து சாக்கிரத்திற் சிந்திக்கிற வறிவாவதியாவது? இவையெல்லா மாராய்ந்து பார்க்கில் இவற்றையெல்லா முணருந் தேகி யொருவனுளனெனத் தோன்றுகிறதல்லவா? அந்தத் தேகியெனல் அறிவாகிற பொருளென விளங்கும். இதுவே பிரத்யேக ஆத்மஸ்வரூபமாம்.

அறிவே பரமும், உயிருமாம். அறிவைத்தவிர உயிர் பரமிரண்டுமில்லையென்க. ஆராய்வதன்முன் உலகம் நாமரூபமாகவும், பின்னான்ருகவும் காண்டல் யாது? நாமரூபம் பாழிலும், பாழ்நாமரூபத்திலும் காணுதலெது? இங்ஙனம் நிற்பதும் நின்றுணர்வதும் அறிவேயாகலின் அறிவையன்றி யாதுமின்றெனப் பெறும். தத்துவங்களையெல்லாம் விடுவித்து முடிவில்நின்ற அருளையும் பரையையுங்கடந்து அதன்மேற்றேன்றும் ஆனந்தத்தையு மெதிரிடாமல் அதனுள்ளதீதப்பட்டிருந்ததே தன்னையறியா வறிவெனப்படும். அவ்வறிவாயிருந்தோன் மீட்டும் நானென்று பிறிபடுவனும். நாவானது தன்பெயரை நாவென்று கூறினும் அப்பெயர்க்குரிய நாமம் வேறின்றித் தானுயிருந்த அந்நாவைப்போலும் நீ நான்என்று சொன்மாத்திரமேயன்றித் தானுமெதிரு மதற்குண்டாகாதென்றும், எல்லாம் அறிவுமயமாயிருக்குமெனவும்படும்.

அறிவு மாயைக்கப்பாற்பட்ட வியாபகமேன்பது.

வைசேடிகன் மனமுதலிய தத்துவங்கள் வந்து கூடிய காலத்து அறிவுஉண்டாகுமென்றும், பரிணாமவாதி ஆன்மா வுக்குச் சுதந்தரமா யறிவில்லை இறைவனுணர்த்தவுணருமென் றும், அறிவில்லாத கன்மயோகிகள் ஆன்மா வுடலினேரிட த்தி லிருக்குமென்றும், பாஞ்சராத்திரி ஆன்மா பரமாணுவா யிருக்குமென்றும், சமணன் உடம்பு முழுதிலும் ஆன்மா வியாபித்திருக்குமென்றும், மாயாவாதி போக்குவரவின்றி யெங்கும் பரிபூரணமா யிருக்குமென்றுஞ் சொல்லுவர்களாம். அறிவு அசுத்தமாயைக்கும், சுத்தமாயைக்கு மப்பாற்பட்ட வியாபகமென்றும், மாயையில் தோற்றப்பட்ட விருபத்திறனு தத்துவங்களுக்கும் பிரகிருதி வேறுதலா லதற்குக் காரண மென்றும், அந்தமாயைக்கு மேலான இருபத்தைந்தை ஆன் மாவென் றெண்ணப்பட்டதென்றுஞ் சித்தாந்தமானதென்க.

காண்பான் காட்சியற்றவிடத்து வேதாந்த முத்தியும் சித்தாந்த முத்தியுஞ் சரியேயாமேன்பது.

தத்துவங்கணீங்கி யவற்றின் முடிவில் நின்ற அருளையும் பரையையுந் துவித நாட்டமின்றிக் கழன்று நின்றால் தற் போதமும் ஆணவ வாசனையாகிய சார்பு மொழியுமாம். அப் படி யொழிந்தவிடத்திற்கும் அதீதத்திற்கும் இடையாகிய சந்தியில் ஞானானந்த முண்டாகுமாம். வெளியிலடங்கிய காற்றுதான் வேறொரு பொருளாய்த் தோற்றாது வெளியே யானதுபோலும், அவ்வெளியில் நின்றசைந்தால் அதனை விடத் தானொருபொருளாகக் காற்றென்பதுபோலும், தற் போதம் அருளிலடங்கியும் விரிந்தும் நின்ற பழக்கமதைப் பார்த்தறிய வேண்டுமென்றதென்க. போதமடங்கில் அரு ளாம். அது அசையில் ஆன்மாவாம். அதனைச் சிறிதுந் தோற்றாதடக்க வேண்டுமாம். தற்போதங்கெட்டு ஆனந்தா தீதப்பட்டால் அதற்குமேல் வேறு நிட்டை யில்லையாம். ஆநந்தம் மேலிட்டபோது பிரபஞ்சமெல்லாம் ஆனந்தமயமா கத் தோன்றுமாம். முத்திக்கண் ஒன்றென்று மிரண்டென் றுங் கூறக் கூடாதென்றதென்கவென்பதாம். காண்பானும்

காட்சியு மற்றவிடத்து வேதாந்தமுத்தியுஞ் சித்தாந்தமுத்தியுஞ் சரியேயாமென்க.

உ – ம். "போதம் பதைப்பறவே பூரணமாம் பூரணமும், போதம் பதைத்தளவே பொய்யாகும்—ஈது, விழித்திமைப்பா னின்ருல் வெளியசைந்தாற் காற்ரும், பழக்கமதைச் சாட்சியைப் போற்பார்" என்றும், "வேதாந்தம் போலிருக்கும் வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம், நாதாந்த போதம் நழுவினர்க்கு—நேதி, தனைக்கழன்று தற்போதம் சார்பழியுஞ் சந்திக்க, வுனக் கறிவா னந்த முதிக்கும்" என்றும், "தத்துவா தீதத் திமிர்ப்படங் கிற்றற்செலவும், அத்தின வாத்துமசையாத—சுத்தத்தை, ஒன்றென்று நீசற் றுளதாவை யாதலினு, லன்றென்ற தென்றே யறி" என்றும் ஒழுவிலொடுக்கத்திலும், "யான்செய்தேன் பிறர்செய்தா ரென்னதி யானென்னு மிக்கோ ஞானவெரியால் வெதுப்பி நிமிர்த்துத், தான் செவ்வே நின்றிடவத் தத்துவந் தோன்ருனே ரேதனையளித்து முன்னிற்கும் வினையொளித் திட்டோ" என்று சி-ஞா-சியிலும் "இளைப்பிணை யியக்க நீக்கி யிருந்துமுன் னிமையைக் கூட்டி, யளப்பிலைம் புலனடக்கி யன்பவர் கண்ணே வைத்து, துளக்கமில் சிந்தைசெய்து தோன்றலுஞ் சுடர்விட் டாங்கே, விளக்கினை விழியிற் காண்பார் மெய்ம்மையைக் காண்கிற் பாரே" என்று திருவாய்மொழியிலுங் காண்க.

அவத்தைகளாவன.

அவத்தைகளாவன — மாயாகாரியமாகிய கருவிக்கூட்டங்களின் சேட்டைகளாம். மதுபானஞ்செய்தவன் குணத்தை மாறுபடுத்தி மயக்குதல்போல ஞானகுணத்தை மாறுபடுத்துவதாம். அதன் மயமாகாமல் வேறுபிரித்து நின்ருல் மயக்காதென்க. அவத்தைகள் காரணவத்தை யென்றும், காரியாவத்தையென்று மிருவகைத்தாம். காரணவத்தையாவது கேவலம், சகலம், சுத்தமென மூவகையாம். காரியாவத்தைகளை ஆன்மாக்கள் பொருந்துதற்குக் காரணமானதென்க. கேவலாவத்தையாவது — சங்காரகாலத்திற் றனதிச்சா ஞானக்கிரியைகள் விளங்காமல் மலமேலீட்டினுல் மறைப்புண்டு கிடத்தலாம். சகலாவத்தையாவது—தனுகரணுதிகளோடு முதல்வன் ஆன்மாக்கட்குப் போகங்களைப் புசிப்பிப்பதாம். சுத்தாவத்தையாவது — பஞ்சமலங்களும் கருவிகளு நீங்கிப் பிறவியொழிந்து சுத்தனுய்ச் சிவத்தோ

டிறண்டறக் கலந்து விளங்குவதாம். இந்தச் சுத்தாவத்தையே சீவன் முத்திபேதத்தினுலே சதேகை விதேகையென் றிருவகைத்தாம். சதேகையாவது—சீவன் முத்தித் தன்மையினிட்டையைப் பொருந்தி யிருத்தலாம். விதேகையாவது—முத்தியையடைந்த காலத்திற் சிவானந்தானுபூதியைத் தியானித்திருத்தலாம்.

தத்துவங்கணீங்கித் தன்னையறிந்து அருளைத் தரிசித்து தற்போதமடங்கி பரையேதாகி ஞேயத்தழுந்தினேனுகி யிருப்பது சுத்தாவத்தை யநுபவமென்றறிதென்க.

உ – ம். "தற்கேவல முத்தித் தானே தனிமையாம், பிற்பாற் சகலங் கலாதி பிரழ்வதாம், தப்பாற் பரிசுத்தங் கேவலஞ் சாக்கிரத், தப்பாற் புரிய வதிசுத்தமாமே" என்று சுவாயம்புவத்தறிக.

அவத்தாத்தானங்களு மவற்றிலடங்குந் தத்துவங்களும்.

சாக்கிராவத்தைத் தானம்லலாடம். அதிலடங்குந் தத்துவங்கள் ஞானகன்மேந்திரியங்கள் க0, வாயுக்கள் க0, தன்மாத்திரைகள் ரு, கன்மேந்திரியவிஷயங்கள் ரு, அந்தக்கரணம் ச, புருடன் க, ஆக ஙரு, யெனப்படும். சொப்பனுவத்தைத் தானம் கண்டம். அதிலடங்குந் தத்துவங்கள் ஞானகன்மேந்திரியங்கள் க0, வாயுக்கள் க0, அந்தக்கரணம் ச, புருடன் க, ஆக உரு-ஆம் சுழுத்தியவத்தைத் தானம் இருதயம், அதிலடங்குந் தத்துவங்கள் பிராணவாயு க, சித்தம் க, புருடன் க, ஆக மூன்றும். துரியாவத்தைத் தானம், நாபி, அதன்தத்துவம் பிராணவாயுவும் புருடனுமாக இரண்டாம். அட்சரம் ஓங்காரம் நிர்மலாத்மாவென்று பெயராம். துரியாதீதத்துக்குத் தானம் மூலத்தானம் ஒருகருவியுமில்லாமல் அறிவே பிரகாசமாயவத்தையின்றி நின்றமையால் ரூபமில்லை ஓர் பிரளயமெனப்படுமென்க. காரியாவத்தைகளாகிய சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமெனு மைந்தும் முறையே சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகமெனும் பஞ்சகிருத்தியங்களெனப்படுமாம்.

உ – ம். "சாக்கிரமுப் பத்தைந்து நுதலினிற் கனவுதன்னி, லாக்கிய விருபத்தைந்து களத்தினிற் சுழுனைமூன்று, நீக்கிய வித

யந்தன்னிற் றுரியத்தி லிரண்டோபி, நோக்கிய துரியாதீத நுவலின் மூலத்தி லொன்றே" என்று சி - ஞா - சி.

ஞானேபதேசங்கள்.

தத்துவஸ்வரூபம். அஷ்டவக்கிரகரிஷி பார்க்கவ முநீந்திரனுக் கருளியது.

தன்னை மனோகரமான சுத்த சைதன்னியமென்று கேட்டும் பிறக்கிறது மிறக்கிறதுமான பந்தத்தினலே மனுஷிய பாவத்தை யடைகிற மனுஷியன் தன்னுடைய அக்கியானந் தெரியாமல் காமவசமாய் சலனமடைந்து விருதாவில் கெட்டுப்போகிருன். மந்தபுத்தியுடையவன் தத்துவங் கேட்டும் விபரீதனென்கிற சிநேகிதனுடன்கூடி யென்னேரமுங் காமமே யிச்சிப்பன், நல்ல புத்தியுரான். ஆத்மக்கியானியானவன் தன்னுடைய தேகத்தை அன்னியமாகப் பார்த்து நிந்தைகளிலே சந்தோஷமும் கலக்கமுமில்லாதிருப்பனும்.

ஆத்மா வொருவனே சகலபூதங்களினு மிருக்கிருன். சகலபூதங்களு மவனிடத்திலேயே யிருக்கிறது. இப்படிக்கிருந்தும் அறிவில்லாத பேயன்தான் தான்வேறென் றெண்ணுவனும். சுகதுக்கங்களை மனதிலடக்கித் தான் கர்த்தாவுமல்ல போககர்த்தாவுமல்ல வென்கிற அமுர்தத்தையுண்டு வொன்றும் நினையாமல் நிச்சலனய் நின்றல் பந்தங்கள் விடுபட்டு சுகமும் சாந்தியுமடைவன். எப்போதும் இச்சையில்லாதவனயும், சாந்தனயும், சொப்பிரகாசனயும், தியானசொரூபனயு மிருக்கிறவனுக்குச் சமாதியிலிருப்பேனென்கிறதே பந்தமல்லவோ? நானென்கிறதே பந்தமாம். எப்பொழுது நானென்கிறதில்லையோ அப்போதே மோட்சமாம். முத்தியிலிச்சையுண்டானல் விடயங்களிலே யிச்சைகளை விடவேண்டுமாம். திரிசியத்தினல் சித்தமுண்டாகில் அப்பொழுதே பந்தமுண்டாம். திரிசியத்தில் மனமில்லாவிடில் அப்போ முத்தியுண்டாம். தண்ணியிலே அலை, நுரை, குமுளி பின்னமாக வுண்டானதுபோல பரமாத்மாவிலே இந்தப்பிரபஞ்சம் பின்னமாகவே யுண்டாகிறது. நூலைவிட பிடவையில்லாததுபோல விசாரிக்குமளவில் சின்மாத்திரத்தைவிடப் பிரபஞ்சமில்லை

யாம். கரும்புரசத்தினுலே வுண்டான சர்க்கரை, கரும்பே யானுப்போலே, பூரண போத சொரூபமாயிருக்கிற தன்னுலே பிரபஞ்சம் வுண்டாக்கப்பட்டது. மண்ணிலே கடம்போலவும், பொன்னிலே பூஷணம்போலவும், சலத்திலே யலைபோலவும், தன்னிடத்திலே யுண்டான சகத்து தன்னிடத்திலேயே யடங்குகின்றன. நானுனந்தனுனபடியினுலே யெந்தப்படிக்கு சகத்து விளங்கினுலும் நானே விளங்குகிறேன். உதயாஸ்தமனமில்லாமல் சகல சகத்து நாசமானுலும் பிரமாதி ஸ்தம்பபரியந்தம் நானுயிருக்கிற யெனக்கு நானே நமஸ்காரம் பண்ணுவேன். தேககாரியமாயிருந்தும் போக்குவருத்தில்லாம லிந்தசகத்தை நானொருவனே வியாபித்திருக்கிற யெனக்கு நானே நமஸ்காரம் பண்ணுவேன். அறிகிறது, அறியப்படாதது அறிகிறவன் யிந்தமூன்றும் சாதகதிருஷ்டியினுல் பார்க்கச்சே யில்லை. அக்கியானத்தினுலே வுண்டாகிறதெல்லாம் நிறைஞ்சனனுனபடியினுலே நானுகவே யிருந்தேன்.

சாகாமையே சத்தியமென் றறியவேணும். நிராகாரஞ் சத்தியமென்று நிச்சயம் பண்ணவேண்டும். கண்ணுடியிலே நிழல் காண்பித்தாப்போலவும், அந்தச்சாயை கண்ணுடிக்காதாரமானுற்போலவும், சரீரத்திலே எங்கும் பரமேஸ்வரனிருந்தும் அதிலகப்படான். பஞ்சபூதங்கள் தானல்லவென்றும் இந்திரியங்களால் தானறியப்பட்டவனல்லவென்றும், தேகசாட்சியாய் சொல்லுக்ககப்படாத சித்ரூபமாகத் தன்னை யறியவேணுமாம். ஆத்மா ஒருவனே நாசமில்லாதவனென்றறிந்து பிரமக்கியான தீரமுண்டானுல் அர்த்தாபேக்ஷையே னுண்டாகும். கிளிஞ்சலானது ஞானமில்லாதவனுக்கு வெள்ளியென்று ஆசைதோன்றினுப்போலத் தன்னுடைய அக்கியானத்தினுலே விஷயங்களில் விருதாபிரமை தோணிற்று.

நான் ஞானமாத்திரம், உபாதியெனக்கு அஞ்ஞானத்தாலுண்டாகிறதென்று பண்ணும் விசாரமே யெனக்கு நிர்விகற்பமாச்சுது. யெதார்த்தத்திலேயில்லாத யிந்த விசுவமெல்லாம் யென்னிடத்திற்றுனே யிருக்கிறது. மகாசமுத்திரம்

போலே யிருக்கிற வென்னிடத்திலிந்த சகத்து சுத்தியில் ரசிதம்போலத் தோற்றுகிறது. ஆகாயத்தை மேகமறைத்தாப்போல இந்தசகத்து என்னை மூடிற்றென்றெண்ணும் விக்யானயுத்தனுக்கு விடுகிறது கிரகிக்கிறது லயம் என்னு மூன்றுமில்லையாம். நான் கர்த்தாவென்கிற ஆங்காரசப்தத்துக்கு ஏன் பயப்படவேணும். நான் யெதர்க்குங் கர்த்தா வல்லவென்கிற அமுர்தத்தைப் பானம்பண்ணி சுகமாயிருக்க வேணுமென்க.

காலமும் வயதும், தொந்தமும், தனக்கெப்படி யுண்டாகுமென்று சித்தியடைந்த தத்துவக்கியானி யெதேச்சையாகவே சஞ்சரிப்பனும். தைரியமுண்டானவன் போகத்தையுந் துக்கத்தையுமடைந்தாலும் தன்னை வேறுகவே யறிந்து சந்தோஷமும் கோபமுமில்லாதவனு யிருப்பனும். மனதிவிச்சையில்லாமல் ஞானமிர்தத்திலே திருப்தியடைந்த மகாத்மாவுக்குச் சரியாக வொருவருமில்லையாம். இந்த விசுவமெல்லா மறிந்த மகாத்மா யெப்படிநடந்தாலும் நிர்மலஆகாயத்தைப் புகை தொடாததுபோல அந்த மகாத்மாவுக்கு நிஷேதம் சற்றுமில்லையாம். பிரமக்கியானியை புண்ணிய பாவங்கள் தொடரமாட்டாதென்க.

சீவேஸ்வர சிருட்டிகளென்றது.

திரிமூர்த்திசொரூபமான சிருட்டிகள் சீவர்களனைவர்க்கும் வீடடைதற்குச் சாதனமாம். உலகத்தில் யாவர்க்கும் பொதுவான தாவரசங்கமங்களனைத்தும் ஈஸ்வரசிருஷ்டிகளாம். உலகத்திற் பொதுவான ஈஸ்வரசிருஷ்டி நசிக்கில் யாதொருயிர்க்கும் ஜநநம் நீங்காவாம். நானென்னு மகந்தையபிமானங்கள் ஆசைகள் துவேஷங்கள் காமக்குரோத லோப மோக மதமாச்சிரியமென்னும் பகைகளெல்லாம் சீவன் செயலாலுண்டானதேயன்றி ஈசனுல் வந்ததல்லவாம். ஆசைமுதலிய சீவசிருட்டியிறக்கின் கொடிய சநநம் நசிக்குமாம். சீவசிருஷ்டியை ஈசனுல் வந்ததென்ற அறிவிலிகள் நரகத்தையடைவர்களாம். பிதா புத்திரர்களை தக்கபடி நேசிப்பதும் கோபிப்பதும்போல ஈஸ்வரன் சற்சனருக்கு இன்பமும் துற்

சனருக்கு துன்பமும் செய்வனும். சீவர்கள் சுகப்படுமாறு செய்யுமந்த சிட்சையும் ஈஸ்வரனது கிருபையேயாம்.

உ – ம். "செகந்தனிற் பொதுயீசனுர் சிருஷ்டிகள் சராசரப் பொருளெல்லாம் அகந்தையா மபிமானங்கள் கோபங்க ளாசைக ளிவையெல்லாம் நிகழ்ந்த சீவனுர் சிருஷ்டிகளாகுங் காணிமலனுர் செயலன்றே" என்றும், "தாவராதிகண சித்திடி லொருவர்க்கும் சநநங்கணசியாவாம், கோபமாதிகண சித்திடிற்பந்தமாம் கொடும்பிற விகள் போகும்" என்றும் கைவல்லியநவநீதத்தறிக.

தன்னைத் தானேன்றறியுமட்டும் சநநமரணமிருக்குமேன்பது.

அறிவின்மையாலுண்டான பவரோகம் அறிவுவுதயமாய்த் தன்னைத் தானென்றறிந்தாராயுமட்டு மிருக்குமென்றதெனப் படும். தன்னையென்றது நசிப்பதான தேகத்தில் நசியா மற்றுனுய்ச் சேடித்திருக்கிற பிரத்யேக ஆத்மாவென்னுங் கூடத்தனும். தானென்றது போதமாகிய அறிவாம். தன் னைத் தன்னுலறிவதன்றி மற்றென்று லறியப்படாதென்றும், அறிவினுற் றன்னை யாராய்ந்தவிடத்தன்றி தானெனவுணர் தல் கூடாதென்றும், தேகம் இன்னதென்றும், தேகியினைய னென்று முணர்பவனெவனே அவனே தன்னைத் தானென் றறிந்தவனுகுமென்றும், எவன் பிரமமாகிய தன்னை மறந் தானே அவனெவ்வித பதவிகளிலு நிலையின்றிச் சுழற்காற்றி லகப்பட்ட செத்தைபோல அழிவற்ற காலச்சக்கரமென்னு மயக்கத்தில் மாறுது பிறந்திறந்து திரிந்துக்கொண்டே யிருப்பனென்றும், தன்னையும் தனக்காதாரமாகிய பிரமத்தி னிலைமையினையும் வேதமகாவாக்கிய உபதேசப்படி தரிசிப்பா னுயின் பின்னர் அப்பிரமமே தானுய்த்தானே அப்பிரமமாய் விளங்கப்படுவனென்றும் அங்ஙனம் விளங்கு மனுபவத்திற்கு உதயாஸ்தமனமின்மையால் சநநமரணமின்றென்றுங் கூறப் படும். தன்னைமறந்தது அஞ்ஞானமாம் பக்கம் 21-பார்க்க.

நானேன்பதை யுள்ளவாறறிந்தா லல்லது பேதமறுதேன்பது.

நானென்னுதா ருலகி லொருவருமில்லை, அதையறியப் புகு வாருமில்லை, ஆராய்ந்தாராய்ந்து பொருளல்லவற்றைப் பொரு ளாகக் கண்டதனுல் துவிதபேதமறுதற் கிடமில்லை, அங்ஙன

மறுமனுடல்நழுவில் தேகமே நானென முன்போல வரும். ஆண் பெண் பேதமுண்டாய் மோகாதிக்கிடமாய்ப் பந்தம் பலப்படுமாம். உடலையன்றி நானெனற்குப் பொருளறியார் உடல்நழுவில் யெதைநா னென்றறிவர். உடலொழிந்ததென் னில்? உடல் நானுகவேண்டும். ஆன்மா உடலன்றே அது சித்து, போகதாகமுடையது. உடல்நீங்குவதால் போகதாகம் ஆன்மாவுக் கொழியவில்லை யாதலால் போகதாக மொழியு மளவு மோருடல் யேதேனும் வேண்டுமெல்லவா? அங்ஙனம் வுடலெடுத்தா லெங்ஙனம் பிறவிபு மல்லனுமகனும் ஆதலின் நானெனின்பதை யுள்ளவாறுதீர ஆராய்ந்தறிந்தா லல்லது பேத மறுதென்கவென்பதாம்.

நானென்பது நீயென்னும் ஞானமாகிய வித்தையும், பிரம மென்பது ஆனந்தமுமாம். நானெனற்குச் சுயம் வடிவம் மெய்யுணர்வு. இதைமறந்த அறிவே மூலப்பிரகிருதி, இதை மறந்த அறிவே மகதத்துவம், இதைமறந்த அறிவே அகங் காரதத்துவம், இதைமறந்த அறிவே குணத்திரியம், இதை மறந்த அறிவே ஈசன், இதைமறந்த அறிவே சீவன், இதை மறந்த அறிவே சூக்குமபூதம், இதைமறந்த அறிவே சூக் கும பவுதிகமான மனது, இதைமறந்த அறிவே ஸ்தூலபூதம், இதைமறந்த அறிவே ஸ்தூலபவுதிகமான தூலதேகம், இதை மறந்த அறிவே எழுவகைத் தோற்றத்திலொன்று, இன்னு மிதனினுங் கீழாகக் கிடக்கும் பேதங்களுமுண்டென்க. கீழா கச் சென்றிழிவு முணர்வின் கடையை ஆரோபமெனவும், மேலாகச் சென்றேறு முணர்வின் முடிவை அபவாதமென வுங் கூறப்படும். இந்த அத்தியாரோப அபவாதமென்னு மிரண்டுயுக்திகளாலேயே பந்தமோட்சங்களின் பாகுபாடறிய வேண்டுமென்க. அத்தியாரோபம் அபவாதம் 123, 124-ம் பக்கங்களிற்காண்க.

பிரமமேகூடத்தன் கூடத்தனே பிரமமென்பது.

நானென்னும் பொருள் யாதோ அது பிறந்ததுண்டா யிருக்குமானு லல்லவா பின்னர் சாவதுமுண்டாயிருக்கலாம். பிறந்ததே யில்லையென்னும் பொருளாகிய பிரமமென்பதும் நானேயாம். பிறந்தது நானல்லனுயின் பிரமமென்று சொல்

லப்பட்ட அந்த நானே உற்பத்தியும் லயமுமில்லாத பிரம மாகிய கூடத்தனே நானென்கவென்பதாம். ஞானமே பிரம மென்னும், பிரஞ்ஞானம் பிரமமெனும், இருக்குவேதவாக்கிய மும், நான் பிரமம்என்னும், அகம்பிரமாஸ்மியெனும், யசுர் வேதவாக்கியமும்; நான் பிரமமாகிறேன் என்னும், தத்வமசி அது நீயானுயெனும், சாமவேதவாக்கியமும்; நான் ஆத்மா பிரமம் என்னும், அயம் ஆத்மா பிரமமெனும், அதர்வண வேதவாக்கியமும்; கூறுகின்றபடி இதுவே அதுவாய், அது வேயிதுவாயிருக்குமெனப்படும்.

நானென்றது புத்தியென்று சொல்லில் அப்புத்தியும் சுழுத்தியவத்தையாகிய மயக்கத்திலிறக்குமே. அங்ஙன மிறவாதிருக்குமாயின் யானே நானென்று பூரணமாக விளங் கிய மெய்ஞ்ஞானமாமென்றதென்க.

உ – ம். "தன்னையறிய தனக்கொரு தீங்கில்லை, தன்னை யறியாமற் றானே கெடுகிறான், தன்னையறியு மறிவை யறிந்தபின் தன்னை யர்ச்சிக்கத் தானிருந் தானே" என்றும், "அறிந்தே னிக் காயத்தை அறிவுதனைக் கண்டு அறிந்தே னென்னுள்ளே ஆடுந் திருக்கூற்றை, அறிந்தவ ரறிந்தா லறிவறியாரே" என்றும், "அறிவு சிவமா யறிய வல்லார்க்கு அறிவினுள்ளே யானந்தமாமே" என் றும், "பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூஷணம் பொன்னில் மறைந்தது பொன்னணி பூஷணம்," என்றும் திருமந்திரத்திலும், "தன்னையுந் தனக்காதாரத் தலைவனையுங் கண்டானேல், பின்னையத் தலைவன் றானுய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத் திர்வன்" என்றும், "இன் னது தேகம் தேகியிவனென வுணர்வன் யாவன், அன்னவன் றன் னைத் தானென் றறிந்தவனாகும்" என்றும், "பிறந்ததுண் டானு லன்றோ பிறகுசா வதுதா னுண்டாம், பிறந்ததே யில்லையென்னும் பிரமமு மதுவுநானே, பிறந்தது நானன்றாகில் பிரமமென் றந்த நானே,பிறந்தது மிறந்ததற்ற பிரமமா நானே நானே"என்றும் கைவ- ந - நீ - லும், "நானெனவும் நீயெனவு மிருதன்மை நாடாமல் நடுவே சும்மாய்த் தான மருநிலை யிதுவே சத்தியம் சத்தியம்" என்றும், தாயுமானஸ்வாமிகள் பாடலிலுங் காண்க.

சுருதிமுடிவிற் சொல்லும் உபதேசசித்தாந்தம் தற்சோருபமுத்தி.

சாதன சதுட்டய முதிர்ந்த ஓடன் பவரோகநீங்க சற் குருவை யடைந்து ஸ்வாமிநானா? இந்த நானுவாகிய வுலக

மேது? இது யாரையுடையது? எனக்குச் சநநமரணம் வந்தவாறேது? இது யாதினல் நீங்கும், இவற்றை யநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டு, என்னை யுள்ளபடி யறிவித்தால் மற்ற நாளுமடியேனே விண்ணப்பஞ் செய்வேனென்ன, ஆசாரியானுக்கிரகஞ் செய்கிறதாவது.

இங்கே யுண்டாய் விளங்குகிறதெல்லாம் நீயேயென்று ஆசாரியானுக்கிரகஞ்செய்ய, சீடன் ஸ்வாமி யிங்கேயுண்டாய் விளங்குகிறதெல்லாம் நானெப்படி யாவேனென்ருன். உனக்கிங்கே யென்ன பிரகாசியா நிற்கிறதென்ருர்? சீடன் ஸ்வாமி நாமரூபமயமாகிய வுலகந் தோன்றுகிறதென்ருன். அந்த வுலக மெவ்விடத்தினின்று தோன்றுகிறதென்ன? சீடன் ஸ்வாமி யென்னுடைய நினைவிலே நின்று தோன்றுகிறதென்ருன். நினைவு வேறுவுலகம் வேருயென்று கேழ்க்க, சீடன் வுலகமெதிரிட்டுக் காண்கையினுலே வேறுதானென்ருன். ஆனல் வுலகமாகிய நாமரூபத்தைநீக்கி நினைவைப் பாரென்ருர்? ஸ்வாமி அப்படி பார்க்குமிடத்து நினைவைக் காணேனென்ருன். நினைவைநீக்கி நாமரூபத்தைப் பாரென்ருர்? ஸ்வாமி அப்படி பார்க்குமிடத்து நாமரூபத்தைக் காணேனென்ருன். ஆனல் நாமரூபமாகிய வுலகமேதென்ருர்? ஸ்வாமி யென்னுடைய நினைவுதானே யென்ருன். அந்நினைவு யெங்கேநின்று தோன்றுகிறதென்ன? ஸ்வாமி என்னிடத்தினின்றே தோன்றுகிறதென்ருன். ஆனல் நினைவுவேறு நீவேருவென்ருர். ஸ்வாமியென் நினைவாகையினுலே வேறின்றி நான்தானே யென்ருன். நினைவைநீக்கி யுன்னைப் பாரென்ன? ஸ்வாமி யான் பிரகாசியா நிற்கின்றேன் என்ருன். ஆனல் நீ நினைவு எப்படியாவாயென்ன? ஸ்வாமி நினைவு யென்னைவிட வேறுதானே என்ருன். ஆனல் உன்னைப்பிரித்து நினைவைப் பாரென்ருர்? ஸ்வாமி அப்படி பார்க்குமிடத்து நினைவைக்காணேன் என்ருன், ஆனல் நினைவு யாதோவென்ன? ஸ்வாமி நினைவானது நானுமல்ல என்னைவிட வேறுமல்ல என்ருன். அஃதெப்படியென்ன? ஸ்வாமி தங்கத்தினிடத்திலே பணியானது தங்கமுமல்லாமல் தங்கத்தைவிட வேறுமல்லாமல் கற்பிக்கப்பட்டதுபோல நினைவு யென்னிடத்திலேயே

கற்பிதமென்றான். ஆனால் இந்நினைவு வேறோ சத்தையோ வென்ன? ஸ்வாமி அதற்கு வேறே சத்தையில்லை யென்னு டைய சத்தையே தோன்றி விளங்காநிற்கிறதென்றான். ஆனால் இங்கே தோன்றுவதெல்லாம் யாதென்ன? ஸ்வாமி யிங்கே தோன்றி விளங்குவதெல்லாம் நானேயென்றான். இங்கே யுண்டாய் விளங்குகிறதெல்லாம் நீயேயென்று முன்னம் சொன்னதற்கு ஐயந் தோன்றிற்றே யிப்போது எல்லாம் நானேயென்று சொன்னது திரிவோ நன்றாய்ப் பாரென்றார்? ஸ்வாமி முதலில் திரிவினாலேயெல்லாம் நானெப்படியாவே னென்று கேட்டேன் இப்போது ஸ்வாமிகடாக்ஷத்தினாலே திரிவுபண்ணிக்கொண்டிருந்த அஞ்ஞான விருள்போய்த் துணிவாகத்தானே யெல்லாம் நானேயெனக் கண்டேனென் றான். உன்னைக் கண்டவிடத்தில் அநுபவமெப்படியென் றார். ஸ்வாமி அகண்டாகாரமயமாய்ச் சுட்டிறந்த சுகாதீத மாய்ப் பழுதையினிடத்திற் பாம்பொருக்காலு மில்லாதது போல உலகம், உயிர், பரம் (சக, சீவ, பரம்) என்பதொருக் காலுமில்லாததாய்ப் பிரகாசியா நிற்கிறதென்றான். இதுவே தற்சொரூபமுத்தி, தேகபதன பரியந்தம் கலக்கமில்லாமல் நிற்கக்கடவதென் றனுக்கிரகம்பண்ணி முத்தியானதற்குக் குறி மற்றநாலும் வுன்னனுபவப்படிக்குச் சொல்லென்றார்? ஸ்வாமி நானாவிதமாகிய பிரபஞ்சமென்னிடத்திலேயே ஆரோ பிதம், அது சங்கற்பத்தையுடையது, அந்தப் பிரபஞ்சமும் அதிட்டானமாகிய என்னைவிட வேறல்லவென்று காணுத் திரிவினாலே, எனக்குச் சநநமரணம். எல்லாம் நானேயென்றறி யில் சநநமரணமில்லை. இப்படியே மற்றநாலும் ஸ்வாமிகள் கடாக்ஷத்தினாலே யெனக்கனுபவமாயிற்றென்றான். நம்மு டையவநுபவமும் சுருதி முடிவிற்சொல்லுவது மிதுவேயெ ன்று சொல்லி இதிற்கலக்கமின்றி வாழ்வாயாகவென் றாசீர் வதித்தாரென்றதென்க. சாதனங்களையுடைய தீவிரபக்குவ னுக் கோராண்டு சோதித்து இந்த வுபதேசசித்தாந்தம் போதிக்கவேணுமென் றிருந்தாலும் அதிதீவிரபக்குவனுக்கு பவரோகநிவர்த்தியின் பொருட்டக்கணமேவுபதேசம்பண்ண வேண்டுமென்றதெனப்படும். (உபதேசசித்தாந்தக்கட்டளை.)

அறிவேயானேன்பது.

நினைவாகிய மனோசங்கற்பத்தினுலே இவ்வுலகமு மின்னு மிதைப்போல்வனவாகவும் விளங்காநின்ற அநேகவுலகங்க ளும், பதவிகளுமாகத் தோற்றுவதனைத்தினையும், வொவ்வொ ன்ருக நியதிகளைந்து நீங்கி முடிவில்நின்றதெதுவோ அதுவே, எங்கும் பரிபூரணமாக விளங்கும், யானுகிய அறிவாம். எல்லா மாயும், அல்லவாயும் விளங்குவதறிவாதலால் சிற்பிரகாசத்தை யன்றி யாதொன்றுமில்லை யெனவும், அது வெனது ஸ்வரூப மெனவும், எனது சொர்ப்பனக் காட்சியைப்போற் கற்பனு வடிவமெனவும் படும். சிற்பிரகாசமே யானென விளங்கலை மறவாது விவகரிக்கில் யாதுநினைக்கினும் யாதுசெய்யினும் அவற்ருற் சுவானுபவந் தடையாகாதாம். கண்டகனு, நித் திரைதெளிந்தபி னெப்படி போய்யாகுமோ, அப்படியே தன் னை யுள்ளவாறு தரிசிக்கவே, எண்ணங்களும், கிரியைகளும், பொய்யாகவே முடியுமென்க. மனோகற்பிதமே வுலகமாம்.

உ – ம். "மனத்தினு லெண்ணித் தானே வந்ததிவ் வுலகமா கும்" என்றும், "சித்து நானிறைந்தோ னென்ற திடமறவா திருந் தால், எத்தனை யெண்ணினுலு மேதுசெய்தாலு மென்ன, அத்தனை யும் பொய்தானே" என்றும் கை - ந - நீம்.

வாசனுவிருத்திக ளடக்குமுபாயம்.

போதமாகிய அறிவை அரசனுக்கி, அவ்வரசனே தானுகி, புத்தி முதலிய அகக்கரண புறக்கரணங்க ளனைத்தினையும் அடிமைகளாக்கின் அவ்விருகரணங்களுந் தலையெடாதடங்கு மாம். அவஸ்தாத்ரயமும், விருத்தித்ரயமும் தனது ஞெப் திஸ்புரிப்பையன்றி வேறில்லையெனக் காணத் தானே தனது ஞெப்தியாகக் கரையுமாம். கரைந்தவாறிருக்கவே பரிபூரணு னந் தோதயமாகுமாம். 110-வதுபக்கத்திலிருப்பதையுமறிக.

உ – ம். "போதமா மிராசன் ருனுய்ப் புந்தியைப் புலன்களா கத், தாதரா யிருக்கப் பெற்ருற் சகலமு மடங்குந் தானே" என்று கைவ. ந - நீதத்திற்காண்க.

குருநாத னனுக்கிரகித்த தத்துவசோதனை வழித்தாகச் சென்று, பஞ்சகோசங்களையுங் கடந்து, அப்பாற் ருேன்றும்

பாழையுமொழித்து, உள்ளத்தின்க ணெழிந்த பற்றுக்களை யும் அற்பவாசனுவிருத்தியையும்விட்டு, கூடத்தபிரமமென்னு நினைவையு மெல்ல நழுவவிட்டு, ஏகமாகப் பிரகாசித்து நின்ற பரிபூரண சைதன்னியத்தை யகக்கண்ணுற் றரிசித்ததாக வநு பவங் கூறப்பட்டிருக்கின்றதென்க. இதுவே சொப்பிரகாச மகிமையெனப்படும். "அத்துவித வஸ்துவைச் சொப்பிரகா சத்தனை யருமறை கண்முறசறையவே" என்று தாயு மானஸ்வாமிகள் பாடலிலும், "பஞ்சகோசமுங் கடந்து பாழையுந்தள்ளி யுள்ளிற், கொஞ்சமா யிருப்பும்விட்டு கூட த்த பிரம்மமென்னு, நெஞ்சமு நழுவி யொன்றுய்நின்ற பூர ணத்தைக் கண்டான்" என்று கைவ. ந - நீதத்திலுமறிக.

அறிவே ஞானமும், அஞ்ஞானமுமா மென்பது.

தன்னைமறந்த அறியாமையே அஞ்ஞானமும், தன்னை யுள்ளபடி காண்டலே ஞானமுமாம். தன்னைத்தான் காணுதள வும் சகசிவபரம், சத்தியமாம். தன்னைக்கண்டாலவை மித்தை அதாவது—பொய்பாம். காணுமை, காட்சி யாகிய விரண்டுந் தனக்குப் புடைபெயர்ச்சியாம். புடைபெயர்ச்சிக்கு வினை முதல் தானென்பதாம். தன்னையன்றி வினைநிகழ்தலும், நிகழ் தலையன்றி சத்தியமு மித்தையு மில்லையாம். இந்தவித்தை (ஞானம்) பிறவித்தவிர்ப்பதாம். ஈஸ்வரார்ப்பணஞ் செய்யும் புண்ணியமோ அதன்பலனை யனுபவிக்கப் பிறவியைத் தருவ தாம் "பிறப்பென்னும் பேதமை" என்று கூறியவற்றுற் காண்க. அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பது மெய்ஞ்ஞானமே யன்றி கருமமன்றென்க. புண்ணிய பரிபாகத்தால் மனஞ் சுத்தமாம். அந்த சுத்தத்தால் விசாரணைக்கிடமாம். அந்த விசாரணையால் ஞானமுண்டாம். அந்தஞானத்தால் முத்தி யுண்டாமென்க. பிரத்தியட்சமாகக் கண்டறிந்தது ஞான மாம். இது விவேகஞானம், மெய். ஒருவர் சொன்னவண்ணங் கேட்டதனை பாவிப்பது பாவயோகம், இது கற்பனை, பொய்.

அஞ்ஞானம், தமசு, அதாவது இருட்டு, மோஹம், மகா மோஹம், தாமிச்சிரம் அதாவது அந்தகாரம், அந்தாமிச்சி ரம் அதாவது காடாந்தகாரம் என ஐவகைப்படுமாம்.

சாதனசதுட்டயமுடையோர்க்கே ஞானமுண்டாமென்பது.

நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகம் அதாவது—தேகேந்திரியாதி சகல சகத்தும் அநித்தியமென்றும், பிரமமே நித்தியமென்றும், பிரமத்தின் காரியமான வைகுண்டாதிகள் நித்தியமென் றெண்ணுவது புத்திப் பிரமமேயொழிய வேறல்லவென்று மறிவதாம். நித்தியம் பரமாணுரூபம், அநித்தியம் காரியரூபமாம். நித்தியப்பொருள் 11 - வது பக்கத்திற் காண்க. இது முதற்சாதனமெனப்படும்.

இகமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம் அதாவது—இகலோக பரலோக போகங்களிரண்டும் அநித்தியமாயிருப்பதால் அவைகளில் அற்பபுத்திசெய்து அவற்றை நிராசைபண்ணி வெறுப்பதாம். சமாதி சட்க சமபத்தியம் அதாவது—சமம், தமம், உபரதி (விடல்), திதீட்சை (சகித்தல்) சமாதானம், சிரத்தையென்னும் ஆறும். சமமாவது—மனது தன்னுட்டத்திலொருமைப்பாடாக நிலைத்திருப்பதாம். அகக்காணதண்டம் புரக்கரண தண்டமெனப்படும். தமமாவது—சித்தம் ஏகாக்கிரகமாயிருந்து சத்தாதிவிஷயங்களில் (தன்மாத்திரைகள்) இந்திரியங்கள் செல்லாதபடி நிருத்துகிறதாம். உபரதியாவது—சித்தசுத்திக்குச் சாதனமாகக்கண்ட நித்திய நைமித்தியாதி சகலகன்மங்களையும் விட்டொழிக்கிறதாம். திதிட்சையாவது—பிராரத்தகன்மத்தால் தாபத்திரியங்கள் தன்னை வந்தடைந்தாலு மவைகளை யெண்ணுமல் பொருத்துக்கொள்வதாம். சமாதானமாவது—வேதத்திற்சொல்லும் அருத்தமறிவதன்பொருட்டு சித்தத்தை நன்ருக நிறுத்துவதாம். சிரத்தையாவது—குரு, வேதாந்த வாக்கியங்களில் சத்தியபுத்தி யுண்டாயிருப்பதாம். இது மோட்ச சாதனமாம். முமூட்சத்துவமென்னு நான்காஞ் சாதனமாவது—எந்த விவேகியானவன் சத்திய வைராக்கிய வநுபவஞானத்தினலே சமுசாரபந்தத்தை விடவேணுமென் றெண்ணியிருக்கிருனே அவனே முமூட்சத்துவமென்னுஞ் சாதனமுடையவனுவனும். ஐக்கியமுத்தியை விரும்பத்தக்க விச்சையுடையவனென்க. இந்த முமூட்சத்துவ சாதனமே மூலகாரணமாம். இது தீவரம், மத்திமம், மந்தம், அதிமந்தம் யென நான்கு

வகைத்தாம். இந்நான்கு சாதனமுடையோர்க்கே அறிவுண்டாகுமெனப்படும். பந்தம் - மூடம். முத்தி - தெளிவு. மூடத்தை அத்தியாரோபமெனவும், தெளிவை அபவாதமெனவும் படும். இவ்விரண்டுயுக்திகளை வுபநிடதங்களனைத்துங் கூறுகின்றனவாம். சாதனமில்லாமல் யெதையுஞ் சாதிப்பவருலகிலொருவருமில்லையாமென்க. பந்தமுத்திவிவகாரம் 123-வது பக்கத்திற் சொல்லப்பட்டிருப்பதையறிக.

உ-ம். "சாதன மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகிலில்லை, யாதலா லிந்த நான்கை யடைந்த வர்க் கறிவுண்டாகும்" என்று கைவ - ந - நீதம்.

சமாதியடைதற்குச் சாதனமான ஞானபூமிகள் ஏழாம். அஞ்ஞானபூமிகளுமேழெனப்படும்.

அஞ்ஞானபூமிகளென்பன — சகசிவபர உற்பத்திக்குக் ணமாகிய மகான்களால் கூறிய நாமங்களான வித்துநனவு, நனவு, மகாநனவு, நனுக்கனவு, கனவு, கனுநனவு, சுழுத்தி என்னும் ஏழாம். விரிவு 19 - வது பக்கத்திலறிக.

ஞானபூமிகளென்பன—சுபம் விரும்பல், விசாரமெய்தல், நல்ல மனஞ்சிறுகல், உண்மையிலே நிலைபெற்று நிற்றல், சங்கற்பமறல், பதார்த்தயெண்ண மறுத்திடல், துரிய துரியாதீதமெனவேழாம். விரிவு 17 - வது பக்கத்திலறிக.

ஞானயோகம் கன்மயோக மிரண்டும் மோட்சயேதுக்களென்பது 108 - வது பக்கத்திலும், உண்மையறியுஞ் சத்தியுணர்வுக்கேயன்றி தொழிலுகின்றென்பது 107 - வது பக்கத்திலும், கன்மகாண்டம் பூர்வபக்ஷமென்றது 112 - வது பக்கத்திலும், புண்ணிய பாவகன்மயாகாதிகளா லடையும் பயன், நின்மல ஞானமில்லாதார்க்கு சநந நீங்காதென்பது, யஞ்ஞ, தான தபோதியானுதிகளால் பிரயோஜனமில்லையென்பது 78 - முதல் 82 - வரையிலும் 122 - வது பக்கங்களிலுமிருப்பவைகளையுமறிக.

சீவன் தாய்வயிற்றிற்றங்கித் தாரணிமிசை வருவது.

சீவன் தாய்வயிற்றிற்றங்கி சநிப்பதென்பது—கருவு தரித்தது முதல் 6 மாசங்களில் தலை கால் கைகள் வயிறு கண் மூக்குச்செவி முதலிய அவையவங்களும், பஞ்சவாயுக்களு

முண்டாய், 7-வது மாசத்தில் சீவன் குடிபுகுந்து, 8-ல் தாய் புசிக்கும் அன்னரசத்தைக் கிரகித்து, 9-ல் பூர்வஜெந்மவிருத் தாந்தங்களையுணர்ந்து, ஈஸ்வரத்தியானஞ் செய்துக்கொண் டிருந்து 10 - வது மாசத்தில் பூமியிற் செனிக்குமென்று சொல்லப்படும்.

உடலாகிய வுலகம் அசத்தியம், ஞானமாகிய அறிவே சத் தியமென்பதை 109-வதுபக்கத்திலும், ஞானத்துக்குத் தடை நீக்கம் 111 - வது பக்கத்திலுங் காண்க.

அவித்தையும் அவித்தாநாசமும்.

அவித்தையாவது—ஒன்றை வேறொன்ருக வுணர்தலாம். ஞானகுணத்தை மாறுபடுத்துவதாம். காரணசரீரமாம். சாக் கிர சொப்பன சுழுத்தியென்னு மவித்தைகளைக் கண்டவ னெவனோ, அவனே அறிவாகிற புருடனும். நனவாகத் தோற்றுகிற ஸ்மாணை நீங்கின் அக்கணமே கனவாம். கனவு நழுவில்அக்கணமே சுழுத்தியாம. அதாவது நனவு கனவு யிரண்டையுங் காணுதது சுழுத்தியென்க. நனவு, கனவு சுழுத்தியெனு மூன்றும் அவஸ்தாத்ரயம், காட்சித்ரயம், அபி மானத்ரயமாக யிருக்குமென்க. நினைவு நீங்கினதென்பது, வேடத்தை வேடதாரியாகக் கொள்வதாம். ராசாவந்தான் தோட்டிவந்தா னென்பதுபோலவாம். நனவிற் சுழுத்தியென் றதுதூங்காமற் றூங்குதலாம். "நனவினிற் சுழுத்தியாகி நன்மகன் சுபாவமானுன்" என்று கை - ந - நீதம். "தூங்கா மற் றூங்கி சுகம்பெருவதெக்காலம்" என்றார் தாயுமானுர்.

அவித்தாநாசமாவது—அவித்தையென்னும் காரணசரீரம் நீங்காவளவும் மனமாகிய சூக்குமசரீரம் கணக்கின்றி வந் தழியுமாம். காரண சரீர நசிப்பேசூக்கு மசரீரநாசமாம். சூக்குமசரீரம் நீங்காவளவும் தூலசரீரம் கணக்கின்றி வந் தழியுமாம். சூக்குமசரீர நசிப்பே தூலசரீர நாசமாம். தூல சரீரம் பிராரத்தகாலமுடிவில் பிணமாகி விழுந்து விடுமாம். அப்படி விழுந்தக்கணமே சூக்குமசரீரம் வுலையிரும் புண்ட நீர்போலத் துரியமாயும் வியாபகமாயும் விளங்காநின்ற பிரம சொரூபத்தி லிறந்துபோ மென்றதென்க. இது அவித்தா

நாசதந்திரமெனப்படும். மெய்ஞ்ஞானமாகிய அக்கினியினுல் அவித்தையென்னுங் காரணசரீரம் பஸ்பமாகுமாம். அஃதெங்ஙனெனில்? வேதமகா வாக்கியார்த்தத்தை விடாது அகத்திற்கண்டு மனனிக்கில் பரிபூரணமாக விளங்குமாம்.

தலைகீழான அஸ்வத்தவிருட்சமேன்பது.

மேலே வேர்கீழே கிளைகளுள்ள தலைகீழான நித்யமான அஸ்வத்தவிருட்சமொன்றுளதாம். சம்சாரமே அஸ்வத்தமென்றும், சதுர்முகனே அதர்க்குவேரென்றும், வேதங்களே இலைகளென்றும், பூமியிலுள்ள ஸ்தாவமான வஸ்துக்களெல்லாம் கிளைகளென்றும், சத்தாதிவிஷயங்களோ அந்தச்சாகைகளுக்குத் தளிர்களென்றும், இநதவிருட்சத்தின் மேலுங்கீழும் தேவாதிரூபமாயும் மனுஷியாதிரூபமாயும் வியாபித்திருக்கிற சாகைகள் சத்வரசஸ்தமோ குணங்களால் விருத்தியடைகின்றனவென்றும், கீழே மனுஷியாதிலோகத்திலே கர்மங்களென்கிற அவிச்சின்னங்கள் (சிறுவேர்கள்) அனேகமாக சந்தித்திருக்கின்றனவென்றும், இதன் ஸ்வரூபமும் நாசமும், ஆரம்பமும், அஞ்ஞானமான ஆதாரமும், இந்த லோகத்திலறியப்படாதென்றும், நான்குபக்கத்திலும் வேறூன்றின அந்த அஸ்வத்தத்தை ஆத்மஞானத்தினுலே திருடமான குணங்களால் விருப்பத்தை விடுதலென்கிறவாளால் வெட்டி விஷயநிராசையா லெதனிடத்திற்புகுந்தவர்கள் மறுபடி பிறக்கமாட்டார்களோ அந்தவிடந் தேடப்படவேண்டுமென்றும், நல்ல ஆத்மஞானம் பிறந்தாலல்லது இது நிவர்த்தியாகாதென்றும், இந்த சம்சாரவிருட்சத்தை எவன் தெரிந்துக்கொள்ளுகிருனே அவனதை வெட்டுதற்குக் கருவியான வேதங்களைத் தெரிந்தவனுவனென்றும், ஆத்மாவிது, அநாத்மாவிதுவென்றறிகிற விவேகமுள்ளவர்கள் அபரிமித ஞானரூபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை யடைகிருர்களென்றும், சொல்லப்படும். பகவத்கீதை 15-ம் அத்தியாயம், ஒன்றுமுதல் 4-வரை ஸ்லோகங்களில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கூறியவற்றுனுங்காண்க. சாகைகள்—கிளைகள்.

தலைகீழான நித்திய அஸ்வத்தமாயாவிருட்சத்தில் இரண்டரும் பாவைகள் வாழுமென்றும், அப்பக்ஷிகளில் போகத்

தைவிரும்புகிற ஒருபக்ஷி அவ்விருக்ஷத்தின்பலத்தை நல்லது நல்லதென்று புசிக்குமென்றும், துதிக்கப்பெற்ற மற்றொரு பக்ஷி புசியாதென்றும், அப்பக்ஷி களைக்குறிப்புப்பொருளாக வைத்து வேதமானது சீவனையும், ஈசனையும், வகுத்தவண்ணம் விசாரித்தறியக்கடவதென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருப்பதையுமறிக.

உ - ம். 'அச்சுவத்தமென்ெருரு மரமதிலிரண்டரும் பரவைகள் வாழும்' என்று கை - ந - ீதத்தறிக.

வாச்சியார்த்த மிலக்கியார்த்த மிலக்கணைகளாவன.

ஈசன், சீவன்யென்னு மிரண்டுபதங்களும் வாச்சியார்த்தமும், மலரகிதமான பிரமம், கூடத்தன்யென்னுமிரண்டும் லட்சியார்த்தமுமாம். வெண்ணையானதுயெப்படி வேற்றுமையின்றி காச்சினபாலிற் கலந்தொன்ருயிருக்குமோ அது போல வாச்சியார்த்தத்தில் வேற்றுமையின்றி யபேதமாக இலட்சியார்த்தம் கலந்தொன்ருயிருக்குமாம். மிசிரம்பித்திருக்கும் வெண்ணையைமாத்திரம் கடைந்தெடுக்கு மாறு போலவாச்சியார்த்தத்தில்மிசிரிம்பித்திருக்கிற தனதெதார்த்தஸ்வரூபத்தைமாத்திரம், சிரவண மனனுதிகளால், அய்யந்திரிபறச்சிந்தித்து கற்பனைகளினின்று பிரிந்துக்கொள்ளவேணுமென்று அதாவது-வாச்சியார்த்தத்தைவிட்டு லட்சியார்த்தத்தைப் பற்றவேணுமென்றும், அப்படி பிரிவதெங்ஙனமெனில்? தூலதேகத்தை நானென்னும் அகங்காரமாகிய அறிவை நியதிகளைந்து கொல்லவேண்டுமென்றுஞ் சொல்லப்படும். தத் - ஈசன், த்வம் - சீவன், அசி - பிரமம் இது வாச்சியார்த்தமாம். தத் - பிரமம், த்வம் - கூடத்தன், அசி - ஐக்கியம் இது லட்சியார்த்தமாம். இலக்கியார்த்தம், விட்ட லக்கணை, விடாத லக்கணை, விட்டும் விடாத லக்கணையென மூவிதமாம். இம்மூன்றிலக்கணைப் பொருள்களினுல், மேலான சாஸ்திரங்களில் அருத்தம் பொருந்தாமல் வேறுபடுகின்ற வாக்கியங்களெல்லாம், அருத்தமாமென்க. கங்கைக்கண் யிடைச்சேரியென்னுமிடத்து, கங்கையினிடத் திடச்சேரி யிருக்குமா? கரையினிடத்திருக்குமென்று அதைவிட் டிதைக்கொள்வது விட்டலக்கணையாம். கருப்புச்சேப்போடு தென்னுமிடத்து

கருப்புநிறமாகிய பசுவும், சிகப்புநிறமாகிய குதிரையும் செல்லுகின்றனவென்று, அந்நிறத்தைவிடாமல் அவ்வாமாக்களைக் கொள்வது விடாத லக்கணையாம். அவனே யிவனுன தேவதத்தனென்னு மோர்புருடனென்னுமிடத்து, அவ்விடம், அக்காலம், அவ்வேடமுள்ள, அவனே, இவ்விடம், இக்காலம், இவ்வேடமுள்ள, இவனென, அப்புருடனை மாத்திரங் கொள்ளும்போது அவ்விடம் முதலியன நீங்கி, புருடன்மாத்திரமிருக்கின்றதை விட்டும் விடாதலக்கணையாமென்க.

உ – ம். "பூச்சிய ஈசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டினுக்கும் வாச்சிய மிலக்கியார்த்தமலமிலாப் பிரமம் ஆத்மா" என்றும், "பிரிவதெப்படி யென்றக்கால் பிணமாகும் வுடல் நானென்னு, மறிவினைக் கொல்லல் வேண்டும்" என்றும் கைவ - ந - நீதம்.

வேதம் வேதவாக்கியங்களாவன. (அத்வைதம்.)

இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணமென வேதங்கள் நான்கு. ஈசுரன் பஞ்சமுகத்திலுற்பத்தியாயினவாம். இருக்குவேத வாக்கியம் "பிரக்ஞானம்" பிரமமென்றதெனப்படும். யசுர்வேதவாக்கியம் "அகம்பிரமாஸ்மி" யென்றதெனப்படும். சாமம் "தத்வமசி" அது நீ யானு யென்றதெனப்படும். அதர்வண வேதவாக்கியம் "அயம் ஆத்மா பிரமம்" என்றதெனப்படும். வாக்கியமொவ்வொன்றும் மூன்று பதங்களாயும்; நான்கு வாக்கியங்களும், சீவ பர ஐக்கியத்தைக் காட்டுவதாயும்; ஞானகாண்டம் கர்மகாண்டமெனுமிரண்டையுஞ்சொல்லுவதாயு மிருக்குமெனப்படும். இதுவாக்கியோற்பத்தி.

வாக்கியபேதமாவது—பிரக்ஞானம் பிரம மெனும் இருக்வேதவாக்கியம், பிரக்ஞை, ஞானம், பிரம, மெனப் பதங்கள் மூன்று. பிரக்ஞையே பிரமமென்றதெனப்படும். அகம்பிரமாஸ்மியெனும் யசுர்வேதவாக்கியம், அஹம்,பிரமம்,அஸ்மி, யென ப்பதங்கள் மூன்று. தான் பிரமமாகிறதெனப்படும். தத்வமசி யென்னும் சாமவேதவாக்கியம், தத், த்வம், அசி, யெனப் பதங்கள்மூன்று. தத்-அது, த்வம்-நீ, அசி-ஆனுயெனவும், அது நீயாகின்ருயென்றதெனவும் படும். அயம் ஆத்மா பிரமமென்னும் அதர்வண வேதவாக்கியம், அயம், ஆத்மா, பிரமமெனப் பதங்கள்மூன்று. நான் பிரமமென்றறிகிறதெனப்படும்.

உ – ம். "முந்திய வேதோற்பத்தி பிரக்ஞானம் பிரமமென மொழியும் வேதம், சிந்தைசெயி லகம்பிர மாஸ்மியெனும் வாக்கியம் செப்பு மூன்றிற், றந்தோம்சியெனும் வாக்கியம் நாலாவ தயமான்மா பிரம மென்ன, வந்தவிந்த வாக்கியந்தா னதர் வணத்தி லுற்பத்தி வகுத்தவாறே" என்று மெய்ஞ்ஞான குருவாக்கியத்தறிக.

வாக்கிய வுபதேசமாவது—பிரக்ஞேயே பிரமமெனும் இருக்கு வேதவாக்கியம் சீடனுக்குபதேசிக்க, பிரக்ஞேயாவதேதென்று சீடன் கேட்க? அகம் பிரமாஸ்மி யென்றிருக்கிறதே அதுவென்று யசுர்வேத வாக்கியம் வுபதேசிக்க, அனேக அகத்திலே எந்த அகமென்று சீடன்கேட்க? சீவேஸ்வராாக பார்க்கப்பட்ட பிரமமென்று தத்வமசியென்னுஞ் சாமவேத வாக்கிய முபதேசிக்க, ஜீவீஸ்வராளும் வுபாதியுந் தள்ளுபட்டபோதே தோய்தமாச்சுதே யென்றுசொல்ல? அன்னியமான தோய்தமும் பிரமத்தைத்தவிர வேறில்லையென்று அயம் ஆத்மா பிரமமென்னும் அதர்வண வேதவாக்கியம் வுபதேசிக்கப்பட்டதென்ற தெனப்படும்.

வாக்கிய முக்கியம், அதாவது மகிமையாவது—சகல வுபாதிகளேயுந் தள்ளி பிரக்ஞேயேதானு யாகாமியம் பற்றுத படியினுலே முதல்வாக்கியமும், வேஷதாரியைப்போல சகல கிருத்யமும் தானல்லவாகில் அகமாகின்ற பிரமமேதானென வாக்கிவிச்சப்படியினுலே இரண்டாம் வாக்கியமும், ஜீவீஸ்வரபிராந்தியைத் தள்ளிப் பார்க்கப்பட்ட பிரமமே தானென வாக்கிலிச்சப்படியினுலே மூன்றும் வாக்கியமும், சஞ்சிதத்தைப்போக்கிச் சகலமுந் தானுக்கி விச்சபடியினுலே நாலாம் வாக்கியமு முக்கியமாமென்றதென்க.

வாக்கியப் பிரகாசமாவது — நாலுவேத வாக்கியத்துக்கும் நிரைநிரையே தக்ஷிணமூர்த்தி சாட்சிகுரு பரிபூரணமென்றதெனப்படும்.

வாக்கிய அஞ்ஞானநிவர்த்தியாவது — நாலுவாக்கியத்துக்கும் நிரைநிரையே ஆவாணம், விட்சேபம், மாயை, அவித்தையென்று சொல்லப்படும்.

வாக்கியநிண்ணயமாவது— அகண்டம் தானுக்கி விச்சபடியினுலே நாலாம் வாக்கியமே முக்கியமாம். மற்ற மூன்

றும் நியதிபண்ணித் தள்ளிற் றோய்தத்தைப் போக்காத படியினாலே அமுக்கியமாம்.

வாக்கியத்தியானமாவது—நாலு வேதவாக்கியத்துக்கும் நிரைநிரையே தக்ஷிணாமூர்த்தி சாட்சி குரு பரிபூரணமாம்.

வாக்கிய அவிதியாவது — நாலுவாக்கியத்துக்கும் நிரை நிரையே சாட்சாத்காரமென்றும், யானென்னுஞ் சீவீஸ்வர பிராந்தியென்றும், அகண்ட சாட்சாத்காரமென்றுஞ் சொல் லப்படும்.

வாக்கியகதைகளாவன—முதல் வேதவாக்கியம் குச்சரிய சக்கிலியும், இரண்டாம் வாக்கியம் இராட்சசனும், மூன்றும் வாக்கியம் வேடுவச்சியும், நாலாம் வாக்கியம் பிராமணனும், உபதேசம் பெற்று பிரமகைவல்லியமடைந்தார்களெனப்படும். கதைகளின் விரிவு. உண்மைப் பொருள்விளக்க நூலிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

வேதவாக்கியவுரைகளாவன. (உரை - அருத்தம்.)

இருக்குவேதவாக்கியவுரையாவது:—பிரக்ஞே,ஞானம்,பிர மம், என்னு முதல்வேதமாகிய இருக்கு வேதவாக்கியப்பதங் கள் மூன்றில், பிரக்ஞேயென்றறிந்த அறிவு, பூதஅறிவாம். பூதஅறிவு சடமானபடியினாலேயும், சரீரந் தன்னையும், பிற ரையுமறியாதானபடியினாலேயும், இந்திரியங்களுக்கு அந் தக்கரணமில்லாதபடியினாலேயும், அந்தக்கரணங்கள் நினைப்பு மறப்பானபடியினாலேயும், அவித்தை அஞ்ஞானமானபடி யினாலேயும், சீவன் கிஞ்சிக்யஞனமானபடியினாலேயும், இவை யெல்லாம் அறிவாகமாட்டாதென்க. இவையெல்லாமறிவல் லனவாயின் அறிவாவதென்னில்? சாட்சியானது சீவன்முத லாய முன்சொல்லியவையெல்லாமறிகையினாலும், அந்தச் சாட்சியையறிய வேறொருவறிவில்லாதபடியினாலும், அது நித்யப்பிரகாசமானபடியினாலும், அந்தசாட்சியே அறிவாமெ ன்க. அந்தப்பிரக்ஞேயானசாட்சியே ஞானமாம், அந்தஞானத் தையே பிரமமென்றுபதேசிக்கப்பட்டதென்றதென்க.

யசுர்வேதவாக்கியவுரையாவது :—அகம் பிரமம் அஸ்மி யென்னு மிரண்டாம்வேதவாக்கியப்பதங்கள்மூன்றில்,அகமெ

ன்பது தானென்றதாம். பெண்சாதிபிள்ளைகளுக்குப் பீடை வந்தகாலத்தில் பெண்சாதிபிள்ளைகள் பிழைத்தாற்போது மென்று தனதான்னியங்களைக் கைவிடுகையினுலேயும், வே கிறவீட்டில் பெண்சாதிபிள்ளைகள் போனுற்போகட்டும் தன் சரீரம்பிழைத்தாற்போதுமென்று வீட்டைவிட்டோடிப்போ கிறபடியினுலேயும், தூளிகாத்தடிக்கும்போது சரீரத்தையுங் கைவிட்டு இந்திரியங்களைப் பதனம்பண்ணுகையினுலேயும், தியானவேளையி லிந்திரியங்களைக் கைவிடுகையினுலேயும், சுழுத்தியவத்தையில் மனதும் கைவிடுகையினுலேயும், அஞ் ஞானத்தால் பொல்லாதகாரியங்களைச்செய்ததனுல் லச்சை வந்தவிடத்தில் நல்லறிவு பிரகாசிக்கையாலேயும், மாணவே ளையில் அந்த வேதனைப்படுகிறதிலும் என்சீவன் போகாதோ வென்று சீவனைக்கைவிடுகையினுலேயும், பரமசுகமாகிய சாட் சியே தானுகவேணுமென்றுநாடுகையில் அகமாகின்றசாட் சியே பிரமமெனத்தெளிகவென்பதாம். அஸ்மியென்றது - பிரமமே தானுகயிருவென்றதெனப்படும்.

சாமவேதவாக்கியவுரையாவது:— தத்வமசி, அது, நீ, யானுயென்னும் மூன்றும்வேதவாக்கியப் பதங்கள் மூன்றில் தத்பதமாவது ஈசுரவுபாதி, தொம்பதமாவது சீவவுபாதி, அசிபதமாவது இரண்டினைக்கியம். தத்பதத்துக்கு வாச்சி யார்த்தம். விராட்டு,இரணியகெற்பன்,மாயையாம். இந்தச்சரீ ரத்திரயத்துக் கபிமானி ஈசுரனும். இதற்கு லட்சியார்த் தம் பிரமமாம். தொம்பதவாச்சியார்த்தமாவது தூலசூக்கும காரணமாம். இந்தச்சரீரத்திரயத்துக்கபிமானி சீவனும். இத ற்கு லட்சியார்த்தம் கூடத்தராம். அசிபதவாச்சியார்த்தமா னது சாடாகாசமும், மகாகாயமு மொன்றென்றறியிராப்போ லக் கூடத்தரும் பிரமமு மொன்றென்றறியிரதே அயிக்கிய மாம். இதற்கு லட்சியார்த்தம் தானுயிருந்தும் அந்தவாதனை தானுமற்றதுவே யசிபதப்பொருளாகிய வஸ்துவென்றறிகிற தென்க. இப்படியாயுள்ளபொருளைக் கிரியாப்பதங்களுடனே கூட்டி போதிக்கிறமுறைமை யெப்படியென்னில்? அது நீயா கின்றுயென்றும், நீ அதுவாகின்றுயென்றும் போதிக்கப்படு

வதாம். நீ அதுவாகின்றாயென்று போதிக்கிறமுறைமையில் செக சீவ பாத்தை விளக்குமாம்.

தொம்பதகாரியவுபாதி அவித்தை அபிமானிநாமங்கள்.

நீயென்னுந்தொம்பதத்துக்கு அபரோட்சமென்னும் காரியவுபாதிகள், தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், பிராணவாயுவெனு மேழாம். இந்த ஏழுபாதிகளும் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தியெனு மூன்றவத்தைகளாம். அபிமானிமுறையே விசுவன், தைசதன், பிராஞ்ஞனும். தொம்பதம்விட்டலக்கணையாற்றரிசிப்பதாம்.

தொம்பததேகதத்துவங்களாவன:—ஞானேந்திரியம் 5, கன்மேந்திரியம் 5, தன்மாத்திரை 5, அந்தக்கரணம் 4, பிராணவாயு 1, ஆகத்தத்துவங்களிருபத்தைந்தாம்.

தத்துவநியதியாவது:—இது தொம்பதசோதனை, மனனமாம். தேகம், இந்திரியங்களாகியவிவைகள் பஞ்சபூதங்களின்கூறாயும், அந்தக்கரணங்களில் மனம், வாயுவினுடையவும், புத்தி, தேயுவினுடையவும், சித்தம், அப்புவினுடையவும், அகங்காரம், பிருதிவினுடையவும் கூறாகையாலும், வாயுவுக்குச் சுழுத்தியில் சைதன்னியமில்லாமையாலும், சாக்கிரம் ஏழுபாதிகளுடன்கூடி விளங்குகையாலும், சாக்கிரம் சொப்பனத்திலழிவதாலும், சொப்பனம் சாக்கிரத்தின் வாதனையாகவும் அது சுழுத்தியிலழிவதாலும், சுழுத்தி யிரண்டவத்தைகளின்வொழிவாயிருப்பதாலும், இப்படியென் றுன்னாலறியப்படுவதாலும், இவையெல்லாம்நீயல்லவென்றறிகென்க. இவையெல்லாம் நீயல்லவாயின் நீயாவதேதென்னில்? இந்த இருபத்தினாலுதத்துவங்களிலும்பொருந்தி ஏழுபாதிகளையுங் கண்டுக்கொண்டிருக்கிற யாதொருசைதன்னியவறிவுண்டோ அந்தச்சைதன்னியஅறிவே நீயென்க. இதுவே சுத்ததொம்பதார்த்தமாம். உண்மையாய்நின்றுவிளங்குகிறது துரியமாம். சுத்ததொம்பதார்த்தமே துரியபானுக்கு உடலென்க.

தத்பதகாரணவுபாதியவித்தை அபிமானிநாமங்களாவன.

சுத்ததொம்பதார்த்தமே துரியபானுக்கு வுடலெனப்படும். அந்தத்துரியபானுக்கு, பரோட்சமென்னுங் காரணவுபா

திகள் சர்வக்ஞன், சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேஸ்வரன், சர்வசிருஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம் என்றேழாம். இந்த ஏழுகாரணவுபாதிகளும் தத்பதத்துக்கு துரியம், காலபரம், அதீதமென மூன்றவத்தைகளாம். ஏழுபாதிகளுடன் விளங்குகிறதே துரியபரனுக்கு பாசாக்கிரமென்றும், இதற்கபிமானி விராட்புருடனென்றும், சர்வசிருஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரமாகிய மூன்றுபாதிகளுடன்விளங்குகிறதே காலபரமாகிய பரசொப்பனமென்றும், இதற்கபிமானி இரணியகெர்ப்பனென்றும், இந்த ஏழுபாதியுமில்லாமல் வொன்றுமில்லாதவிடமே அதீதமாகிய பரசுழுத்தியென்றும், இதற்கபிமானி அவ்யாக்ருதனென்றும் சொல்லப்படும். இந்தப் பரசுழுத்தியே பிரமத்தின்சொரூபமென்று வேதங்கள்கூறுகின்றனவாம். தத்பதம் விடாதலக்கணையாற்றரிசிப்பதாம்.

தத்பதசோதனைசிரவணமனனமாவது :—சர்வஞ்ஞனலே சர்வஞ்ஞனென்றும், இந்திரியங்களெல்லாமழிந்துந் தானழியாமநிற்கையினலே சர்வகாரணனென்றும், இந்திரியங்களுக்கெல்லாமுன்னிடாய்நின்றறிகையினலே சர்வேந்திரியாமியென்றும், இந்திரியங்களுக்கெல்லா மேலாய்நின்றுவிளங்குகையினலே சர்வேஸ்வரனென்றும், இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே தோன்றுகையினலே சர்வசிருஷ்டியென்றும், இந்திரியங்களெல்லாந் தானுயிருந்து ரக்ஷிக்கிறதினலே சர்வதிதியென்றும், இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளேயடங்குகையினலே சர்வசங்காரமென்றும், நாமங்களுண்டாயினவாம். இந்த ஏழுபாதிகளுஞ் சொரூபமல்லவாம். இந்த ஏழுபாதிகளையு மெந்தச் சைதன்னியத்திலே யளவிடப்பட்டதோ அதுவே சொரூபமாம். இந்தச்சொரூபம் உபாதிகளுடன் சம்பந்தித்தபோது முக்கியமென்றும், உபாதியைத் தானென்றபோது அசுத்தமென்றும்,உபாதிக்குச்சாட்சியானபோது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

காரணவுபாதிகளேழும் சம்பந்தித்து விளங்குகிறதென்றறிகிறமையாலும், பாசாக்கிரம் பரசொப்பனத்திற் றேன்றுமையாலும், மூன்றுபாதிகளுடன்கூடி விளங்குகிறதே பரசொப்பனமென் றறியப்படுவதினலும், பரசொப்பனம் பா

சுழுத்தியிலழிவதாலும், வுபாதிகளொன்றுமில்லாதவிடமே பரசுழுத்தியென் றறிவதினுலும், பரசொரூபத்தில் பரசுழுத்தியழிவதினுலும், இவையெல்லாம் சொரூபமல்லவாம். சொரூபமாவதேதென்னில்? மூன்றவத்தைகளையுங்கண்டு கழன்று மேலாய் நின்று விளங்குகிறதே பரசொரூபமாம். இந்தப் பரசொரூபத்தையே மகாவாக்கியம் சுத்த தத்பதார்த்தமெனப் படுவதென்று கூறுகின்றதெனப்படும்.

அசிபதமுக்கிய மனனம்.

தேகேஜாக்கிரமமாகிற கிஞ்ஞிஞ்ஞனயிருக்கிற சீவனுக்கும், போதோக்கிரமமாயிருக்கிற சர்வஞ்ஞன பரனுக்கும், இரண்டுபதத்திலும் சொல்லப்பட்டபொருள் முன்னைக்கிய விருப்பினுலே ஏகமாதல் கூடுமாமென்க.

முக்கியமான வுபாதிதீர்ந்து லட்சியமானேமென்கிற வாதனுதோஷமாகிற குத்தம் அகண்டவாக்கியத்தினுலே ஏகம் பண்ணப்படுமென்க. காரிய காரணுேபாதிகளிரண்டுங் கழன்று விளங்கப்படா னின்ற தற்சொரூபத்தினுல், விசுவமெல்லாம் விழுங்கி, அகண்ட பரிபூரணமாய் விளங்குமென்றும், இதற்கபிமானி பிரஜாபத்தியென்றும், வேதங்கூறுமாம். இந்த வாதனைகளெல்லாந் தீர்ந்து அகண்ட பரிபூரணமாய் விளங்கப்படுவது அசிபதமாகையால் சீவனும், பரனும், தேகமாயிருக்கிற வுபாதியும், சம்பந்தித்துவருகிற அவத்தையும், கோட்பாடுகளும், விரிவு வொடுக்கமுமாகிய விவையெல்லாமொன்றுமின்றி வொழிவில்லாத நிறைவாய் விளங்கப்படானின்ற யாதொரு சொரூபத்தையே மகாவாக்கியம் ஆனுமென்றதென்க. அசிபதம், விட்டும்விடாதலக்கணையாற்றரிசிப்பதாம்.

நிதித்தியாசனமாவது.

தொம்பத தத்பதவுபாதிகளவைகளின் சோதனையும், வாதனுதோஷமாகிய அசிபதத்தினிட சோதனையும், சந்தேகமறக்கண்டு வுண்மையைக் காண்பதுவே முடிவெனப்படும்.

உபசாந்தமேன்பது.

தன்னை மறந்தது மூலவஞ்ஞானமாம். விசுவமெல்லாந் தன்மயமாய் விளங்குகிறபடியினுலே குற்றந்தீர்ந்து யிந்த

வாதனுதோஷந் தீர்க்கவேணுமென்று வேதங்கூறுமாம். உப சாந்தமாகிய மறப்பு நீங்கினலல்லது தீராதென்க. தற்சொரு பத்தினிடத்திலே நிற்குதோ யில்லேயோ பாரென்னுமிடத்து? இல்லே. இல்லாதவிடமெப்படி யிருந்ததென்னில்? ஆதியந் தஞ் சூன்னியமாகயிருந்தது. இதுவே பரிபூரணமாமென்க. அந்தப் பரிபூரணமெப்படி யிருந்தது பாரென்னுமிடத்து? யென்னுற் சொல்லப்போகாதிருந்தது. அதெப்படியெனில்? மனதுக்கெட்டாதபடியினுலே வாக்கு வசனிக்கப்போகாது, ஆகையால் வாக்கு மனுதீதமென்றிரண்டையுங் கண்டு விள ங்கிவந்ததே ஞானமாம். சத்து, சித்து, ஆனந்தமென்னுந் திருக்குஸ்வரூபமே ஆத்மாவாகிய நீயென்று போதிக்கப் பட்டதென்றதென்க. சீவன்முத்தி அதீதத்திலும், பரமுத்தி யுபசாந்தத்திலுமாமென்க.

உ - ம். "தொம்பதந் தற்பதந் தோன்று மசிபதம், ரம்பிய சீவன்பரன் சிவமாய் நிற்கு, மம்பத மேலேச் சொரூபமா வாக்கியஞ், செம்பொரு ளாண்டருள் சீர்நந்தி தானே" என்றும், "சித்திக்கு வித்து சிவபரந் தானுதல், சத்திக்கு வித்து தனதுப சாந்தமே" என் றும். திருமந்திரத்திலறிக.

நாலாம் வேதவாக்கியவுரையாவது.

அயம், ஆத்மா, பிரமமென்னு நாலாம் வேதவாக்கியப்பதங் கள் மூன்றில், அயமென்றது-ஆத்மாவென்றும், ஆத்மாவென் றது-பவுதீகமென்றும், இந்தச் சீவிஸ்வரவாச்சியமான வுபா தியே,பிரமமென்றுஞ்சொல்லப்படும். இஃதெப்படி பிரமமென் னில்? யானேதானே மரமானுப்போலவும், வெள்ளிதானே கிளிஞ்சலானுப்போலவும், கள்ளன்தானே கட்டையானுப் போலவும், பூதபவுதீகமே பிரமமென்றறிகிறதென்க. "மர த்தை மறைத்தது மாமத யானே, மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானே, பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம், பரத்துள் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே" என்றும், "தன்னே மறைத் தது தனுகரணங்கள், தன்னில் மறைந்தது தனுகரணங் களே" என்றும் திருமந்திரத்திலறிக.

ஆத்மதரிசனம். (அதர்வணவேதப்படி.) தொம்பதம்.

தூல, சூக்கும, காரண, தேகதத்துவங்களோவ்வொன்றும் தூல, சூக்கும, காரணமாயிருக்குமென்க.

தோம்பத தூல சூக்கும காரண தேகதத்துவங்களாவன.

தூலதேகதத்துவங்கள்—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமெனப் பூதங்களைந்தெனப்படும்.

தூலத்திற் றூலதேகமாவது:—பஞ்சபூதங்கள் பூதகுணங்களில் பிருதிவியினுடைய காரியங்களான-மயிர், தோல், நரம்பு, எலும்பு, தசைஎன 5, அப்புவின் காரியங்களான - நீர், உதிரம், வேர்வை, மச்சை, சுக்கிலம் என 5, தேயுவின்காரியங்களான - ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பு என 5, வாயுவின் காரியங்களான - ஓடல், நடத்தல், யிருத்தல், கிடத்தல், திரிதல்என 5, ஆகாயத்தின் காரியங்களான-குரோதம், லோபம், மோகம், மதம் ஆச்சர்யம்என 5 ஆக 25ம் தூலத்திற் றூலதேகமெனப்படும்.

மண்ணுதிவியல்புகள் 11-வது பக்கத்திலும் பிருதிவியாதி தத்துவதோற்ற முதலிபன. 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66 பக்கங்களிலுங் காண்க.

தூலத்திற் சூக்குமதேகமாவது—சூட்சுமத்திற்கும் பஞ்சபூதங்களுமுண்டாம். அவை காரணரூபமாயிருக்குமாம். அஃதெங்ஙனெனில்? ஆகாயத்தில் வெளியும், வாயுவும், அக்கினியும், அப்புவும், கடினமுமுண்டானதுபோலாம். இந்த ஐந்துபூதங்களின் பஞ்சிகரணக்கதம்பமாவது:—ஆகாயத்துக்குத் தன் னித்தியகுணம் உள்ளம். வாயுவுக்குத் தன் னித்தியகுணம் வியானவாயு. தேயுவுக்குத் தன்னித்தியகுணம் சட்சு. அப்புவுக்குத் தன்னித்தியகுணம் ரசம். பிருதிவிக்குத் தன்னித்தியகுணம் உபத்தம். இந்த நித்தியகுணம் ஐந்தையும் புறம்பாக வைத்துக்கொண்டு, ஐந்துபூதத்திலுங் கூடுகிற கதம்பமாவது—ஆகாயத்தில் பிருதிவிகூடில் ஆங்காரம், அப்புகூடில் சித்தம், வாயுகூடில் மனம், தேயுகூடில் புத்தி ஆக நாலு. வாயுவில் பிருதிவிகூடில் பிராணன், அப்புகூடில்

அபானவாயு, தேயுகூடில்உதானவாயு, ஆகாசங்கூடில் சமான வாயுவு ஆக நாலு. தேயுவில் பிருதிவிகூடில் ஆக்ராணம், அப்புகூடில் சிங்குவை, வாயுகூடில் தொக்கு, ஆகாசம்கூடில் சோத்திரம் ஆக நாலு. அப்புவில் பிருதிவிகூடில் கந்தம், தேயுகூடில் ரூபம், வாயுகூடில் பரிசம், ஆகாசம்கூடில் சத்தம்ஆக நாலு. பிருதிவியில் அப்புகூடில் பாயுரு, தேயுகூடில் பாணி, வாயுகூடில் பாதம், ஆகாசங்கூடில் வாக்குஆக நாலு. இந்த யிருபது தத்துவங்களும், நித்தியகுண தத்துவங்களைந்துமாக தத்துவங்களிருபத்தைந்தும் தூலதேகத்திற் சூக்குமதேகமென்றதெனப்படும்.

தூலதேகத்திற் காரணதேகமாவது—மண்ணும், தண்ணீருங்கூடி சுவரானப்போல தோல் மாங்கிஷம் மண்ணும், சுக்கில சுரோணிதம் ரக்தமுதலியன தண்ணீருமாகக் கூடி தேகமானபடியினலே இந்தத் தூலதேகத்திற் காரணமாம். இதற்குக் கருவி கரணங்களுமுண்டாம். இந்த மூன்றுங் கூடியே தூலதேகமானதாம். இதற்கவத்தை சாக்கிரமாம். அபிமானி விசுவனும். இந்தப்பேரொதினல் வந்ததென்னில்? பிரபஞ்சத்திற் சகலமும் பார்த்துச் செய்வன், செய்காரியமெல்லாமறிவன், இதன் மேற்காரியமுமறிவன், வேண்டுவதனைத்தும் விடுவனகையால் விசுவனென்று பெயரானதாம். குணம் இராசசம். சத்தி கிரியாசத்தி, தானம் நேத்திரம், போகம் உலகத்தபிமானத்தாலறிந்து புசிப்பது. அக்ஷரம் அகாரம். எல்லாத்திலு நின்று வர்த்திக்கிறபடியினலே சீவாத்மாவென்று பெயருண்டாயிற்றென்க.

சூக்ஷமத்திற் றூல, சூக்ஷம, காரணதேகவிவரம்.

சூட்சுமத்திற்றூலதேகமாவது — சொப்பனவத்தையே சூட்சுமதேகமெனப்படும். தூலதேகத்திலிருந்தனுபவித்த வாசனை யிந்த சூட்சுமதேகத்திற் பிடிபடுமாம். அஃதெங்ஙனென்னில்? ஒருவனுக்குப் புத்தியென்கிறது தலையிலேறிக் கொண்டு படுத்திருந்து பார்த்தான், மறுபடி பிரண்டுபார்த்தாப்போல, முன் தூலத்தில்பார்த்த வாசனையைப் பிடித்துக் கொண்டு சூட்சுமத்திற் பார்க்கிறனென்றறிவது. சூட்சுமத்

திற் றூலதேகமே புரியட்டக தேகமெனப்படும். இதற்கு ஞானேந்திரியங்களைந்துங்கூடி 1, கன்மேந்திரியங்களைந்துங் கூடி 1, விடயமைந்துங்கூடி 1, பிராணாதிவாயுக்களைந்துங் கூடி 1, கர்மம் 1, அஞ்ஞானம் 1, ஞானம் 1, ஆக எட்டுங் கூடி ஆத்மா அஷ்டபுரிதேகமெனப்படும். இதுவே சூட்சுமத்திற் றூலதேகமாம்.

சூட்சுமத்திற் சூட்சுமதேகமாவது—ஞானேந்திரியங்கள் 5, கன்மேந்திரியங்கள் 5, பிராணாதிவாயுக்கள் 5, மனம் 1, புத்தி 1, இந்தப் பதினேழுதத்துவங்களும் பொருந்தினதே சூட்சுமத்திற் சூட்சுமதேகமென்க. இதுவே லோகாதிலோகம் போய்வருமென்றதெனப்படும்.

சூட்சுமத்திற் காரணதேகமாவது—வாயுவின் ஆதாரத்தினாலே மனதும், தேயுவின் ஸ்வரூபத்தினாலே புத்தியுமாகிய விரண்டும், வாயுவினாலும், தேயுவினாலும், வர்த்திக்கப்பட்டபடியினாலே இது சூட்சுமத்திற் காரணதேகமெனப்படும். இம்மூன்றுங்கூடியே சூட்சுமதேகமாயிற்றென்க. இதற்கவித்தை சொப்பனம். அபிமானிதைசதன். இந்தப்பெயரெதினால் வந்ததென்னில்? தேயு சொரூபமாய் சகலதேசங்களுஞ் சஞ்சரித்து நிற்பதாலென்க. இதற்கு குணம் சாத்வீகம். சத்தி யிச்சாசத்தி. தானம் கண்டம், போகம் புரியுத்தபோகம். இன்னதினியதென்று பேதாபேதமில்லாமற் கொள்வதாதலாற்புரியுத்தபோகமென்றதென்க. அக்ஷரம் உகாரம். இது எல்லாத்திலுநின்று வர்த்திக்கிறபடியினாலே அந்தாத்மாவென்று பெயராம். வர்த்தித்தலென்றது, வளர்தலாம்.

காரணத்திற் றூல, சூக்ஷும, காரணதேக விவரம்.

காரணத்திற் றூலதேகமாவது—தூலமும், சூட்சுமமும் நீயறிந்தாபோவென்று குருவானவர் கேட்டு சீடன் தேவரீர் கிருபையினாலே அறிந்தேனென்று சொல்ல, நீ யாரென்று கேட்டார்? சீடன் நானறியேனென்றான். நீ அறியேனென்றதே ஆணவம். அதுவே காரணதேகமென்று சொல்வில் பின்னும் சீடனைப்பார்த்து நீ யறியேனென்று சொன்னது நீ அறிந்துசொன்னதோ அறியாமற்றான் சொன்னதோ வெ

ன்று கேழ்க்க? சீடன் நன்ருய் விசாரித்துப் பார்த்துதான் நானறியேனென்றும் அறிந்தேனென்றுஞ் சொன்னேனென்ருன். நீ அறிந்துசொன்னவனே ஞானசொரூபன், அறியேனென்றதே யாணவசொரூபம், இதுவே காரணத்திற் றூலதேகமாம். இதற்குப் பஞ்சபூதவாயு வியங்குகையால் வாயுவுமுண்டு. அந்தவாயுவு வெளியில்லாமல் நடவாதாகையால் வெளியாகிய ஆகாயமுமுண்டு. நியசனம்பண்ணி, யது சுழுத்தியிற்றங்கி, யதில் சீரணமாய்ப்போனதே அக்கினியுமுண்டு. அது தண்ணீர் கூடாமல் சீரணமாகாதாகையால் அப்புவுமுண்டு. அந்தச்சுழுத்தியி லொன்றுந்தெரியாமற் கிடப்பதாகையால் பிருதிவியுமுண்டு. இந்த பஞ்சபூதமுண்டான போதே இருபத்தைந்துகுணமு மதிலடங்கியிருக்கும். இதுவே காரணத்திற் றூலதேகமெனப்படும்.

காரணத்திற் சூட்சுமதேகமாவது—அந்தக்கரணமாகிய உள்ளமும் ஆகாசமுங்கூடி காரணத்திற் சூட்சுமதேகமென்றதெனப்படும்.

காரணத்திற் காரணதேகமாவது—சுழுத்தியவத்தையிற் சகல விந்திரியங்கள் காணங்களாகிய விவையெல்லாம் பிரளயமானவிடத்தில் அந்தக்கரணம் ஒன்றுமே நிற்கையால் அதுவே காரணதேகத்திற் காரணதேகமெனப்படும். இம்மூன்றுங்கூடியே காரணதேகமாம். இதற்கவத்தை சுழுத்தி, அபிமானி பிராஞ்ஞனும். இந்தப்பேரெதினுல் வந்ததென்னில்? சாக்கிரமும் சொப்பனமுமறிந்து, தான் சுழுத்தியிலே யிருக்கிறபோது கியானமுண்டாகையால் பிராஞ்ஞனென்று பெயருண்டாயிற்றென்க. சுழுத்தியில் யெப்படியிருந்தேனென்று சீடன்கேட்க? அதற்கு நீ யிருட்டுவீட்டிலே யிருந்தாப்போ லிருந்தாயென்று குருநாதன்சொன்னத்துக்கு, சீடன் நானிருட்டுவீட்டிலே யிருக்கிறேனென்று சொல்லாமலிருந்ததென்னவென்ருன்? அதற்கு அசுத்தமாயையானதா லதினுன க்கு சொல்லக்கூடாதென்று குருநாதன்சொல்லி திருஷ்டாந்திரத்தா லுணர்த்துகிறதாவது – ஒருபுருஷன் கைசருவி கிணத்திலே விழுந்து வேறொருவனிரங்கித் தண்ணீர்மூழ்கித் தட-

வுகையில் அகப்பட, மேலேயிருந்தவன் அகப்பட்டதோ யில்லையோவென்றான்? கையிலகப்பட்டிருக்க தண்ணீரில் பிழைச்சிருந்தும் பேசப்போகாததுபோல சுழுத்தியிலிருந்ததென்று சொல்லப்பட்டது. சுழுத்தியைவிட்டு விழித்தபோது கனுவொன்றுங் காணுமல் சுகமாய் நித்திரைபோனேனென்று சொல்லுவதினுல் சுழுத்தியிற் கிடக்கிறபோதும் கியானமுண்டாயிருந்ததென்க. இதனுல் பிராஞ்ஞனென்னும் பெயருண்டானதாம். சுழுத்தியிலொன்றுங் காணுமையினுலே தமோகுணமாம். சத்தி திரோதாய் சத்தியாம். தானம் இருதயம். போகம் ஆன்மா, அக்ஷரம், மகாரம். இத்தனியிலு நின்றூடாடினபடியினுலே பரமாத்மாவென்று பெயரானதாம்.

மகாகாரணத்திற் றூல, சூக்கும, காரணதேகவிவரம்.

மகாகாரணத்திற் றூலதேகமாவது — சாக்கிர, சொப்பன, சுழுத்தியவத்தைகளையறிந்துத் தானொருவனுய் வேறே நின்றதே துரியம். இதுவே மகாகாரணதேகமெனப்படும். இந்த மகாகாரணதேகத்திற் றூலதேகத்துக்குப் பஞ்சபூதமுண்டென்கிறதெப்படியென்னில்? இதுவே சிவனுடைய பஞ்சமுகமானபடியினுலே பஞ்சபூதமுமுண்டாம். அதெங்ஙனெனில்? சத்தியோசாதமுகத்தில் பூமி, வாமமுகத்தில் அப்பு, அகோரமுகத்தில் அங்கி, தற்புருடமுகத்தில் வாயு, ஈசானியமுகத்தில் ஆகாயம். இந்தப்படி பஞ்சபூதங்களுமுண்டானபடியினுலே கருவி காரணங்களுமுண்டா மாகையாலிதுவே மகாகாரணதேகத்திற் றூலதேகமென்றதென்க.

மகாகாரணத்திற் சூட்சுமதேகமாவது—மகாகாரணத்திற் சூட்சுமதேக மெப்படியென்னில்? இது பஞ்சாக்கரசொரூபமாகையால் பஞ்சபூதங்களுமுண்டாம். அதெங்ஙனெனில்? நகாரம் பிருதிவி, மகாரம் அப்பு, சிகாரம் தேயு, வகாரம் வாயு, யகாரம் ஆகாயம். இந்த ஐந்து மநுபவத்தாலறியப்படும். அஃதெங்ஙனெனில்? சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அனுகதம், விசுத்திவரையில் நிரைநிரையே ந ம சி வ என்னு நாலக்கரங்களும், ஆக்ஞையில் யகாரமும், ஓங்காரரூபமும், நாதரூபமாகையால் அறிவு சொரூப மாயிருக்குமென்க. இந்த

பஞ்சாக்கரங்களிலறிந்த பஞ்சபூதங்களே மகாகாரணத்திற் சூட்சுமதேகமென்றதெனப்படும்.

மகாகாரணத்திற் காரணதேகமாவது—ஆக்ஞசக்கரத்திலிருக்கிற பிரணவத்துக்கு, சூட்சும பஞ்சாக்கரமென்றுபெயராம். இதுவே மகாகாரணத்தில் மகாகாரணதேகமானதாம். அஃதெங்ஙனெனில்? அகார, உகார, மகாரம், பிரணவம், சிருஷ்டிப்பிக்கிறதர்க்கு காரணமாயிருக்குமாம். இதுவே மகா காரணத்தில் மகாகாரணதேக மென்றதென்க. இந்த மூன்றுங் கூடியே தேகமாச்சுதாம். இதற்கவத்தை துரியம். அபிமானி பிரத்யேகாத்மா. இந்தப்பெயரேதினல் வந்ததென்னில்? முன்சொல்லப்பட்ட சாக்கிரசொப்பன சுழுத்திகளேயறிந்து, இந்த மூன்றினிட தன்மலட்சணமுமறிந்து, இவற்றிலகப்படாமல் தான் வேறே ஞானசொரூபமாயிருந்தபடியினலே பிரத்யேகாத்மாவென்ற பெயருண்டாச்சுதென்க. இதற்கு குணம் சுத்த சாத்வீகம். சத்தி ஞானசத்தி. தானம் லலாடம். போகம் ஆனந்தபாவசபோகம். இந்த ஆனந்த பாவசபோகத்தைத் தானறிந்து வேறே நின்றபடியினலே இந்தப்போகமே பரனென்று சொல்லப்படுமாம். இதற்கக்ஷரம் ஓங்காரம். இந்த நாலவத்தையான மலமும், தானறிந்து நீங்கி வேருனபடியினலே நின்மலாத்மாவென்று பெயருண்டானதென்க. இதுவே துரியம். துரியாதீதத்துக்கு அவத்தையில்லேயாகையால் சுத்தமாகிய அறிவே பிரகாசமாக நின்றது. இதற்கு ரூபமில்லேயானதினலே வோர் பிரளயமென்றதென்க. ஆத்மதரிசனம் தொம்பதமுற்றும். இந்த தொம்பதார்த்தமே தத்பதத்துக்குத் தூலதேகமானதென்க.

தத்பததரிசனம். (அதர்வணவேதப்படி.)

தத்பதம் பதிதரிசனம். (அதர்வணவேதப்படி) சீடன் குருவைத் தெண்டஞ்சமர்ப்பித்து, தேவரீர் திருவுளத்தினலே யென்னே நானறிந்தேன், முன்னெனக்குத் தெரியாதபடியினலே பசுவென்கிற பெயருண்டாயிருந்தேன். இனியெனக்கு அதர்வணவேதத்தி லுண்டானபடிக்கு தரிசனம் திருவுள்ளம்பற்ற வேண்டுமென்ருன்?. நீ சொன்னவார்த்தை

சத்தியம், குருவினுடைய வனுக்கிரகமில்லாவிட்டால் தெரியாதாகையால் யென்னிடதேகமென்கிற பிரகாசத்தினாலே பதிதரிசனம் பண்ணிவிக்கப்படும். நீ உன் சுத்தவறிவினாலே கேளென்று தத்பலக்ஷணம் உபதேசிக்கப்பட்டது. தத்பதத்திற்கு தூல, சூக்கும, காரண, மகாகாரணமென நாலுதேகங்களுண்டாமென்க. அதெங்ஙனெனில்.

தத்பததூலதேகமாவது — இது விராட்டு தேகமெனப்படும். தூலதேகமே பிண்டபிரமாண்டம். இதுவே சிவனுக்கு அஷ்டதனுவாச்சுதாம். அதேதென்னில்? பஞ்சபூதம் 5, சந்திரசூரியர் 2, அதீதம் நிர்மலாத்மா 1, ஆக எட்டு. இந்த எட்டுமே சிவனுக்கு அஷ்டதனுவென்றதென்க. இதுவே விராட்டுதேகம். இதுவே சர்வபூதத்துக்கும் அதிதேவதையாயிருக்குமாம். இந்தத்தேகத்துக்கு யசுர்வேதத்தில் புருடசூத்திரஞ் சொல்லப்படுவதாம். இதற்கவத்தை உற்பத்தி, அபிமானி பிரமா, குணம் ராசதாங்காரம், சத்தி கிரியாசத்தி, தானம் சூரியத்தானம், போகம் சர்வபூதாரம், அக்ஷரம் அகாரம், இது இத்தனையிலுநின் றூடாடினபடியினாலே சர்வபூதாத்மாவென்று சொல்லப்பட்டதென்க.

தத்பத சூட்சுமதேகமாவது—இரணிய கெற்பதேகமெனப்படும். இது சகலவிந்திரியங்களுக்கும் நியந்தா வானதிதேவதையாயிருக்குமாம். அதெப்படியெனில்? அந்தக்கரணமாகிய உள்ளமே ஆத்மா, மனதே சந்திரன், புத்தியே பிரமா, சித்தமே நாராயணன், ஆங்காரமே ருத்திரன். இதுவே அந்தக் காரணபஞ்சகம், ஆகாயத்தின்குணம் ஐந்தென்றுஞ் சொல்லப்படும். அவற்றின் விவரமாவன.

வாயுபஞ்சகமாவது—முக்கியம், வயிரவம், பிரபஞ்சம், அந்தர்யாமி, மகாப்ராணன் எனஐந்து. இது வாயுவின்குணம். தேயுவின் குணமாவது— திசைதிக்கே சோத்திரம், வாய்வே தொக்கு, சூரியனே சட்சு, வருணனே சிங்குவை, அசுவனிதேவதையே ஆக்ராணம் ஆக ஐந்து. அப்புவின்குணமாவது—ஆகாயத்தினிடையே சத்தம், சயித்தியமே பரிசம், பிரகாசமே ரூபம், சுவார்சியமே ரசம், சர்வவாசனையே கந்

தம் ஆக ஐந்து. பிருதிவியின் பஞ்சகமாவது—வாக்கே அக்நி, பாதமே திருவிக்கிரண்டம், பாணியே இந்திரன், பாயுருவே நிருதி, உபத்தமே பிரசாபத்தி ஆக ஐந்தும் பிருதிவியின்குணமாம். இது இரணிய கெற்பதேகமாம். இதற்கவத்தை திதி, அபிமானி விஷ்ணு, குணம் சாத்வீகங்காரம், சத்தியிச்சாசத்தி, தானம்சந்திரத்தானம், போகம், சர்வபரலோகத்துவபோகம், அக்ஷரம் உகாரம், இத்தனையிலும்நின்று வர்த்திக்கப்பட்டபடியினலே சத்திராத்மாவென்றதென்க.

தத்பதகாரணதேகமாவது—இது அவ்யாக்ருததேகமெனப்படும். விராட்டுதேகமும், இரணிய கெற்பதேகமு மறிந்து அவ்யாக்ருததேகஞ் சுத்தமானபடியினலே உனக்கறியப்போகாதென்று சிடனுக்குச்சொல்லி குருநாதன் அருளிச்செய்கிறதாவது—அவ்யாக்ருதமே திரோதாசத்தி, அதுவே குண்டலிசொரூபினி சத்தி, அதுவே அம்பாவத்தை, அதுவே யாணவமாயை, அது மூன்றுகுணங்களுக்கும் கோப்பியமா யடங்கிநிற்குமாம். அதாவது சாத்வீகங்காரம், இராசச அகங்காரம், தாமதகங்காரமாகிய மூன்றில் சாத்வீக அகங்காரத்தில் அந்தக் கரணபஞ்சகம். சூரியாதி அதிதேவதையினுற் புத்திபாச்சுதென்க. இராசசஅகங்காரத்தில் ஞானகன்மேந்திரியங்கள், பிராணபஞ்சகங்க ளுற்பத்தியாச்சுதென்க. தாமதகங்காரத்தில் பஞ்சபூதங்கள், தன்மாத்திரையான சத்தாதிவிஷயங்களு முண்டாயினவென்க. இவையெல்லாம் அவ்யாக்ருதத்தில், விரையில் மாமடங்கினுப்போ லடங்கியிருக்குமாகையா லிதுவே விசுவக்கிராசமென்றும், வுருத்திரனுக்குக் காரணதேகமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதற்கவத்தை பிரளயாவத்தை, அபிமானி ருத்திரன், குணம் தாமதகங்காரம், சத்தி திரோதாசத்தி, தானம் அக்நித்தானம், போகம் சர்வாங்காரபோகம், அக்ஷரம் மகாரம். இது வெல்லாத்திலுநின்று வற்திக்கப்பட்டதினலே சுத்தாத்மாவென்று பெயருண்டானதென்க. பதிதரிசனம் தத்பதமுற்றும்.

பஞ்சபதங்களாவன.

தொம்பதம், தத்பதம், அசிபதம், அதிபதம், நிசபதமெனப் பதங்களைந்தெனப்படும்.

தொம்பதம்—தூல, சூக்கும, காரணசரீரங்கள், சீவன், சாட்சி,யெனவைந்தாம். தத்பதம்—விராட்டு, இரணியகர்ப்பன், மாயை, அவ்யாக்ருதன், ஈஸ்வரன், பிரமா, வெனவைந்தாம்.

அசிபதம்—சுத்தம், சூன்னியம், சுபாவம், ஒழிவு, அதிதமெனவைந்தாம்.

அதிபதம்—சத்து, சித்து, ஆனந்தம், பரப்பிரமம், சர்வசாக்ஷி, யெனவைந்தாம். நிசபதம்—எதார்த்தம், ரகசியம், அறுதி, ஒடுக்கம், மோனம் யெனவைந்தாம்.

அங்காங்கபஞ்சக உபக்கிரமமாவது.

பிராச்சித்தவானிடத்தில் சுத்தனென்னு நாமமுண்டானுப்போல யதார்த்தத்தில் சுத்தமுண்டாம். சுத்தனுக்கு அழிவற்றவனென்று நாமமுண்டானுப்போல சுத்தத்திற் சத்துண்டாம். கிளிஞ்சலில் வெள்ளியுண்டானுற்போலச் சத்திலே விராட்டுண்டாம். மண்ணிலே கடமுண்டானுப்போல விராட்டிலே தூலசரீரமுண்டாம். சொல்லில்லாதவிடத்திற் பொருளில்லாததுபோல ஆகாசத்தில் சூன்னியமுண்டாம். கேவலத்தில் அறிவு செனித்தாப்போல சூன்னியத்திற் சித்துண்டாம். அறிவிலே காரணஞ்செனித்தாப்போல சித்திலே இரணியகெர்ப்பமுண்டாம். சூக்குமையிலே பைசந்தி செனித்தாப்போல இரணியகெர்ப்பத்திலே சூட்சுமசரீரமுண்டாம். அறுதி சொல்லுடையவனுக்குச் சுபாவமென்னு நாமமுண்டானுப்போல அறுதியிற் சுபாவமுண்டாச்சுது. நிர்மலசித்தத்தில் சுகமுண்டானுப்போல சுபாவத்தில் ஆனந்தமுண்டாம். சுகசித்தத்தில் சுதந்தரயுத்தி செனித்தாப்போல ஆனந்தாதீதத்தில் மாயையுண்டாம். தோப்பினிடத்தில் மாங்களுண்டானுப்போல மாயையில் வித்தையுண்டாச்சுது. அசைவற்றவிடத்திற் றெழிலில்லாததுபோல வொடுக்கத்திலொழிவுண்டாச்சுது. ஒழிவுவந்தவனுக்கு சுழுத்தியைப்போல பரவசனென்னு நாமமுண்டானுப்போல ஒழிவில் பரப்பிரமமுண்டாச்சுது. ஆகாசநிர்மல கண்ணடியில் பிரதிவிம்பிச்சாப்போல பரப்பிரமத்தில் ஈஸ்வரனுண்டானுன். சுதந்தரவானுக்கு அந்த பந்த சத்திபோனவுடனே அவன் சுதந்

தரவானென்று பெயருண்டானுப்போல ஈசுவரனிடத்திலே சீவனுண்டாம். ரகசியம் அதீதமென்னும் வாக்கியமுண்டானுப்போல மோனத்தில் அதீதசாட்சியுண்டாச்சுது. பர்வதவுச்சிவாசிக்கு சர்வதரிசனனென்று பெயருண்டானதுபோல சர்வசாட்சியிடத்தில் ஈசுரசாட்சியுண்டாச்சுது. மடாகாசத்திற் கடாகாசமுண்டானுப்போல ஈசுரசாட்சியில் சீவசாட்சியுண்டாச்சுது. இதுவே உபக்கிரமமென்க.

பஞ்சபத மகாவாக்கியக் கட்டளை.

தூலசரீரம், சூட்சுமசரீரம், காரணசரீரம், சீவன், சாட்சி 5, விராட்டு, இரணியகெற்பம், அந்தர்யாமி, ஈசுரன், பிரமம் 5, சத்து, சித்து, ஆனந்தம், பரப்பிரமம், சர்வசாட்சி 5, சுத்தம், சூன்னியம், சுபாவம், ஒழிவு, அதீதம் 5, இதார்த்தம், ரகசியம், அறிதி, ஒடுக்கம், மோனம் 5.

சமசத்தியுடனேகூடி விசுவனென்று பெயராச்சுது, தூலசரீரம். விகுர்சத்தியுடனேகூடி தைசதனென்று பெயராச்சுது, சூட்சுமசரீரம். தமோ அவித்தையிலேகூடி பிராஞ்ஞனென்று பெயராச்சுது, காரணசரீரம். ரசோ அவித்தையாசத்தியில் பிரதிவிம்பிச்சி சீவனுச்சுது. சுத்தஅவித்தை சத்தியுடனேகூடி கூட்டுதரென்று பெயராச்சுது, சாட்சி. விராட்டு ரூபியுடனேகூடி வைசுவரனென்று பெயராச்சுது, விராட்டு. இரணியகெற்பத்துடனேகூடி சூத்திராத்மாவென்று பெயராச்சுது இரணியகெற்பம். தமோமாயாசத்தியில்கூடி அந்தரியாமியென்று பெயராச்சு அந்தரியாமி. மாயாசத்தியில் பிரதிவிம்பிச்சி ஈஸ்வரனென்று பெயராச்சுது ஈஸ்வரன். மூலப்பிரகிருதியுடனேகூடி பிரமமென்று பெயராச்சுது பிரமம். சத்தரூபசத்தியுடனேகூடி பரனென்று பெயராச்சுது சத்து. சித்ரூபியுடனேகூடி பரிபூரணனென்கிற பெயராச்சுது சித்து. ஆனந்தரூபியுடனேகூடி பரமானந்தனென்கிற பெயராச்சுது ஆனந்தம். பராசத்தியுடனேகூடி பரப்பிரமமென்று பெயராச்சுது பரப்பிரமம். சிற்சத்தியுடனேகூடி சர்வசாட்சியென்று பெயராச்சுது சர்வசாட்சி. லயசத்தி சத்தியுடனேகூடி சுத்தமென்று பெயராச்சுது சுத்தம். அசிந்தித சத்தியுடனேகூடி

சூன்னியமென்று பெயராச்சுது சூன்னியம். நிச்சயசத்தியுடனேகூடி சுபாவமென்று பெயராச்சுது சுபாவம். அஞ்சலசத்தியுடனேகூடி யொழிவென்று பெயராச்சுது ஒழிவு: அதீதசத்தியுடனேகூடி அதீதனென்று பெயராச்சுது அதீதம். மோனயெதார்த்த சத்தியுடனேகூடி யெதார்த்தமென்று பெயராச்சுது யெதார்த்தம். மோனஅதிசய சத்தியுடனேகூடி ரகசியமென்று பெயராச்சுது ரகசியம். மோனநிச்சய சத்தியுடனேகூடி அறுதியென்று பெயராச்சுது அறுதி. மோன ஞானசத்தியுடனேகூடி வொடுக்கமென்று பெயராச்சுது ஒடுக்கம். மோனசத்தியுடனேகூடி மோனமென்று பெயராச்சுது மோனம்.

ஐக்கியசமாதியாவது.

தூலசரீரத்தை விராட்டிலொடுக்கி, விராட்டை சத்திலொடுக்கி, சத்தை சுத்தத்திலொடுக்கி, சுத்தத்தை யதார்த்தத்திலொடுக்கி, சூட்சுமசரீரத்தை இரணியகர்பத்திலொடுக்கி, இரணியகர்பத்தை சித்திலொடுக்கி, சித்தை சூன்னியத்திலேயொடுக்கி, சூன்னியத்தை ரகசியத்திலேயொடுக்கி, காரணசரீரத்தை மாயையிலொடுக்கி, மாயையை ஆனந்தத்திலொடுக்கி, ஆனந்தத்தை சுபாவத்திலொடுக்கி, சுபாவத்தை அறுதியிலொடுக்கி, சீவனை ஈசுரனிடத்திலே யொடுக்கி, ஈசுரனைப் பரப்பிரமத்திலே யொடுக்கி, பரப்பிரமத்தை யொழுவிலொடுக்கி, யொழிவை யொடுக்கத்திலே யொடுக்கி, சாட்சியை பிரமத்திலே யொடுக்கி, பிரமத்தை சர்வசாட்சியிலே யொடுக்கி, சர்வசாட்சியை அதீதத்திலே யொடுக்கி, அதீதத்தை மோனத்திலேயொடுக்கி, இப்படியெல்லா மொடுங்கினல் ஒடுங்காமலிருந்தது நிசபதமாம்.

மேய் – ஆத்மா, போய் – அநாத்மா, இலக்கணங்கள்.

மெய்யாவது - தத்துவம், தத்துவமாவது - சத்து சித்து ஆனந்தமென்னு மிலக்கணமே வடிவாயுள்ள யெங்கணு நிறைந்துள்ள ஆத்மஸ்வரூபமாம். தத்துவம், மெய், உண்மை ஒருபொருட்கிளவி. பொய்யாவது—நாமரூபங்களான பஞ்சபூத பௌதீகங்களாகிய அருவம் உருவம் அருவாருவ

மெனப் பகுத்துச் சொல்லக்கூடாத, அவாச்சியவடிவமென்னும் மாயையே, பொய்யென்பதாம். மாயை, பொய், கற்பனை, மித்தையென்பன ஒருபொருட்கிளவி. இது என்னுது, இத்தேகம் நான், இச்சகம் சத்தியம்என்னு மபிமானமுடையவரே அந்த மாயையையுடையவராம். மாயையுதித்த திவ்விதமென்று பார்த்தவரில்லையாம். மாயை மித்தையாதலின் அதன்காரியங்களு மித்தையேயாம். மாயை பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவுமிரண்டாமல்லவா? மாயையும் பிரமுமொன்றெனின் வஸ்துவும் பொய்யாமல்லவா? பிரமத்திற்கும் பிரபஞ்சத்திற்கு மத்தியில் அவாந்தரமாகத் தோன்றுகின்ற அந்த மாயை தனியே ஒருமுதலாகி பிரமத்திற்கு வேறுபட்டிராது, அதனுல் வஸ்து இரண்டாகமாட்டாதென் றறிகவென்பதாம். சத்தி, சத்தனைத்தவிர வேறில்லையாம். அதெப்படியெனில்? இந்திரசாலசத்தியானது, அதனைக்காட்டிய சாலக்காரனைவிட, வொருவஸ்துவென வேறின்மையானும், அச்சத்தியில்லாதவிடத்தும் சத்தனிருக்கையானும், அச்சத்தனும் சத்தியும் எங்ஙனமொன்றும், அங்ஙனமொன்றுகாமையால் அச்சத்தியைப்போல அச்சத்தன் சத்தாகானென்கவென்பதாம். புல்முதலியனவாகிய சடவஸ்துக்களனைத்தும் அத்தற்குரிய காலத்திற் புஷ்பித்துக் காய்ப்பனவெல்லாம் அவ்வப்பொருள்களிற் சிற்சத்தி செல்லாதிருக்குமாயின் தொன்றுதொட்டு வருகிற தாவரசங்கமமாகிய உயிர்களணைத்திற்கும் குணங்கள் மாறுபடும், கருப்பையிலிருக்கும்முட்டையிலுள்ள பக்ஷிகள் அனந்தவர்ணமுடையதாகும் விசித்திரம், அருமையான சிற்சத்தியில்லாவிடில் அரசனில்லாதபட்டணம்போலெல்லாமாறுபடும். சூரியக்கிரணமே பகிர்முகத்தில் மித்தையான சலமாகவும், அந்தர்முகத்தில் உண்மையான கானலாகவும், தோற்றுவனபோல,பிரமப்பிரகாசமே பகிர்முகத்தில் மித்தையான மாயாசத்தியாகவும், அந்தர்முகத்தில் உண்மையான சிற்சத்தியாகவும் தோன்றிய இச்சத்தியே, யனைத்திற்குமுள்ளீடாயிருந்து நடாத்துதலின், இஃதின் தன்மையை யதன் மேல்வைத்துக் கூறினதேயன்றி அதற்கின்றென்றதென்க.

கற்பனையின் மூலந்தெரிந்தவன் அதனிடத்தில் மயங்கா

னும். ஆத்மஞானவிசாரஞ் செய்யாததினுலேயே, மாயை தோன்றிற்றெனவறிக. கடத்தை மண்ணென்றறியில் கடமென்பது நசித்து மண்ணுக விளங்குவதுபோல, கற்பனையாக வழங்குகிற நாமரூபங்களை நினையாது, சிற்சத்தியைச் சித்தெனக்காணின், அச்சத்திநீங்கி, அது சித்தாகவிளங்குவதே மாயாநிவர்த்தியாகிய முத்தியென்பதாம். தன்னைத் தரிசிக்கில் தனது சாயையான திரிசியந் தானுகவேநீங்குமென்க. இல்லாததான மாயாசத்தி இல்லாததாகவேமுடியுமாம். சத்கிருத்யாதி தொழில்புரிவதைவிட வுலகை மித்தையென்று மறப்பதுமாத்திரஞ் செய்யி னிப் பயனனைத்தையும் இம்மையிற் ருனே யனுபவிக்கப்படுமென்க வென்பதாம். சகமாகத் தோற்றுவதும், அன்ருகத்தோற்றுவதும் அறிவேயாதலின், அதுவே மெய்யென்றுணர்கவென்பதாம்.

மாயைக்கு மெய்யையுதிப்பிக்குஞ் சத்தியேதென்னில்? கற்பனுயோகமானது தியானமும், பிரத்யட்சமாகத் தரிசித்தல் ஞானமுமாம். தியானயோகம் கற்பிதமெனின் அதினுதிக்கும் முத்தியும் கற்பனையன்ருேவென்னில்? பிரமஸ்வரூபத்தைக் கேள்வியுற்றவன் சிந்திக்கும்பொழுது, அப்பாவனுரூபமாகிய ஸ்வரூபம், உண்மையன்ரும். அந்தப்பாவனை யந்தச்சொரூபமாகும்போது, ஞானதிருஷ்டியினுற் பார்த்த ஸ்வரூபமானது, உண்மையாமென்க. பாவனை கற்பிதமும், அதில்நின்று அதைக் கரைத்தெழாநின்ற பாவிப்பவன் உண்மையுமாதலால், அப்பாவனை மித்தையே, அதனுலுதயமாகு முத்தி சத்தியமாமென்றுணர்க. பொய்பிக்கு மெய்யையுதிப்பிக்குஞ் சத்தியேதென்னில்? மரணகாலத்தில் அவரவர் சிந்திக்கிறரூபமாகவே மறுசநநமுண்டாம். சநந மீண்டுண்டாகமற் கெடும்பொருட்டு ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சிந்திக்கில் ஆத்மஸ்வரூபமேயாவார்களாம். தியானத்திற்குக் காரணவுருவம் சத்தும், காரியவுருவம் அசத்துமாதலின் அதற்கு அந்தசத்தை யறிவிக்குஞ் சத்தியுண்டாயிற்றென்க வென்பதாம். பிரமத்தியானமானது முன்னே தியானித்தபோது பரோட்சஞானமாம். அத்தியானம் பரிபாகமான பின்பு அந்தப்பரோட்சமே அபரோட்சஞானமாம். அதுவே மோட்சமாம். இதுவே முடி

வென்றதென்க. அறிவறியாமையின்றி, முன்னுள்ள சத்தா மாத்திரமாக விளங்கி சுகித்திருப்பவனே, சீவன் முத்தனும்.

சிந்திக்கிற முறைமையு மதிலுதிக்கும் அத்துவிதானந்தமும்.

மெய்போலத் தோன்றிய சக, சீவ பரங்களாகிய மித்தையில் வெவ்வளவுகாலஞ் சம்பந்தமாயிருந்தாலு மவ்வளவுகாலமும் பகிர்முகமானதென்க. இப்படி பகிர்முகமான அவ்வளவுகாலமும் அறிவென்னுமுண்மையில் அந்தர்முகதிருஷ்டியாய் இடைவிடாத அப்பியாசத்தினால் மனமானது தன்வசமாகயிருந்து சைதன்னியச் சொரூபமானல், வெறுக்கப்பட்ட சரீரத்திலிருந்தாலும், பிரமானந்தச்சாகரஸ்வரூபமாகுவரென்றதென்க வென்பதாம். சச்சிதானந்தவியல்புகள் ஆத்மஸ்வரூபமானாலும், சகத்துருவமான விருத்தியின் வேற்றுமையினால், வேறுபட்டிருக்குமாம். ஒழிவுமுதலிய சாந்தவிருத்தியில் சத்து, சித்து, ஆனந்தமாகிய மூன்றும் வெளிப்படுமாம். மனமானது, சாந்தவிருத்தியைப்பெறின் ஆனந்தம் வெளியாமென்கவென்பதாம்.

சத்து, சித்து, ஆனந்தம், சச்சிதானந்தவிலக்கணம்.

திரிகாலத்துங் கெடாதிருப்பது சத்தும், சிற்சடபேதங்களையறிவது சித்தும், சுவானுபூதி சுகமென்று சொல்லப்படுவது ஆனந்தமுமாம். ஆன்மா, சத்து சித்து ஆனந்தமென்பதற்கு அநுபவமெப்படி என்னில்? முன்சனனங்களிற்செய்த கன்மங்களானவை மறுசனனங் கொடுக்குமென்றால், சென்றகாலத்திலும் இப்புருடனிருந்தானல்லவா? இப்போதுசெய்த கன்மமநுபவித்தற்குத்தக்க நரகசொர்க்கங்களை யடைவனென்றால், எதிர்காலத்தினும் இவனிருப்பானல்லவா? சித்தபிரமைக்குக் காரணமான யாதனசரீரமும், தேவசரீரமும், மாநுடசரீரமுமாக, மாறிமாறி, நசிக்குமென்றறிக. மித்தையாகிய தனது தேகநசிக்கினும், இத்தேகி கெடாமலிருப்பதனால், இவனே சத்தென்னு மநுபவமொக்குமென்பதாம். ஆத்மா சித்தென்பதற்கும் ஆனந்தமென்பதற்கு மநுபவமெப்படி என்னில்? அந்தகாரமாக மூடிக்கொள்ளுஞ் சுழுத்தியவத்தையிலும், இரவிலும், சூரியப்பிரகாசமில்லாதபோதும், மயங்காமல், இருட்